EDWARD ALBEE
KİM KORKAR VİRGİNİA WOOLF'TAN?

Üç Perdelik Oyun

Çeviren: Tuncay Birkan

KABALCI

KABALCI YAYINLARI : 24

Oyun Dizisi : 7

Kapak Düzeni : Ebru Grafik

■

Kapak Filmleri: Ebru Grafik

■

Kapak Baskısı: Çetin Ofset

■

Dizgi: Sarmal Dizgievi

■

Baskı: Yaylacık Matbaası

■

Cilt: Temuçin Mücellithanesi

Başmusahip Sok. Talas Han 16/5 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 522 63 05 Fax: 526 84 95

EDWARD ALBEE

KİM KORKAR VİRGİNİA WOOLF'TAN?

Çeviren:

TUNCAY BİRKAN

KABALCI YAYINEVİ
İSTANBUL

Yazarı: Edward Albee

■

Yapıtın Özgün Adı: Who's Afraid of Virginia Woolf?

■

Birinci Basım: Şubat 1993

Kim Korkar Virginia Woolf'tan,

ilk olarak 13 Ekim 1962'de New York'taki Billy Rose Tiyatrosu'nda Richard Barr ve Clinton Wilder yönetimindeki Theatre 1963 grubunca şu kadroyla sunuldu:

MARTHA	Uta Hagen
GEORGE	Arthur Hill
NICK	George Grizzard
HONEY	Melinda Dillon

Yönetmen	Alan Schneider
Sahne Tasarımı	William Ritmar

KARAKTERLER

MARTHA — İriyarı, konuşkan bir kadın, 52 yaşında, biraz daha genç gösteriyor. İri ama şişman değil.
GEORGE — Kocası, 46 yaşında. İnce; saçları kırlaşmaya başlamış.
HONEY — 26 yaşında, küçük sarışın bir kız, biraz basit.
GEORGE — 30 yaşında, kocası. Sarışın, sağlam yapılı, yakışıklı.

SAHNE

Olay küçük bir New England Üniversitesinin kampüsünde bulunan bir evin oturum odasında geçer.

1. PERDE

Eğlence ve Oyunlar

I. PERDE

Sahne karanlıktır. Ön kapıdan bir çarpma sesi gelir. MARTHA'nın kahkahası duyulur. Ön kapı açılır, ışıklar yanar. MARTHA girer, arkasından da GEORGE

MARTHA — İsa...
GEORGE — ...Şşşşşş...
MARTHA — ... Mesih.....
GEORGE — Tanrı aşkına, Martha, saat gecenin ikisi...
MARTHA — Aman, George!
GEORGE — Şey, *özür dilerim,* ama...
MARTHA — Ne salak şey! Ne salak şeysin!
GEORGE — Geç oldu, anlamıyor musun? Geç.
MARTHA — *(Odaya göz atar. Bette Davis'i taklit ederek):* Ne çöplük. Hey, nerde geçiyordu bu? "Ne çöplük!"
GEORGE —Ne bileyim ben...
MARTHA — Aaa, hadi! Nerde geçiyordu bu? Sen bilirsin...
GEORGE — ... Martha...
MARTHA — NERDE GEÇİYORDU BU TANRI AŞKINA?
GEORGE — *(Bıkkın):* Ne nerde geçiyordu?
MARTHA — Daha demin söyledim ya, biraz önce. "Ne çöplük!" Haa? Nerde geçiyordu?
GEORGE — En ufak bir fikrim bile yok bu...
MARTHA — Aptal! Bette Davis'in o boktan filmlerinden birinde geçiyordu... o boktan Warner Brothers hikayelerinden birinde...
GEORGE — Seyrettiğim bütün filmleri hatırlayamam ki...
MARTHA — Kimse senden bütün o boktan Warner Brothers hikayelerini hatırlamanı istemiyor ki... sadece bir tanesini! Küçücük bir tek hikayeyi! Hani Bette Davis filmin sonunda peritonite yakalanır... kafasında film boyunca taktığı o büyük, siyah, korkunç peruk vardır ve peritonite yakalanır ve Joseph Cotten midir nedir öyle bir şeyle evlenir...

GEORGE — ... Öyle *biriyle*...

MARTHA — Öyle *biriyle*... ve hep Chicago'ya gitmek ister, çünkü yüzünde yara izi olan o aktöre aşıktır... Ama hastalanır, ve tuvalet masasının önüne oturur...

GEORGE — Hangi aktör? Ne yarası?

MARTHA — Adını nerden hatırlayacağım Allah aşkına? Filmin adı neydi? Filmin adının ne olduğunu bilmek istiyorum. Tuvalet masasının önüne oturur... ve bu peritonite yakalanır... rujunu sürmeye uğraşır, ama yapamaz... ve bütün yüzüne bulaştırır... ama her halükarda Chicago'ya gitmeye karar verir, ve...

GEORGE — Chicago! Adı Chicago.

MARTHA — Haa? Ne... ne bu?

GEORGE — Film... adı Chicago.

MARTHA — Yarabbim! Hiçbir şey bilmez misin sen? *Chicago* otuzlu yıllarda çekilmiş bir müzikaldi, başrolünde de küçük Miss Alice Faye oynuyordu. Hiçbir şey bilmez misin sen?

GEORGE — Şey, bu herhalde benim *zamanımdan* önceydi, ama...

MARTHA — Yok ya! Kes şunu! Bu film... Bette Davis bakkal dükkanında yorucu bir gün geçirdikten sonra eve döner...

GEORGE — Bir bakkal dükkanında mı çalışmaktadır?

MARTHA — Ev kadınıdır; bakkaldan bir şeyler alır... ve aldığı şeylerle eve döner, ve mütavazı Joseph Cotten'ın onu içine tıktığı mütevazı kulübenin mütevazi oturma odasına girer...

GEORGE — Evli mi bunlar?

MARTHA — *(Sabırsızca):* Evet. Evliler. Birbirleriyle. Salak! İçeri girer ve etrafına bakınır, elindekileri bir yere bırakır ve "Ne çöplük!" der.

GEORGE — *(Bir an):* Hıı.

MARTHA — *(Bir an):* Tatminsizdir.

GEORGE — *(Bir an):* Hıı.
MARTHA — *(Bir an):* Eee, filmin adı ne?
GEORGE — Gerçekten bilmiyorum, Martha...
MARTHA — İyi, düşün o zaman!
GEORGE — Yorgunum hayatım... geç oldu... hem ayrıca...
MARTHA — Bilmem ne yaptın da bu kadar yoruldun acaba... bütün gün hiçbir şey yapmadın; dersin falan da yoktu...
GEORGE — N'apiyim, yorgunum işte... eğer baban devamlı o lanet olası cumartesi gecesi partilerini verip durmasaydı...
MARTHA — Çok kötüsün, George...
GEORGE — *(Mırıldanarak):* Ama böyle, n'apiyim.
MARTHA — Hiçbir şey yapmadır; hiçbir zaman hiçbir şey yapmıyorsun; hiçbir zaman insan içine karışmıyorsun. Sadece oturup konuşuyorsun.
GEORGE — Ne yapmamı istiyorsun? Senin gibi mi davranayım? Senin yaptığın gibi bütün gece dolanıp herkese anırmamı mı istiyorsun?
MARTHA — *(Anırarak):* ANIRMIYORUM BEN!
GEORGE — *(Yumuşak bir sesle):* Tamam... anırmıyorsun.
MARTHA — *(İncinmiş):* Anırmıyorum ben.
GEORGE — Tamam. Anırmadığını söyledim ya.
MARTHA — *(Somurtarak) :* Bir içki hazırla bana.
GEORGE — Ne?
MARTHA — *(Yine yumuşak bir sesle):* Bir içki hazırla bana dedim.
GEORGE — *(Seyyar bara doğru yönelirken):* Eh, yatmadan önce bir kadeh içersek ölmeyiz herhalde...
MARTHA — Yatmadan önce mi? Dalga mı geçiyorsun? Misafirlerimiz var.
GEORGE — *(İnanmadan):* Neyimiz var neyimiz?
MARTHA — Misafirlerimiz. MİSAFİRLERİMİZ
GEORGE — MİSAFİR Mİ?

MARTHA — Evet... misafir... insanlar... Misafirlerimiz geliyor.
GEORGE — Ne zaman?
MARTHA — ŞİMDİ!
GEORGE — Aman Allahım, Martha... saatin kaç olduğundan... Gelenler *kim?*
MARTHA — Bilmemkimler.
GEORGE — Kim?
MARTHA — BİLMEMKİMLER!
GEORGE — Hangi bilmemkimler?
MARTHA — Adlarını bilmiyorum, George... Bu akşam tanışmıştım onlarla... yeni gelmişler... adam matematik bölümünde miymiş neymiş...
GEORGE — Kim... kim bu insanlar?
MARTHA — Bu akşam tanışmıştın ya onlarla George.
GEORGE — Bu akşam kimseyle tanıştığımı hatırlamıyorum ben.
MARTHA — Ama tanıştın... İçkimi verir misin lütfen... Adam matematik bölümünde... otuz yaşlarında, sarışın ve...
GEORGE — ... ve yakışıklı...
MARTHA — Evet... ve yakışıklı...
GEORGE — Anlamıştım zaten.
MARTHA — ... karısı da fare gibi, ufacık bir şey, kalça malça arama.
GEORGE — *(Belli belirsiz):* Yaa.
MARTHA — Şimdi hatırladın mı onları?
GEORGE — Evet, galiba, Martha... Ama niye şimdi geliyorlar Allah aşkına?
MARTHA — *(İşte-öyle der gibi):* Çünkü babam onlara iyi davranın dedi de ondan.
GEORGE — *(Bezgin):* Off Tanrım.
MARTHA — İçkimi alabilir miyim lütfen? Babam onlara iyi davranın dedi. Teşekkür ederim.
GEORGE — Ama niye şimdi? Saat sabahın ikisini geçiyor, hem...
MARTHA — Çünkü babam onlara iyi davranın dedi!

GEORGE — İyi de, eminim ki baban bu insanlarla sabahlamamız gerektiğini kastetmemiştir. Ne bileyim, onları bir pazar günü falan ağırlayabilirdik...

MARTHA — Aman boşver... Hem pazar oldu. Pazarın ilk saatlerindeyiz.

GEORGE — Yani... aptalca bir şey bu...

MARTHA — N'apalım olan oldu!

GEORGE — *(Boyun eğer, çileden çıkmıştır):* Tamam. Peki... neredeler? Madem misafirlerimiz var, hani neredeler?

MARTHA — Birazdan burda olurlar.

GEORGE — Ne yaptılar peki... önce eve gidip biraz kestirelim falan mı dediler yoksa?

MARTHA — Gelecekler dedim ya!

GEORGE — Bir kere de bir şeyleri söylesen; bana devamlı emrivaki yamaktan vazgeçsen.

MARTHA — Sana devamlı emrivaki yaptığım falan yok benim.

GEORGE — Hayır, yapıyorsun... gerçekten... her zaman emrivaki yapıyorsun bana.

MARTHA — *(Dostça-aşağılayıcı):* Aman George!

GEORGE — Her zaman.

MARTHA — Zavallı Georgecuk, kurbanlık kuzucuk! *George surat asınca* Aaaaa... ne yapıyorsun öyle? Surat mı asıyorsun? Haa? Dur bakiyim... surat mı asıyorsun sen? Öyle mi haa?

GEORGE — *(Çok sakin):* Boşver, Martha...

MARTHA — Aaaaaaaaa!

GEORGE — Aman kendini üzme...

MARTHA — Aaaaaaaaa! *Tepki gelmez.* Hey! *Tepki gelmez.* HEY! *GEORGE ona bakar, kırgın* Hey. *MARTHA şarkı söyler.*

Kim korkar Virginia Woolf'dan,
Virginia Woolf'tan
Virginia Woolf'tan

Ha, ha, ha, HA! *Tepki gelmez.* Mesele nedir... sence komik değil miydi? Haa? *Meydan okur gibi* Bence bir çığlıktı bu... sahici bir çığlık. Sen sevmedin ama, haaa?

GEORGE — İyiydi, Martha...

MARTHA — Partide duyduğun zaman ağzın kulaklarına varmıştı ama.

GEORGE — Gülümsedim. Ağzım kulaklarıma falan varmadı... gülümsedim, anlıyor musun?.. İyiydi ama.

MARTHA —*(Gözlerini içkisine dikerek):* O lanet olası ağzın kulaklarına varmıştı.

GEORGE — İyiydi dedim ya...

MARTHA — *(Çirkinleşerek):* Bir çığlıktı bu!

GEORGE — *Sabırlı* Çok komikti, evet.

MARTHA — *(Biraz düşündükten sonra):* Midemi bulandırıyorsun!

GEORGE —Ne?

MARTHA — Hıh... midemi bulandırıyorsun!

GEORGE — *Bunun hakkında düşünür... sonra...* Böyle laflar etmen pek hoş bir şey değil, Martha.

MARTHA — Ne değil, ne değil?

GEORGE — ... pek hoş bir şey değil.

MARTHA — Öfkelenmeni sevsinler. Galiba en çok bu yönünü seviyorum... öfkelenmeni. Öyle... öyle ahmaksın ki! Şey bile yok sende... şey... ne?...

GEORGE — ... yürek?...

MARTHA — SÖZ CAMBAZI! *Bir an... sonra ikisi de güler.* Hey, içkime biraz daha buz koysana. İçkime hiç buz koymuyorsun. Neden acaba, haa?

GEORGE — *(MARTHA'nın içkisini elinden alır):* İçkine her zaman buz koyuyorum. Yiyorsun buzu, hepsi bu. Alışkanlık olmuş sende... buzları çiğniyorsun... tıpkı bir İspanyol köpeği gibi. O güzel dişlerini kıracaksın.

MARTHA — ONLAR BENİM GÜZEL DİŞLERİM AMA!
GEORGE — Hepsi değil... hepsi değil.
MARTHA — Senden daha fazla dişim var benim.
GEORGE — İki tane daha fazla.
MARTHA — Eee iki tane daha fazla demek çok daha fazla demektir.
GEORGE — Herhalde öyledir. Bayağı iyi... hele bir de kaç yaşında olduğun düşünülürse.
MARTHA — KES ŞUNU! *Bir an* Sen de o kadar genç değilsin.
GEORGE — *(Çocukça bir keyif alarak... şarkı söyler gibi):* Senden altı yaş daha gencim... Hep öyleydim, hep de öyle kalacağım.
MARTHA — *(Üzgün):* Ama... kelleşiyorsun sen de.
GEORGE — Sen de öyle. *Bir an... ikisi de güler.* Selam hayatım.
MARTHA — Selam. Buraya gel de anneciğine söyle kocaman ıslak bir öpücük ver bakayım.
GEORGE — ... şey yani...
MARTHA — KOCAMAN ISLAK BİR ÖPÜCÜK İSTİYORUM!
GEORGE — *(Dalgın):* Seni öpmek istemiyorum Martha. Nerede kaldı bu insanlar? Nerede bu çağırdığın insanlar?
MARTHA — Babamla konuşmak için biraz daha kalmışlardı... Birazdan burda olurlar... Neden öpmek istemiyorsun beni?
GEORGE — *(Gayet duygusuz):* Bak canım, seni öpseydim heyecanlanacaktım... Kendimi kaybedip seni zorla nah şu halının üzerine yatıracaktım ve o sırada da misafirciklerimiz de içeri gireceklerdi, sonra da... düşünsene baban ne derdi buna kimbilir.
MARTHA — Seni domuz!
GEORGE — *(Kurumlanarak):* Honk! Honk!
MARTHA — Ha, ha, ha, HA! Bir içki daha hazırlasana bana... canım.

GEORGE — *(MARTA'nın bardağını alırken):* Vay canına, sünger gibi içiyorsun.
MARTHA — *(Küçük bir çocuk taklidi yaparak):* Şuşadım
GEORGE — Tanrım!
MARTHA — *(Kaykılarak):* Bak canım, içki niyetine seni bile içebilirim ben, cehennemin dibinde olsan gene içerim... sen beni dert etme!
GEORGE — Martha, ödülünü yıllar önce vermiştim sana... Bir iğrençlik ödülü veriyor olsalardı sen...
MARTHA — Yemin ederim... varolsaydın boşardım seni...
GEORGE — Aman sen doğru dürüst dur da durduğun yerde... Bu insanlar senin misafirlerin, biliyorsun, yani...
MARTHA — Seni göremiyorum bile... Yıllardır başaramadım seni görebilmeyi...
GEORGE — ...eğer dağıtırsan ya da kusarsan falan...
MARTHA — ... yani bir hiçsin sen, bir boşluk...
GEORGE — ... haa bir de bırak elbiselerin üzerinde kalsın. Birkaç kadeh içtikten sonra kıçını başını açman kadar berbat bir görüntü daha olamaz yeryüzünde...
MARTHA — ... bir sıfır...
GEORGE — ... başını değil, başlarını demeliydim... *Ön kapının zili çalar*
MARTHA — Parti! Parti!
GEORGE — *(Öldürmek ister gibi):* Gözüm yollarda kalmıştı valla, Martha...
MARTHA — *(Aynı şekilde):* Git kapıya bak.
GEORGE — *(Kımıldamadan):* Sen bak
MARTHA — Şu kapıya baksana sen. *GEORGE kımıldamaz* Bunun hesabını soracağım senden, seni...
GEORGE — *(Tükürür gibi yaparak):*... sana... *Kapı yine çalar.*
MARTHA — *(Bağırarak... kapıya):* GELİN! *GEORGE'a, dişlerinin arasından* Git dedim şuraya!
GEORGE — *(Kapıya doğru biraz kımıldanır, hafifçe gülümse-*

yerek) Pekala, güzelim... güzelim ne istedi de yapmadım. *Durur.* Sen numara yapmaya başlama da yine.

MARTHA — Numara mı? Ne numarası? Ne biçim konuşma bu böyle? Neden bahsediyorsun sen?

GEORGE — Numara işte. Numara yapmaya başlama.

MARTHA — Öğrencilerinden birini mi taklit ediyorsun Allah aşkına? Ne yapmaya çalışıyorsun? NE NUMARASI?

GEORGE — Şu çocuk numarasını yapma işte, hepsi bu.

MARTHA — Sen beni ne yerine koyuyorsun ki?

GEORGE — Bir sürü şey yerine.

MARTHA — *(Gerçekten kızgın):* Demek öyle? Pekala canım isterse çocuktan söz ederim ben de.

GEORGE — Çocuğu bulaştırma buna.

MARTHA — *(Tehditkar):* O benim olduğu kadar senin de de çocuğun. Canım isterse söz ederim ondan.

GEORGE — Seni uyarıyorum, Martha.

MARTHA — İyi, aferin sana. *Kapı vurulur.* Girin. Git şuraya da kapıyı aç.

GEORGE — Seni uyardım.

MARTHA — Hıı hıı... tabii. Bak şuna!

GEORGE — *(Kapıya doğru giderken):* Peki, güzelim... ne istedin de... Bazı insanların bu zamanda bile inceliklerini koruması ne hoş değil mi? İçerden garabet bir canavarın onlara ürüdüğünü duymalarına rağmen bazı insanların başka insanların evlerine öyle küt diye girmemeleri ne hoş değil mi...?

MARTHA — SİKTİR GİT!

(MARTHA tam bunu söylerken GEORGE ön kapıyı ardına kadar açar. HONEY ve NICK girişte belirirler. Kısa bir sessizlik olur, sonra... GEORGE *HONEY ve NICK'i gördüğüne memnun olmuş gibi yapıp aslında MARTHA'nın bağırtısının duyulmasına sevinerek):* Ooooooooooo!

MARTHA — *(Örtbas etmek için biraz fazla yüksek sesle):* SELAM! Selam, gelin... girin.
HONEY ve NICK — *(İrticalen):* Selam, biz geldik... selam.
GEORGE — *(Gayet duygusuz bir sesle):* Küçük misafirlerimiz siz olmalısınız.
MARTHA — Ha, ha, ha, HA! Şu mızmız herifi umursamayın siz. Hadi girin çocuklar... paltolarınızını ve şeylerinizi mızmızımıza verin.
NICIK — *(İfadesiz):* Şey, galiba gelmesek daha iyi ol!...
HONEY — Evet... geç oldu, hem...
MARTHA — Geç mi? Dalga mı geçiyorsunuz? Şu üstünüzdeki şeyleri herhangi bir yere atın da girin içeri.
GEORGE — *(Belli belirsiz... uzaklaşarak):* Herhangi bir yere... eşyaymış, zeminmiş... pek farketmiyor burada.
NICK — *(HONEY'e):* Sana gelmeyelim demiştim.
MARTHA — *(Gökgörültüsü gibi)* Girin dedim! Hadi hadi girin!
HONEY — *(NICK'le beraber içeri girerlerken hafifçe kıkırdayarak):* Aman canım.
GEORGE — *HONEY'nin kıkırdamasını taklit ederek* Hii, hii, hii, hii.
MARTHA — *(GEORGE'un üzerine yürüyerek):* Bak bokağızlı ... kes şunu!
GEORGE — *(Masum ve incinmiş gibi):* Martha! *HONEY ve NICK'e* Martha usta bir dil cambazıdır, gerçekten öyledir.
MARTHA —Hey *çocuklar*... otursanıza.
HONEY — *(Otururken):* Oh, ne hoş bir yer burası!
NICK — *(Laf olsun diye):* Yaa öyle gerçekten... çok güzel
MARTHA — Teşekkürler.
NICK — *(Duvardaki soyut resmi işaret ederek)* Kim... kim yaptı bu...?
MARTHA — Haa o mu? Şeyin o, ıı...

GEORGE — ... Martha'nın bir gece üstüne saldırdığı bıyıklı bir Yunanlının...
HONEY — *(Durumu kurtarmak için):* Oh, ho, ho, ho, HO.
NICK — Bu resimde bir... şey var... ıı...
GEORGE — Sakin bir yoğunluk mu?
NICK — Yoo hayır... bir...
GEORGE — Ha. *(Bir an):* Peki, o zaman gürültülü, gevşek bir nitelik mi?
NICK — *(GEORGE 'un ne yaptığının farkındadır, ama kaskatı durup, soğuk bir terbiyelilik takınır):* Hayır. Ben demek istedim ki yani...
GEORGE — Peki o zaman... ıı... hafifçe gürültülü gevşek bir yoğunluk'a ne dersin.
HONEY — Sevgilim! Seninle alay ediyor.
NICK — *(Soğuk):* Farkındayım.
Kısa, tuhaf bir sessizlik
GEORGE — *(Gerçekten):* Özür dilerim.
NICK — *tepeden bakan bir edayla başını sallayıp özrün kabul edildiğini bildirir.*
GEORGE — Aslında ne bu biliyor musunuz, Martha'nın zihin yapısının resim biçiminde temsil edilişi.
MARTHA — Ha, ha, ha, HA! Çocuklara birer içki hazırla, George. Ne istersiniz çocuklar? Ne içersiniz, haa?
NICK — Honey? Sen ne istiyorsun?
HONEY — Bilmiyorum sevgilim... Biraz brandy, belki. "Karıştırma içkiyi bulandırma mideyi." *Kıkırdar.*
GEORGE — Brandy mi? Sadece brandy? Kolay; kolay. *Seyyar bara gider.* Peki sen... hıı...
NICK — Sizce mahzuru yoksa buzlu burbon.
GEORGE — *(İçkileri hazırlarken):* Mahzur mu? Hayır, bence mahzuru yok. Mahzuru olduğunu sanmıyorum. Martha? Sana da sert bir içki değil mi?
MARTHA — Tabii. "Karıştırma içkiyi-bulandırma mideyi."
GEORGE — Martha'nın içki zevki çok düştü... yıllar geçtikçe ba-

sitleşti... kristalize oldu. Eskiden ben Martha'ya kur yaparken -bilmiyorum doğru sözcük tam olarak bu mu ama- işte eskiden ben Martha'ya kur yaparken...

MARTHA — *(Neşeli):* Siktir, canım!

GEORGE — *(HONEY ve NICK'in içkileriyle dönerken):* Her neyse eskiden ben Martha'ya kur yaparken, en lanet şeyleri ısmarlardı! İnanmazdınız! Bir bara girerdik... bildiğiniz bir bara... viski, bira, burbon falan bulunan barlardan birine... ve o ne yapardı biliyor musunuz, dudaklarını büzer, uzun uzun düşünür ve... brandy Alexanderlar, creme de cacao frapeler, matkaplar, punchlar... envai çeşit içkiler ısmarlardı.

MARTHA — İyi içkilerdi... ben severdim.

GEORGE — Gerçek hamfendilerin içkicikleri.

MARTHA — Hey, nerde benim sert içkim?

GEORGE — *(Seyyar bara dönerek):* Ama yıllar Martha'ya bazı temel şeyleri öğretti... kahvenin kremle, turtanın limon suyuyla... ve içkinin de *MARTHA'ya içkisini getirir.* saf ve sade içileceğini... işte güzelim... Saf ve sade olanlar için *Bardağını kaldırır* Zihnimiz açılsın, kalbimiz ferahlasın, ciğerimiz bayram etsin. Hadi, bir dikişte!

MARTHA — *(Hepsine):* Şerefe canlarım *Hepsi içerler.* Şair olmalıymışsın sen George... Dylan Thomasvari şiirselliğin *içime işledi* doğrusu.

GEORGE — Kaba kız! Misafirler var burada, ayıp!

MARTHA — Ha, ha, ha, HA! *HONEY ve NICK'e* Hey; hey! *Şarkı söyler, içkisi elinde orkestra şefi taklidi yapar. Şarkının sonuna doğru HONEY de eşlik eder.*

Kim korkar Virginia Woolf'tan,
Virginia Woolf'tan,
Virginia Woolf'tan,
Kim korkar Virginia Woolf'tan...

MARTHA ve HONEY gülerler; NICK gülümser

HONEY — Oh, komikti değil mi? O kadar komikti ki...

NICK — *(Keserek):* Evet; evet, öyleydi.

MARTHA — Altıma edeceğim sandım; valla... Gülerken altıma edeceğimi sandım sahiden. George beğenmedi... George'a hiç komik gelmedi herhalde.

GEORGE — Tanrım, Martha, sen hâlâ orada mısın?

MARTHA — Mizah duygun olmadığın için utan diye uğraşıyorum güzelim, hepsi bu.

GEORGE — *(Abartılı bir sabırla, HONEY ve NICK'e):* Martha yeterince yüksek sesle gülmediğimi düşündü. Martha sanıyor ki şey olmadıkça... onun büyük bir ciddiyetle ifade ettiği gibi... "altına etmediysen" eğlenmedin demektir. Anlıyor musunuz? Havlaya havlaya gülmüyorsan hiç eğleniyorsun demektir.

HONEY — Valla ben çok eğlendim... harika bir partiydi.

NICK — *(Zorla heyecanlanmış gibi yaparak):* Evet hakikaten öyleydi.

HONEY — *(MARTHA'ya):* Ya babanız Oh! Ne müthiş adam!

NICK — *(Deminki gibi):* Evet... evet, müthiş.

HONEY — Ya öyle.

MARTHA — *(Gerçekten gururlanarak):* Ne erkek değil mi? Ne erkek!

GEORGE — *(NICK'e):* Duy da inanma!

HONEY — *(GEORGE'A, sitemle):* Aaaaaaa! Harika bir adam o.

GEORGE — Onu çekiştirmeye çalıştığım falan yok. O bir Tanrı'dır, hepimiz biliriz bunu.

MARTHA — Babamla alay etmeyi bırak!

GEORGE — Tabii canım. *NICK'e* Bütün demek istediğim... siz de benim kadar çok partiye katılsaydınız...

NICK — *(Dostluk teşebbüsünü yarıda keserek):* Ben şahsen takdir ettim. Yani, hoşuma gitmesi bir yana, takdir de ettim. Bilirsiniz işte bir yere yeni geldiğiniz zaman... *GEORGE ona kuşkuyla bakar* Bir sü-

rü insanla karşılaşmak, sağda solda tanıştırılmak... kimilerini tanımak... Ben Kansas'ta öğretim üyesiyken...

HONEY — İnanmayacaksınız ama, herşeyi *kendimiz* yapmak zorunda kalmıştık ... öyle değil mi sevgilim?

NICK — Evet, öyle... Biz...

HONEY — Herşeyi kendimiz yapmak zorunda kaldık... Kadınların yanına gidip... kütüphanede ya da süpermarkette... "Merhaba, ben buraya yeni geldim... siz Bayan Filanca olmalısınız, Doktor Filancanın karısı." demek zorunda kalıyordum. Hiç hoş olmuyordu gerçekten de.

MARTHA — *Babam* her şeyi çok iyi idare eder.

NICK — *(Gerekli heyecandan yoksun):* Olağanüstü bir adam.

MARTHA — Tabii öyle.

GEORGE — *(NICK'e... gizli bir şey söyler gibi, ama fısıldamadan):* Dur sana bir sır vereyim canım. Dünyada daha kolay şeyler var, eğer bir üniversitede ders vereceksen, o üniversitenin rektörününkızıyla evlenmekten daha kolay şeyler var. Bu dünyada daha kolay şeyler var.

MARTHA — *(Yüksek sesle... belli bir kimseye yöneltmeden):* Olağanüstü bir fırsattı bu... bazıları için bu hayatlarının şansı olurdu!

GEORGE — *(NICK'e... ciddiyetle göz kırparak):* İnan bana, bu dünyada daha kolay şeyler var.

NICK — Şey, anlıyorum tabii biraz... tuhaf, belki... anlaşılır bir şey, ama...

MARTHA — Bazı erkekler böyle bir şans için sağ kollarını verirlerdi!

GEORGE — *(Alçak sesle, yumuşak):* Maalesef Martha, gerçekte kurban edilen şey anatominin biraz daha özel bir kısmı oluyor genellikle.

MARTHA — *(Aşağılar ve defol der gibi):* AAAAYYYY!
HONEY — *(Çabucak kalkarak):* Acaba bana şeyin yerini göste... (sesi kısılır)
GEORGE — *(MARTHA'ya HONEY'i işaret ederek):* Martha...
NICK — *(HONEY'e):* iyimisin?
HONEY — Elbette, sevgilim. Burnuma biraz pudra sürmek istiyorum.
GEORGE — *(MARTHA'nın kalkmadığını görünce):* Martha, ona... tuvaletin nerede olduğunu göstermeyecekmisin?
MARTHA — Hıh! Ne? Haa! Tabii! *Kalkar* Affedersin, hadi gel. Sana evi göstermek istiyorum.
HONEY — Ben önce...
MARTHA — yüzünü mü yıkaayacaksın? Tabii... gel benimle. *HONEY'i kolundan tutar. Erkeklere,* Siz ikiniz biraz erkek erkeğe konuşun artık.
HONEY — *(NICK'e):* Birazdan döneriz, sevgilim.
MARTHA — *(GEORGE'a):* Gerçekten, George, yaktın beni!
GEORGE — *(Mutlu mutlu):* Tamam.
MARTHA — Gerçekten George.
GEORGE — Tamam Martha... tamam. Hadi... ikile.
MARTHA — Gerçekten.
GEORGE — Sen şu şey konusunu... biliyorsun ya işte, şu konuyu açma da.
MARTHA — *(Şaşılacak derecede hiddetli):* İstediğim her boktan konuşacağım, George!
GEORGE — Tamam tamam. Kaybol
MARTHA — İstediğim her boktan. *HONEY'i neredeyse sürükleyerek* Hadi...
GEORGE — Kaybol. *Kadınlar çıkarlar* Ee? N'olacak şimdi?
NICK — Valla bilmiyorum... Ben burbon içeceğim herhalde.
GEORGE — *(NICK'in bardağını alıp seyyar bara gider):* Parnassus'un tepesindeyken de bunu mu içiyordun?

NICK — Neyin tepesindeyken?
GEORGE — Parnassus'un.
NICK — Anlamıyorum...
GEORGE — Boşver. *Ona içkisini verir* Bir burbon.
NIVK — Teşekkürler.
GEORGE — Bizim Martha ile benim aramda özel bir şakadır bu. *Otururlar* Eee. *(Bir an):* Eee... demek matematik bölümündesiniz ha?
NICK — Hayır... yoo. Hayır.
GEORGE — Martha öyle olduğunu söyledi. Galiba böyle dedi. *Dostane denemeyecek bir tavırla* Öğretmen olmaya karar vermenizin nedeni ne?
NICK — Oh... şey, sanırım... ıı... sizi de motive eden şeyler.
GEORGE — Neymiş onlar?
NICK — *(Resmi):* Efendim?
GEORGE — Neymiş onlar diye sordum. Beni motive eden şeyler neymiş?
NICK —*(Tedirgin, gülerek):* Şey... Bilmediğimden eminim.
GEORGE — Daha biraz önce seni motive eden şeylerin beni motive eden şeylerle aynı olduğunu söylemiştin.
NICK — *(Biraz canı sıkkın):* Öyle olduğunu *sandığımı* söylemiştim.
GEORGE — Haa! *Öylesine* Öyle mi demiştin? *Bir an* Iıı... *Bir an* Burayı sevdin mi?
NICK — *(Odaya şöyle bir bakarak):* Evet... güzel... güzel bir yer.
GEORGE — Üniversiteyi kastetmiştim.
NICK — Haa... Ben sandım ki siz...
GEORGE — Evet... Öyle sandığınızı görüyorum. *Bir an* Ben Üniversiteyi kastetmiştim.
NICK — Iıı, ben... ben sevdim... güzel *George'un gözlerini kendisine diktiğini görünce* Bayağı güzel. *Aynı* Siz... siz uzun zamandır buradasınız, değil mi?

GEORGE — *(Dalgın, sanki duymamış gibi):* Ne? Ha... evet. Şeyle evlendiğimden beri... ıh, neydi adı... hah, Martha'yla. Hatta bundan da önce. *Bir an* Ezelden beri. *Kendi kendine* Kırk umutlar ve iyi niyetler. İyi, daha iyi, en iyi, endaha iyi. *NICK'e dönerek* Sıfat çekimimi nasıl buldun delikanlı? Hıh?

NICK — Efendim, afedersiniz ama...

GEORGE — *(Sabırsızlanrarak):* Soruma cevap vermedin.

NICK — Efendim?

GEORGE — Cevap vermeye tenezzül etmiyorsun ha! *Onunla oynayarak* Sıfat çekimimi nasıl buldun diye sordum: iyi; daha iyi; en iyi; endaha iyi. Hıh! Nasıl?

NICK — *(Hoşnutsuzluğunu belli ederek):* Ne diyeceğimi bilmiyorum gerçekten

GEORGE — *(Mahsustan, inanmazmış gibi yaparak):* Ne diyeceğini bilmiyor musun gerçekten?

NICK — *(Birdenbire):* İyi de... ne dememi istiyorsunuz? Ben komik diyeyim de siz bana karşı çıkıp, hayır acıklı mı diyesiniz? Ya da ben acıklı deyince siz de tersine çevirip, hayır, komikmimi diyesiniz. Bu siktiriboktan oyununuzu istediğiniz şekilde oynayabilirsiniz, biliyorsunuz?

GEORGE — *(Mahsustan korkmuş gibi yaparak):* Çok iyi! Çok iyi!

NICK —*(Deminkinden de kızgın):* Karım döndüğünde de, sanıyorum ki biz hemen...

GEORGE — *(İçten):* Aman canım, aman... sakin ol, çocuğum. Aman... sakin ol. *Bir an* Tamam mı? *Bir an* Bir içki daha ister misin? Bardağını ver.

NICK — Daha bunu bitirmedim. Sanıyorum karım aşağı indiği zaman...

GEORGE — İşte... Tazeleyeyim. Bardağını ver. *Bardağı alır*

NICK — Yani... siz ikiniz; siz ve karınız... sanki bir *tür*... ıı... şeyin içindeymişsiniz gibi...

GEORGE — Martha ve ben ...hiçbir şeyin içinde değilsiniz. Martha ve ben sadece... alıştırma yapıyoruz... hepsi bu... sadece aklımızın son kırıntıları üzerinde durmaya çalışıyoruz. Önemli bir şey değil, sen kafana takma.

NICK — *(Kararsız):* Yine de...

GEORGE — *(Havayı aniden değiştirerek):* Tamam, şimdi... oturup konuşalım, ha?

NICK — *(Yine soğuk):* Mesele şu... *Fikir aklına sonradan gelir* Iıı... başka insanların işlerine karışmayı sevmem.

GEORGE — *(Bir çocuğu avutur gibi):* Ee, alışırsın... küçük bir üniversite burası. Yatak nameleri buralarda milli üniversite sporu sayılır.

NICK — Efendim?

GEORGE — Dedim ki, yatak nameleri burada... Boşver. Böyle "Efendim" deyip durmasana... hele bir de sonuna soru işareti eklenince hiç çekilmiyor. "Bilirsin ya?" "Efendim?" Anlıyorum, bu kendinden büyüklere duyulan saygının ifadesi... ama... ııı... sen bunu öyle bir yapıyorsun ki... ııı... Efendim?... Pardon?

NICK — *(Renk vermeyen bir gülücükle):* Saygısızlık etmek istemedim.

GEORGE — Kaç yaşındasın sen?

NICK — Yirmi sekiz.

GEORGE — Ben de kırk birşey. *Tepki bekler... ama gelmez* Şaşırmadın mı? Yani... daha yaşlı göstermiyor muyum? Şu... *beyazlıklar* elli yaşlarında olduğumu söylemiyor mu? Anılara gömülmüş... sigara dumanları içinde kaybolmuş bir halim yok mu? Haa?

NICK — *(Kültablası aranarak):* Bence... iyi görünüyorsunuz.

GEORGE — Kendimi bildim bileli inceyimdir... Senin yaşlarında olduğum zamanlardan beri iki kilo ya aldım ya almadım. Göbeğim de yok... Şurda... tam kemerin üstünde küçük bir şişkinlik var gerçi... ama sert... gevşek değil. Hentbol salonuna gidiyorum. Kaç kilosun?

NICK — Ben...

GEORGE — Altmış dokuz, yetmiş... falan herhalde? Hentbol oynar mısın?

NICK — Şey, evet... Hayır... yani, pek iyi değil.

GEORGE — İyi, o zaman... bir gün birlikte oynarız. Martha ise elli... yaşlarında. Kilosu da bundan biraz daha fazla. *Senin* karın kaç yaşında?

NICK — *(Biraz şaşkın):* Yirmi altı.

GEORGE — Martha olağanüstü bir kadındır. Kilosu elli beş falan herhalde.

NICK — Karınızın... kilosu...?

GEORGE — Yo, hayır evladım. Seninkinin! *Senin* Karının. Benim karım Martha.

NICK — Evet... Biliyorum.

GEORGE — Martha'yla evli olsaydın bunun ne demek olduğunu bilirdin. *Bir an* Ama o zaman ben de senin karınla evli olsaydım onun ne demek olduğunu bilirdim... öyle değil mi?

NICK — *(Bir an sonra):* Evet.

GEORGE — Martha'nın dediğine göre Matematik Bölümü'nde falanmışsın galiba.

NICK — *(Sanki yüzüncü kere söylermişçesine):* Hayır... değilim.

GEORGE — Martha pek yanılmaz... belki de Matematik Bölümü'nde falan olmalıydın.

NICK — Ben biyoloğum. Biyoloji Bölümü'ndeyim.

GEORGE — *(Bir an sonra):* Haa. *Sonra, bir şey hatırlamış gibi* HAA!

NICK — Efendim?

GEORGE — Sen o'sun. Kromozon mudur nedir o zımbırtıları yeniden düzenleyerek herkesi aynı yapacak... başımıza bütün o dertleri açacak kişi sensin demek. Doğru değil mi?

NICK — *(O gülücükle):* Tam olarak değil: kromozon değil kromozom.

GEORGE — Ben hiç güvenmiyorum. İnanır mısın... *Sandalyesinde kaykılarak* inanır mısın insanlar tarihten hiçbir şey öğrenmiyorlar? Öğrenilecek hiçbirşey olmadığına inanır mısın demiyorum, dikkatini çekerim, insanların hiçbir şey öğrenemediğine diyorum. Ben tarih Bölümü'ndeyim.

NICK — Iı...

GEORGE — Ben Doktorum. MS. DR. DOÇ... MİSDİRDOÇ! Misdirdoç çeşitli kimseler tarafından ön loplarda görülen yıpratıcı bir hastalık ve bir mucize ilaç olarak tanımlanmıştır. Aslında ikisi de doğrudur. Gerçekten hiç güvenmiyorum. Biyoloji hıh?

NICK cevap vermez... başını sallar... bakar

Bir yerde bilim kurgunun gerçekte hiç de kurmaca olmadığını... sizin güruhun herkes birbirine benzesin diye benim genlerimi yeniden düzenlediğini okumuştum. Sağolun, ben almayayım! Ne... utanç verici. Yani... bak bana! Gerçekten... herkesin kırk bilmemkaç yaşında olup da elli beş yaşında göstermesi... o kadar iyi bir fikir mi? Tarih hakkındaki sorumu cevaplamadın.

NICK — Şu sözünü ettiğiniz genetik meselesi...

GEORGE — Amaan, şu. *Elini sallayarak meseleyi kapatır* Bu çok can sıkıcı... çok... üzücü. Ama tarih çok daha fazla... can sıkıcı. Ben Tarih Bölümündeyim.

NICK — Evet... söylemiştiniz.

GEORGE — Söylediğimi biliyorum... muhtemelen birkaç kere daha söyleyeceğim. Martha ikide birde söyler bunu, Tarih Bölümü olmaktansa... yani Tarih Bölümü'nü yönetmektense, Tarih Bölümü'nde olduğumu vurgulamak için.

NICK — İyi ama ben de Biyoloji Bölümü'nü yönetmiyorum.

GEORGE — Sen yirmi bir yaşındasın!

NICK — Yirmi sekiz.

GEORGE — Yirmi sekiz! Belli olmaz sen de kırk bilmemkaç yaşına gelip de elli beş yaşında gösterdiğin zaman, Tarih Bölümü'nü yönetirsin...

NICK — ...Biyoloji...

GEORGE — ... Biyoloji Bölümü'nü. Tarih Bölümü'nü yönettim ben, dört yıl, savaş sırasında, ama bu da herkes uzakta olduğu içindi. Sonra... herkes geri döndü... çünkü kimse ölmemiş. Al sana New England işte. Acayip değil mi? Şu koskocaman bölgeden tek bir adamın bile kafası uçmamış. Akıl alır gibi değil. *Düşünceye dalar* Karının hiç kalçası *yok*... öyle değil mi?

NICK — Ne?

GEORGE — Kalça manyağı olduğumdan söylemiyorum bunu... Şu doksan-altmış-yüzyirmi meraklısı tiplerden değilimdir. Her şey ölçülü. Sadece karının... dar kalçalı olduğunu söylemek istiyordum.

NICK — Evet... öyledir.

GEORGE — *(Tavana bakarak):* N'apıyorlar ki yukarda? Tabii yukarıdalarsa.

NICK — *Yapmacık bir samimiyetle* Kadınları bilirsiniz.

GEORGE — *(NICK'E sözde kuşkucu bir bakış fırlatır... sonra dikkatini başka yöne çevirir):* Orospu çocuklarının hiçbiri ölmemiş. Tabii, kimse Washington'ı bombalamadı. Hayır... bu adil bir şey değil. Çocuğunuz var mı?

NICK — Iıı... hayır... henüz yok. *Bir an,* Sizin?

GEORGE — *(Meydan okur gibi):* Bunu ben bilicem sen bulacaksın.

NICK — Sahi mi?

GEORGE — Çocuk yok, ha?

NICK — Henüz yok.

GEORGE — İnsanların... ıh... çocukları oluyor. Tarihten söz ederken bunu kastetmiştim işte. Siz onları deney tüplerinde yapacaksınız, değil mi? Siz... Biyologlar. Bebekleri. O zaman da geri kalanlarımız... istedikleri kadar... paşa gönüllerinin çektiği kadar düzüşebilecekler. Vergi kesintileri ne olacak peki? Kimse bunun hesabını yaptı mı acaba? *Yapacak daha iyi bir şey düşünemeyen NICK hafifçe güler* Ama yine de çocuk yapacaksınız. Tarihe rağmen.

NICK — *(Tedbirli Evet):* kesinlikle. Biz... sadece... yerleşene kadar... biraz bekleyelim diyoruz.

GEORGE — İşte bu... *Eliyle yalnızca odayı ve değil aynı zamanda bütün yöreyi tarayarak...* işte bu gönlünüzün çektiği yer-İlirya... Penguen Adası... Gomorra... New Carthage'da mutlu olacağınızı sanıyorsunuz, haa?

NICK — *(Hafifçe kendini savunur gibi):* Burada kalacağımızı umuyorum.

GEORGE — Hem her tanımın kendi sınırları vardır, değil mi? Kötü bir üniversite değildir bu, herhalde. Yani... idare eder. Gerçi Yale sayılmaz... Oxford da değil... Sorbonne da... hatta Moskova Üniversitesi bile değil.

NICK — Burada kalacağız dedisem sonsuza kadar kalacağız demedim.

GEORGE —İyi, ama sakın ortalıkta bundan söz etme. Bizim ihtiyar bundan pek hoşlanmaz. Martha'nın babası... bağlılık ve adanmışlık bekler... *çalışanların-*

dan. Başka bir kelime kullanacaktın neredeyse. Martha'nın babası... çalışanlarının... buranın duvarlarına sarmaşık gibi yapışmalarını... buraya gelip burada yaşlanmalarını... hizmet sırasına girmelerini bekler. Adamın biri, bir Latince ve Retorik profesörü bir öğle yemeğinde gerçekten de bir sıraya girmişti, kafeterya sırasına, orada düşüp öldü. Pek çoğumuzun gömüldüğü, pek çoğumuzun da gömüleceği gibi kilisenin çevresindeki fundalığın altına gömüldü. Denildiğine göre... ki buna ben de inanıyorum... bizden harika gübre oluyormuş. Ama. Bizim ihtiyar fundalığın altına gömülmeyecek... bizim ihtiyar ölmeyecek. Martha'nın babası şu Mikronezya kaplumbağaları gibi asırlarca yaşayabilir. Söylentilere göre... aman bunlardan sakın Martha'nın yanında söz etmeyin, köpürüyor... bizim ihtiyar, Martha'nın babası iki yüz yaşını aşmış. Herhalde bir ironi yapıyorlar böyle, ama bunun ne olduğunu anlayacak kadar sarhoş değilim daha. Kaç çocuk yapacaksınız?

NICK — Ihh... Bilmiyorum... Karım...

GEORGE — Dar kalçalı. *Kalkar* Bir şeyler iç.

NICK — EVET.

GEORGE — MARTHA! *Cevap gelmez* KAHRETSİN! *NICK'e* Bana kadınları tanıyıp tanımadığımı sormuştun... Onlar hakkında hiç bilmediğim şeylerden biri de erkekler konuşurken onların kendi aralarında nelerden bahsettikleri. *Belli belirsiz* Bir gün öğrenmeliyim bunu.

MARTHA'NIN SESİ— NE VAR?

GEORGE — *NICK'E* Ne harika bir ses değil mi? Yani... sence nelerden bahsediyorlardır gerçekten... yoksa umurunda değil mi?

NICK — Kendilerinden, herhalde.

MARTHA'NIN SESİ — GEORGE?

GEORGE — *(NICK'e):* Sen de kadınları... bilmece gibi mi buluyorsun?

NICK — Eee... hem evet hem hayır.

GEORGE — *(Kafasını bilmişce sallayarak):* Hmmm. *Salona doğru gider, içeri giren HONEY'e çarpmasına ramak kalır* Oh be! En azından biriniz buradasınız. *HONEY NİCK'e doğru yönelir. GEORGE salona girer.*

HONEY — *(GEORGE'a):* Hemen inecek. *NICK'e* Evi görmelisin sevgilim... Eski ve çok güzel bir ev.

NICK — Evet, ben...

GEORGE — MARTHA!

MARTHA'NIN SESİ — ALLAH AŞKINA PATLADIN MI, BEKLE BİR DAKKA.

HONEY — *(GEORGE'a):* Hemen inecek... değişiyor.

GEORGE — *İnanmadan* Ne yapıyor? Değişiyor mu?

HONEY — Evet.

GEORGE — Üstünü mü?

HONEY — Elbisesini.

GEORGE — *(Şüpheyle):* Niye?

HONEY — *(Sinirli, hafifçe gülerek):* Niye mi, herhalde... rahat olmak istiyor.

GEORGE — *(Tehditkar bir bakışla salona doğru):* Ya demek öyle, haa?

HONEY — Şey, herhalde...

GEORGE — BİLMİYORSUN!

NICK — *(HONEY irkilince):* İyi misin?

HONEY — *(Yatışmış, ağlar gibi): Uzun zamandır kullandığı anlaşılan bir tonda* Oh, evet, sevgilim... çok iyiyim.

GEORGE — *(Öfkeyle... kendi kendine):* Demek rahat olmak istiyormuş haa? Peki, göreceğiz bakalım.

HONEY — *(GEORGE'a, canlı):* Daha bir dakika öncesine kadar bir *oğlunuz* olduğunu bilmiyordum.

GEORGE — *(Sanki arkadan vurulmuş gibi sarsılarak):* NE?
HONEY — Oğlunuz olduğunu diyorum! Bilmiyordum.
NICK — Siz bilecektiniz ben bulacaktım. Eee herhalde oldukça büyük...
HONEY — Yirmi bir... yarın yirmi bir yaşına basacakmış... yarın doğumgünüymüş.
NICK — *(Zafer kazanmış gibi gülümseyerek):* Hmmm!
GEORGE — *(HONEY'e):* Size ondan mı bahsetti?
HONEY — *(Bocalar):* Şey, *evet.* Şey, yani...
GEORGE — *(Altını çizerek):* Size ondan bahsetti demek.
HONEY — *(Sinirli sinirli gülerek):* Evet.
GEORGE — *(Tuhaf):* Üstünü değiştiğini söylemiştiniz değil mi?
HONEY — Evet...
GEORGE — Ve size ondan...?
HONEY — *(Neşeli, ama biraz şaşkın):* Oğlunuzun doğumgünü olduğundan söz etti... evet.
GEORGE — *(Daha çok kendi kendine konuşur gibi):* Peki Martha... Peki.
NICK — Solgun görünüyorsun, Honey. Bir şey ister misin?
HONEY — Evet, sevgilim... biraz daha brandy, belki. Çok az.
GEORGE — Peki, Martha.
NICK — Şey... barı kullanabilir miyim?
GEORGE — Hıı? Haa, evet... evet... tabii. İçin için... yıllar geçtikçe ona ihtiyacınız olacak. *MARTHA'ya, sanki o odadaymış gibi* Seni Allahın belası yıkıcı...
HONEY — *(Kapatmak için):* Saat kaç sevgilim?
NICK — İki buçuk.
HONEY — Oo, çok geç olmuş... Eve gitmemiz lazım artık.
GEORGE — *(Edepsizce, ama o kadar dalgındır ki ses tonunu farketmez bile):* Neye geç kaldınız? Evde çocuk bakıcısı falan mı var?
NICK — *(Uyarırcasına):* Çocuğumuz olmadığını söylemiştim size.

GEORGE — Hıh? *Farkına vararak* Aah, afedersiniz. Dinlemiyordum bile ya da düşünmüyordum... *Elini sallayarak...* artık hangisi uyarsa.

NICK — *(Alçak sesle, HONEY'e):* Birazdan gideriz.

GEORGE — *(Sıkıştırarak):* Oo hayır, olmaz... gitmeyin. Martha üstünü değişiyor... *benim* için değil. Martha yıllardır *benim* için üstünü değişmedi. Martha üstünü değişiyorsa bu demektir ki... buradayız... günlerce. Size bir onur bahşediliyor, hem unutmayın, Martha sevgili patronumuzun kızı. Onun... sağ taşağı, başka bir deyişle.

NICK — Belki anlamayacaksınız ama... karımın yanında böyle konuşmanızı istemiyorum.

HONEY — Ama canım...

GEORGE — *(Şüpheyle):* Gerçekten mi? Çok haklısınız... Bu tür konuşmaları Martha'ya bırakalım?

MARTHA — *(Girerken):* Ne tür konuşmaları?

MARTHA elbiselerini değiştirmiştir ve artık daha rahat ve... burası çok önemli... çok seksi görünmektedir.

GEORGE — Canımın içi, geldin demek.

NICK — *(Etkilenmiştir; ayağa kalkarak:):* Ooo...

GEORGE — Vaay, Martha... kilise elbiseni giymişsin!

HONEY — *(Biraz da onaylamayarak):* Oh, çok çekici bir elbise bu.

MARTHA — *(Gösteriş yapıp):* Beğendiniz mi? Güzel! *GEORGE'a* Ne bok yemeye merdivenlerden öyle ciyak ciyak bağırıyordun bana?

GEORGE — Yalnız kaldık, sevgilim... Sesinin o yumuşak mırıltısını duyamayınca yalnız kaldık.

MARTHA — *(Uzatmaya karar verip):* Oh. İyi o zaman, şu bara git te...

GEORGE —*(MARTHA'nın ses tonunu sürdürerek:)*: Anneciğine kocamaan bir içki hazıyla.

MARTHA — *(Kıkırdar):* Aferin. *NICK'e* Eee, siz ikiniz güzel güzel konuştunuz mu bakayım? Siz erkekler, her zamanki gibi dünya meselelerini hallettiniz mi?

NICK — Ii, hayır, biz...

GEORGE — *(Çabucak):* Aslında, doğrusunu istersiniz, daha çok sizin neler konuştuğumuzu tahmin etmeye çalıştık.

HONEY kıkırdar, MARTHA güler.

MARTHA — *(HONEY'E):* Ne adamlar ama! Bu adamların... *Neşeli, küçümseyici* soyu tükenmemiş miydi? *GEORGE'a* Niye gizlice yukarı çıkıp ta dinlemedin bizi?

GEORGE — Aa, o zaman niye dinleyeyim ki, Martha... dikizlemek varken. *HONEY kıkırdar, MARTHA güler.*

NICK — *(GEORGE'a yapmacık bir samimiyetle*):Buna kumpas kurmak denir.

GEORGE — Ee artık bilemeyiz. Zirva!

MARTHA — *(NICK'e, HONEY'nin gözleri parlarken):* Hey, bayağı sıkı çocukmuşsun sen haa, mastırını daha... kaçtı?... on iki yaşındayken mi ne yapmışsın. Duyuyor musun, George?

NICK — Tam olarak on iki buçuk yaşındayken. Yoo, aslında on dokuz yaşındaydım. *HONEY'e* Honey, bunu söylemen şart mıydı? Bu...

HONEY — Aaaa... Seninle *gurur* duyuyorum...

GEORGE — *(Ciddi, ama hüzünlü):* Bu çok... etkileyici.

MARTHA — *(Saldırgan):* Üstüne bastın!

GEORGE — *(Dişlerinin arasından):* Etkilendiğimi söyledim ya Martha. Kıskançlıktan kendimden geçtim. Ne yapmamı istiyorsun, kusayım mı? *NICK'e* Gerçekten çok etkileyici. *HONEY'e* Gurur duymakta haklısınız.

HONEY — *(Mahçup):* Oh, çok hoş bir insandır.

GEORGE — *(NICK'e):* Bugünlerde Tarih Bölümü'nü ele geçirirsen, buna hiç şaşmam.

NICK — Biyoloji Bölümü'nü.

GEORGE — *Biyoloji* Bölümü'nü... tabii. Ben de tarihle bozmuşum. Of, ne cümle ama. *Hemen poz alıp elini kalbinin üzerine koyar, kafasını kaldırır, gökgürültüsü gibi bir sesle.* "Ben de tarihle bozmuşum."

MARTHA — *(HONEY ve NICK kendi kendilerine gülerler):* Ha, ha, ha, HA!

GEORGE — *(Bir şeyden tiksinmiş gibi):* Galiba *kendime* bir içki hazırlayacağım.

MARTHA — George *tarihle* bozmuş... George *Tarih Bölümü'yle bozmuş.* George Tarih Bölümü'yle bozmuş, çünkü...

GEORGE — çünkü o Tarih Bölümü *değil,* yalnızca Tarih Bölümü'nde. Biliyoruz Martha... siz yukarıdayken hepsini geçtik biz. Tekrar geçmenin alemi yok.

MARTHA — Doğru, canım... sen gönlümü ferah tut. *Diğerlerine* Geoge Tarih Bölümü batağına gömülmüştür. Tarih Bölümü'ndeki eski bir bataklıktır bizim George. Bir bataklık... çamurun teki... balçık. Ha, ha, ha, HA! BALÇIK! Hey, balçık! Hey BALÇIKCIK!

GEORGE — *Büyük çaba sarfedip kendini kontrol eder... sonra da Martha sanki sadece 'George sevgilim" demiş gibi...* Evet, Martha? Senin için ne yapabilirim?

MARTHA — *(George'un oyunu onu eğlendirmiştir):* Şeyy... ıı... tabii, sigaramı yakabilirsin mesela.

GEORGE — *(Düşünür, sonra devam eder):* Hayır... herşeyin bir sınırı var. Yani, insan şu bizim evrim merdiveninde bir iki basamak inmediği... *Çabucak NICK'e dönüp...* sen daha iyi bilirsin ya bunu... *Sonra yine MARTHA'ya...* iyice düşmediği sürece ancak bu kadarına katlanabilir, Martha; tuhaf bir merdivendir bu hem... bir kere inmeye başladın mı bir daha yukarı çıkamazsın.

MARTHA — *(elini dudağına götürüp ona kibirli bir öpücük yollar):* Şimdi... Karanlık bastığında elini tutacağım ve sen de gulyabaninden korkacaksın, ben de geceyarısı cin şişelerini dışarı taşıyacağım, böylece kimseler görmeyecek... ama sigaranı yakmayacağım. Ne derler, hepsi bu kadar.

Kısa bir sessizlik.

MARTHA — *(Fısıltıyla):* Yarabbim! *Sonra, birden, NICK'e* Hey, futbol oynamışsın sen, haa?

HONEY — *NICK düşünceye dalmış göründüğünden* Sevgilim...

NICK — Hah! Haa, evet... oyunkurucuydum... ama... boksta... çok daha yetenekliydim aslında.

MARTHA — *(Büyük bir ilgi göstererek):* BOKS HAA! Duydun mu George?

GEORGE — *(Bıkkın):* Evet, Martha.

MARTHA — *(NICK'e tuhaf bir yoğunluk ve ilgiyle):* Bayağı iyi olmalıymışsın... Yani, hiç yüzüne darbe almışa benzemiyorsun.

HONEY — *(Gururla):* Üniversitelerarası orta sıklet şampiyonuydu.

NICK — *(Utanmış):* Honey...

HONEY — Ama öyleydin.

MARTHA — Vücudun hâlâ bayağı iyi görünüyor... doğru mu? Öyle mi?

GEORGE — *(Gergin):* Martha... ayıp denen bir şey var...

MARTHA — *(GEORGE'a):... ama hâlâ NICK'e bakarak* KAPA ÇENENİ! *(Sonra, yine NICK'e)* Hıh, öyle mi? Vücudunu koruduğun mu?

NICK — *Ne söylediğinin farkında olmadan... neredeyse MARTHA'yı teşvik ederek* Hâlâ bayağı iyi. Çalışıyorum.

MARTHA — *(Gülmekle gülmemek arası):* Sahi mi?

NICK — YAA.

HONEY — Oh, evet... çok... düzgün bir vücudu vardır.

MARTHA — *(Yine aynı tarz... NICK'le arasında özel bir iletişim kurarak):* Demek öyle! Oh, bence çok güzel bir şey bu.

NICK — *(Narsisist, ama doğrudan MARTHA için değil):* Şey yani, hiç belli ... olmaz... *omuz silker* ... bilirsiniz işte... bir kere başladığınızda...

MARTHA — ...belli olmaz belki bir gün lazım olur.

NICK — Şey diyecektim... sürdürebildiğiniz kadar sürdürmelisiniz.

MARTHA — Tamamen aynı fikirdeyim.
İkisi de gülümserler, aralarında tam biçimlenmemiş bir bağ kurulmuştur.
Tamamen aynı fikirdeyim.

GEORGE — Martha, ayıbın bini aştı.

MARTHA — George gövde hakkında konuşmaktan pek hazzetmez de... öyle değil mi canım? *Cevap gelmez* Laf kaslara geldiği zaman George pek mutlu olmaz. Düz karınlar, çıkık göğüsler...

GEORGE — *(HONEY'e):* Bahçede şöyle bir dolaşmak ister miydiniz?

HONEY — *(Gönülsüz):* Oh, ama...

GEORGE — *(İnanmaz gibi):* Hoşuna mı gitti? *Omuz silker* Pekala.

MARTHA — Şurdaki koca göbek kaslardan söz edilmesini pek sevmez. Kaç kilosun?

NICK — Altmış dokuz buçuk...

MARTHA — Hâlâ orta siklet sınırında haa? Çok güzel. *Döner* Hey George, onlara yaptığınız boks maçını anlatsana.

GEORGE — *(Bardağını "küt" diye koyup, salona doğru yürüyerek)* Tanrım!

MARTHA — George! Anlatsana!

GEORGE — *(Yüzünde bir iğrenti ifadesiyle):* Sen anlat, Martha. Sen iyi becerirsin böyle şeyleri. *Çıkar*

HONEY — Kocanız... İyi mi?

MARTHA — *(Güler):* O mu? Oh, tabii. George'la ben bu boks maçını... ııı... yirmi yıl önce... evlenmemizden birkaç yıl sonra yapmıştık.

NICK — Boks maçı mı? İkiniz mi?

HONEY — Sahi mi?

MARTHA — Yaaa... ikimiz... sahiden.

HONEY — *(Arkası gelecek diye kıkırdayarak):* Düşünemiyorum.

MARTHA — İşte dediğim gibi, yirmi yıl önceydi, tabii ringde falan değildik. Savaş zamanıydı, babam şu beden sağlığı dalgasıyla uğraşıyordu... Babam sağlıklı bedenlere her zaman hayran olmuştur... insanın ancak kısmen beyin olduğunu... bir de bedeni olduğunu ve ikisine de iyi bakmaktan sorumlu olduğunu söyler... bilirsiniz işte.

NICK — Hmmm.

MARTHA — Beden çalışmayınca beynin de çalışmayacağını söyler.

NICK — Şey, aslında tam da öyle değil...

MARTHA — Belki tam böyle söylememişti, ama... ona benzer bir şeydi. *Ama...* savaş zamanıydı, babam da bütün erkeklerin boks yapmayı... kendini savunmayı öğrenmesi gerektiğini düşünüyordu. Herhalde, Almanlar sahile ayak basacak falan olurlarsa, bütün fakültenin gidip onları öldürene kadar dövmesi gerektiği gibi bir şeyler vardır kafasında... Bilmiyorum.

NICK — Herhalde işin daha çok ilkesel tarafıyla ilgiliydi.

MARTHA — Ciddiydi. Her neyse, babam bir Pazar günü gelip bizi aldı, arka taraflara gittik, babam eldivenlerini giydi. Babam kuvvetli bir adamdır... Siz de biliyorsunuz ya.

NICK — Evet... evet.

MARTHA — Ve George'dan kendisiyle boks yapmasını istedi. Veeeeee... George *istemedi*... yeni elbisesinin kan içinde kalmasını istemediği için herhalde...

NICK — Hmmnn.

MARTHA — Her neyse işte, George istemediğini söyledi, babam da "Hadi, delikanlı... böyle damat mı olur?" gibi şeyler söyledi.

NICK — Evet.

MARTHA — İşte bütün bunlar olurken... neden *yaptım* bilmiyorum... ben de bir çift eldiven giydim... ne bağcıklarını bağladım, ne bir şey... ve George'un arkasına geçip, sırf şakacıktan, "Hey George!" diye bağırdım ve aynı anda da bir sağ aparküt salladım... öylesine, anlıyor musunuz?

NICK — Hmmnn.

MARTHA — ... George de hemen dönünce yumruk tam çenesine geldi... KÜT! *NICK güler* Bunu yapmak istememiştim... gerçekten. Her neyse... KÜT! Tam çeneye... ve dengesini kaybetti... herhalde... ve geriye doğru birkaç adım atıp, sonra da, ÇAAT diye... çalıların içine boylu boyunca uzanıverdi!

NICK güler. HONEY kıs kıs gülüp başını sallar

Berbat bir şeydi, gerçekten. Komikti, ama berbattı.

Düşünür, dalgın dalgın olayı hatırlarken boğuk bir kahkaha çıkarır.

Bunun bütün yaşamımızı belirlediğini düşünüyorum. Gerçekten öyle düşünüyorum! Bu da bir ma-

zaret işte. *GEORGE girer, elleri arkasındadır. Geldiğini kimse görmez* O da bu batağa gömülüp kalmasını açıklamak için bu mazareti kullanıyor... hiçbir yere ulaşamamasını açıklamak için.
GEORGE yaklaşır. HONEY onu görür

MARTHA — Bir *kazaydı*... sahiden lanet olası bir kazaydı!
GEORGE arkasından kısa namlulu bir çifte çıkarıp, sakin sakin MARTHA'nın kafasının arkasına nişan alır. HONEY çığlık atar... kalkar. NICK'te kalkar ve aynı anda MARTHA kafasını çevirip GEORGE'la yüzyüze gelir. GEORGE tetiği çeker.

GEORGE — *PAAAT!!!*
Plop! Tüfeğin namlusundan geniş, kırmızı sarı bir Çin güneşliği çıkar. HONEY yine çığlık atar, bu kez daha çok rahatladığı ve ne olup bittiğini anlamadığı için
Öldün sen! Paat! Öldün!

NICK — *Gülerek* Aman Tanrım.
HONEY gülerken kendinden geçer. MARTHA da güler... neredeyse iki büklüm olur, kahkahaları ayyuka çıkar. Genel kafa karışıklığı ve kahkaha seslerine GEROGE de katılır. En sonunda ses kesilir

HONEY — Oh! Yarabbim!

MARTHA — *(Neşeyle):* Nerden buldun bunu orospu çocuğu?

NICK — *(Elini tüfeğe uzatarak):* Bakabilir miyim?
GEORGE tüfeği ona verir

HONEY — Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım! Hiç!

GEORGE — *Hafif dalgın* Oh, arada buluverdim işte. Beğendiniz mi?

MARTHA — *(Kıkırdayarak):* Orospu çocuğu!

HONEY — *(İlgi ister):* Hiç bu kadar korkmamıştım... hiç.

NICK — Bayağı iyi bir dalga bu.

GEORGE — *(MARTHA'nın üzerine eğilerek):* Beğendin di mi?

MARTHA — Yaa... iyiydi. *Daha alçak sesle* Hadi... bir öpücük ver bana.

GEORGE — *(NICK ve HONEY'i işaret ederek):* Sonra, hayatım.

Ama MARTHA vazgeçmez. Öpüşürler, GEORGE ayaktadır, MARTHA'nın sandalyesine eğilmiştir. MARTHA onun elini alıp sahne tarafındaki göğsünün üstüne yerleştirir. GEROR hemen çekilir.

Oh-ho! Bunun peşindeydin demek? Ne yapacaktık... misafirlerimize ayıp oyunlar mı sergileyecektik? Hah? Hah?

MARTHA — *(Kızgın-incinmiş):* Seni...yarak!

GEORGE — *Bir Pyrrhus zaferi kazanmışcasına* Herşeyin bir yeri var, Martha...herşeyin bir zamanı.

MARTHA — *Söylenmeyen bir sıfat* Seni...

GEORGE — *(Elinde hâlâ tüfeği tutan NICK'e):* Dur göstereyim... geri böyle sokuluyor. *Güneşliği kapatıp, tüfeğe sokar*

NICK — Çok zekice.

GEORGE — *(Tüfeği bir yere koyup):* Şimdi içkiler! Herkese içki! *Sormadan NICK'in bardağını alır... MARTHA'ya gider.*

MARTHA — *Hâlâ kızgın-yaralanmış* Daha var benimkinde.

HONEY — *(GEORGE onun bardağına uzanırken):* Oh, sanırım benim bir şeyler içmeye ihtiyacım var. *GEORGE onun bardağını alıp seyyar bara döner*

NICK — Japon malı mı bu?

GEORGE — Herhalde.

HONEY — *(MARTHA'ya):* Hayatımda hiç bu kadar korkmadım. Siz korkmadınız mı? Bir saniye için bile olsa?

MARTHA — *(GEORGE'a duyduğu öfkeyi bastırarak):* Hatırlamıyorum.

HONEY — Hadiii... Bahse girerim korkmuşsunuzdur.
GEORGE — Seni öldüreceğimi düşündün mü gerçekten Martha?
MARTHA — *(Yüzünden aşağılama akarak):* Sen?... Beni öldürecektin haa?... Gülerim buna.
GEORGE — Şey, belki... bir gün.
MARTHA — Büyük olasılık.
NICK — *(GEORGE ona içkisini uzatırken):* Tuvalet nerde?
GEORGE — Şu holün sonunda... sol tarafında.
HONEY — Aman sakın tüfekle müfekle dönme de geri.
NICK — *(Güler):* Yok canım.
MARTHA — Bir desteğe ihtiyaç duymazsın sen, öyle değil mi güzelim?
NICK — Iıı-ıı.
MARTHA — *(İmalı):* Bahse girerim duymazsın. Sahte Japon tüfekleriyle işin yok senin, haa?
NICK — *MARTHA'ya gülümser. Sonra GEORGE'a, hole yakın bir masayı işaret ederek* İçkimi şuraya bırakabilir miyim?
GEORGE — *(NICK cevap beklemeden çıkarken):* Evet... tabii... neden olmasın? Evin her tarafında yarısı dolu bir sürü bardak var zaten, Martha'nın unuttuğu bardaklar... tuvalette, küvetin kenarında... Bir kere buzdolabında bile bir tane bulmuştum.
MARTHA — *(İstemediği halde espriden hoşlanır):* Hayır bulmamıştın!
GEORGE — *Evet* Bulmuştum.
MARTHA — *(Aynı şekilde):* Bulmamıştın!
GEORGE — *(HONEY'e brandysini verirken):* Evet bulmuştum. *HONEY'e* Brandy sonradan başağrısı yapmıyor mu sizde?
HONEY — Hiç karıştırmam. Hem zaten çok da içmem.
GEORGE — *(HONEY'nin arkasından yüzünü buruşturarak):* Haa... güzel. Kocanız bana şeyler... ııı, kromozomlar hakkında bir sürü şey anlatıyordu.

MARTHA — *(Çirkin):* Neler hakkında?
GEORGE — Kromozomlar, Martha... genler, ya da her neyse işte. *HONEY'e* Sizin... dehşet bir gen takımızın varmış.
HONEY —*(Sanki kendisiyle alay ediliyormuş gibi):* Ohhhhhhhhhhhh...
GEORGE — Yo, gerçekten. Bayağı dehşetli, kromozomları, bilmeneleri.
MARTHA — Matematik Bölümü'nde.
GEORGE — Hayır, Martha... biyolog o.
MARTHA — *(Sesini yükseltip):* Matematik Bölümü'nde.
HONEY — *(Ürkek):* Iı... biyoloji.
MARTHA — *(İkna olmamış):* Emin misin?
HONEY — *(Hafifçe kıkırdayarak):* Şey, herhalde. *Aklına sonradan gelmiş gibi* Emin olmam gerekir.
MARTHA — *(Aksi: Öyledir):* Onun Matematik Bölümü'nde olduğunu kim söyledi bilmiyorum.
GEORGE — Sen kendin söyledin, Martha.
MARTHA — *(Sinirli sinirli açıklamaya çalışarak):* Ee, her şeyi hatırlamamı beklemeyin. Onbeş tane yeni hocayla ve lanet olası karılarıyla karşılaşıyorum... şu anda bize eşlik eden dostlarımız hariç, tabii... *HONEY başını sallar, aptal aptal gülümser...* ve benden *her şeyi* hatırlamam bekleniyor. *Bir an* Demek öyle? Biyologmuş. Güzel. Biyoloji daha da iyi hatta. Daha... soylu.
GEORGE — Daha az soyut.
MARTHA — SOYLU! Daha derin olması anlamında. *(GEORGE'a dilini çıkarır):* Ne diyeceğimi senden mi öğrenicem? Biyoloji olması daha iyi. Her şeyin tam... göbeğinde... *NICK yeniden girer* Her şeyin tam göbeğindesin, canım.
NICK — *(Yan masadan içkisini alarak):* Hıh?
HONEY — *(Aynı Kıkırtıyla):* Senin Matematik Bölümün'de olduğunu Sanıyorlarmış.

NICK — Öyle olsam daha iyi olacakmış galiba.

MARTHA — Bulunduğun yerde kal sen... her şeyin tam... göbeğindesin.

GEORGE — Sen de bu lafa taktın, Martha... çok çirkin.

MARTHA — *(GEORGE'u umursamadan... NICK'e):* Sen orada kal. *Güler* Sen nerede olursan ol Tarih Bölümü'nü ele geçirebilirsin valla. Allah bilir ya, *birisi, bir* gün Tarih Bölümü'nü ele geçirecek, bu kişi de na şuradaki Georgiecik olmayacak... bu kesin. Öyle değil mi, balçıkçık... öyle değil mi, haa?

GEORGE — Bence, Martha, sen çimentoya gömülmüşsün, ta boynuna kadar. *MARTHA kıkırdar* Yoo... ta burnuna kadar... böylesi çok daha sessiz olur.

MARTHA — *(NICK'e):* Bu Georgiecik senin dehşet olduğunu söylüyor. Niye dehşetsin bakalım?

NICK — *(Yüzünde bir gülücük belirerek):* Öyle olduğumu bilmiyordum.

HONEY — *(Biraz aptalca):* Kromozomların yüzündendir, sevgilim.

NICK — Oh, kromozom meselesi...

MARTHA — *(NICK'e):* Nedir bu kromozom hikayesi yahu?

NICK — Eee, kromozomlar...

MARTHA — Kromozomların ne olduğunu biliyorum, güzelim, aşığım onlara.

NICK — O... iyi, o zaman.

GEORGE — Martha yer onları... kahvaltı niyetine... yeminin üzerine serper. *Şimdi, MARTHA'ya* Çok basit, Martha, bu delikanlı kromozomların değiştirilebilmesini sağlayacak bir sistem üzerinde çalışıyor... tabii yalnız başına değil -bir iki tane yardımcısı vardır herhalde- bir sperm hücresinin genetik yapısının değiştirilmesini, yeniden düzenlenmesi... daha doğrusu... saç ve göz renginin, duruş biçiminin, gücün... galiba... kıl miktarının, sağlığın...

ve *zihnin* belli bir biçimde oluşturulması sağlayacak bir sistem. En önemlisi... Zihin. Bütün düzensizlikler düzeltilecek, derlenip toplanacak... çeşitli hastalıklara yol açan faktörler ortadan kalkacak, insan ömrü uzayacak. Deney tüplerinde yetiştirilecek... kuluçka makinesinde doğacak... yüce ve mükemmel bir insan ırkımız olacak.

MARTHA — *(Etkilenmiş):* Hımm!

HONEY — Çok heyecan verici!

GEORGE — *Ama-a!* Herkes aynı olmaya başlayacak... Benzer. Herkes... bunda yanılmadığımdan eminim... *şuradaki* genç adam gibi görünmeye başlayacak.

MARTHA — Fena fikir değil hani.

NICK — *(Sabırsız):* Tamam, ama bakın...

GEORGE — Yüzeyde her şey gayet iyi olacak... gayet hoş. Ama tabii ki işin bir de karanlık yanı olacak. Belli bir miktar düzenleme zorunlu olacak... ıı... deneyin başarılı olabilmesi için. Sperm tüplerinin belli bir miktarının parçalanması gerekecek.

MARTHA — Hıh!...

GEORGE — Milyonlarcası... erbezlerinin altında mümkün olan en az hasarı bırakacak *Martha güler* ama yetersiz olanların... çirkin olanların, aptal... uygunsuz olanların sterilize edilmesini sağlayacak milyonlarca küçücük kesme biçme işlemi yapılacak.

NICK — *(Sert):* Hayır bakın...

GEORGE — ...böylece, zamanla mükemmel insanlardan oluşun bir ırkımız olacak.

MARTHA — Hıh!

GEORGE — Korkarım pek fazla müziğimiz, resmimiz falan olmayacak, ama düzgün, sarışın ve orta boylu insanlardan oluşan bir uygarlığımız olacak.

MARTHA — Ooo...

GEORGE — Herbiri süper-uygarlığın zaferi için bağlılıkla çalışan bilim adamları ve matematikçilerden oluşan bir ırk.

MARTHA — İyi.

GEORGE — Sanırım bu deneyin sonucunda biraz... özgürlük yitimi olacak... fakat artık amaç çeşitlilik olmayacak. Kültürler ve ırklar nihayet ortadan kalkacak... dünyayı karıncalar ele geçirecek.

NICK — Bitirdiniz mi?

GEORGE — *(Onu umursamadan):* Ve tabii ben bütün bunlara karşıyım. Benim çalışma alanım olan tarih, en ünlü bataklıklarından biri olduğum tarih...

MARTHA — Ha, ha, ha, HA!

GEORGE — o müthiş çeşitliliğini ve tahmin edilemezliğini yitirecek. Ben ve benimle birlikte... tarihin... şaşırtıcılığı, karmaşıklığı, deniz gibi değişen ritmi ortadan kalkacağız. Düzen ve sabitlik olacak... ben de bunu tamamen karşıyım. Berlin'i teslim etmeyeceğim!

MARTHA — Berlin'i teslim edeceksin, sevgilim. Yumruklarınla mı savunacaktın onu?

HONEY — Berlin'in bütün bunlarla en ilgisi var anlamıyorum.

GEORGE — Batı Berlin'de bar taburelerinin yüksekliği bir buçuk metre olan bir salon vardır. Toprak... zemin... o kadar... aşağınızda kalır ki. Böyle şeyleri size bırakmayacağım. Hayır... bırakmayacağım. Seninle savaşacağım delikanlı... bir elim erbezlerimin üstünde olacak tabii... ama boşta kalan elimle ölümüne savaşacağım seninle.

MARTHA — *(Alaylı, gülerek):* Bravo!

NICK — *GEORGE'a* Tamam. Ama geleceğin rüzgarı benden yana esecek.

MARTHA — Söylemene ne gerek, güzelim.

HONEY — *(Bayağı sarhoş -NICK'e):* Bütün bu şeyleri niye yapmak istediğini anlamıyorum, sevgilim. Bana hiç bunlardan söz etmemiştin.

NICK — Aman Allah aşkına!

HONEY — *(Şok olmuş):* OH!

GEORGE — Ortada toplumsal bir kötülük olduğunun en derin işareti... mizah duygusunun olmayışıdır. Tek adamların hiçbiri şaka kaldıramazdı. Tarih oku. Tarih hakkında bir şeyler bilirim.

NICK — *(GEORGE'a, bütün bunlarla dalga geçmeye çalışarak):* Ama bilim hakkında pek bir şey bilmiyorsunuz, değil mi?

GEORGE — Tarih hakkında bir şeyler biliyorum. Bana ne zaman bir tehdit yöneltildiğini bilirim.

MARTHA — *(Müstehcen-NICK'E):* Herkes senin gibi görünecek demek, haa?

NICK — Aa, tabii. Özel bir sikiş makinesi olacağım!

MARTHA — Ne hoş.

HONEY — *(Elleri kulaklarının üzerinde):* Sevgilim, böyle konuşma... olmaz... olmaz.

NICK — *(Sabırsız):* Özür dilerim, Honey.

HONEY — Ne biçim konuşma. Bu...

NICK — *(Özür dilerim):* Tamam mı?

HONEY — *(Dudaklarını büzerek):* Peki... tamam. *Aniden deli gibi kıkırdamaya başlar, sakinleşir. GEORGE'a...* Oğlunuz ne zaman...? *Yine kıkırdar*

GEORGE — Ne?

NICK — *(Hoşnutsuz):* Oğlunuzla ilgili bir şey.

GEORGE — OĞLUM MU?

HONEY — Oğlunuz... nerede... eve ne zaman geliyor? *Kıkırdar*

GEORGE — *(Ooo. Çok resmi):* Martha? Oğlumuz eve ne zaman geliyor.

MARTHA — Boşver.

GEORGE — Yo, yo...bilmek istiyorum... konuyu sen açmışsın. Eve ne zaman geliyor, Martha?

MARTHA — Boşver dedim ya. Bu konudan sözettiğim için özür dilerim.

GEORGE — Bu konudan değil... oğlundan. Sen söz ettin ondan. Küçük puştumuz ne zaman çıkıyor ortaya, haha? Yani, yarın onun doğumgünü falan değil miydi?

MARTHA — Bu konuda konuşmak istemiyorum!

GEORGE — *(Masum pozu takınır):* Ama Martha...

MARTHA — BU KONU HAKKINDA KONUŞMAK İSTEMİYORUM!

GEORGE — İstemezsin tabii. *HONEY ve NICK'e* Martha bu konu... oğlu hakkında konuşmak istemiyor. Martha bu konuyu açtığı için özür diliyor.

HONEY — *(Salak salak):* Küçük puşt eve ne zaman geliyor? *Kıkırdar*

GEORGE — Evet, Martha... madem bu konuyu açma zevksizliğini gösterdin... küçük puşt ne zaman geliyor, şöyle bakalım?

NICK — Honey, sence de biraz...

MARTHA — George küçük puşttan önemsiz bir şeymiş gibi söz ediyor çünkü... ee, çünkü sorunları var.

GEORGE — Küçük puştun sorunları mı varmış? Küçük puştun ne soranları varmış bakalım?

MARTHA — Küçük puştun değil... ona böyle demeyi de bırak! Senin! Senin sorunların var.

GEORGE — *(Mahsustan aşağılarmış gibi yaparak):* Hayatımda bundan daha aptalca bir şey duymadım.

HONEY — Al benden de o kadar!

NICK — Honey...

MARTHA — George'un küçük... ha, ha, ha, HA!... oğlumuzla, o müthiş büyük oğlumuzla ilgili en büyük sorunu, yüreğinin en derin, en mahrem köşesinde onun kendi çocuğu olduğundan tam emin olmaması.

GEORGE — *(Çok ciddi):* Tanrım, sen çok kötü bir kadınsın.

MARTHA — Sana milyon sefer söyledim, hayatım... senden başka kimseyle yatmadım diye... biliyorsun, canım.

GEORGE — Acayip kötü birisin.

HONEY — *(Sarhoş, dertli dertli):* Vay, vay, vay, vay.
NICK — Bu tartışmanın yerinin...
GEORGE — Martha yalan söylüyor. Bunu bilmenizi istiyorum, hemen şimdi. Martha yalan söylüyor. *MARTHA güler* Bu dünyada emin olduğum pek az şey var... ulusal sınırlar, okyanusun ne düzeyde olduğu, siyasi bağlılıklar, eylem ahlakı... bunların hiçbiri için hah şudur diyemem artık... ama şu rezil dünyada emin olduğum bir şey varsa o da... şu bizim... mavi gözlü, mavi saçlı... oğlanın yaratımındaki payım onun kromozom ortağı olduğumdur.
HONEY — Oh, ne kadar sevindim.
MARTHA — Çok güzel bir konuşmaydı, George.
GEORGE — Teşekkür ederim, Martha.
MARTHA — Meselenin özüne... iyi indin. Gerçekten iyi.
HONEY — Güzel... çok güzel.
NICK — Honey...
GEORGE — Martha bilir... daha iyi bilir.
MARTHA — *(Gururlu):* Daha iyi bilirim. Herkes gibi ben de üniversiteye gittim.
GEORGE — Martha üniversiteye gitti. Martha daha şu kadarcıkken de manastıra giderdi.
MARTHA — Hem de ateisttim. *Pek de emin olmadan* Hâlâ da öyleyim.
GEORGE — Ateist değil, Martha...pagan. *HONEY ve NICK'e* Martha doğru sahilindeki tek gerçek pagandır. *MARTHA güler*
HONEY — Oh, ne güzel. Güzel değil mi sevgilim?
NICK — *(Onla kafa bularak):* Evet... harika.
GEORGE — Martha bir de sağına soluna mavi daireler çizer.
NICK — Öyle mi?
MARTHA — *(Savunmada, şakayı sürdürerek):* Bazen. *İşaret ederek* Görmek ister misin?
GEORGE — *(Uyarak):* Tı, tı, tı.

MARTHA — Sana tı, tı, tı... seni ihtiyar kancık!
HONEY — Kancık değil ki o... kancık olamaz... kancık sensin. *Kıkırdar*
MARTHA — *(HONEY'e parmağını sallayarak):* Sözlerine dikkat et!
HONEY — Peki. Bir yudum brandy verir misiniz, lütfen.
NICK — Honey, zaten yeterince içtin bence...
GEORGE — Saçma! Herkes hazır, herhalde. *Bardakları vs. alır*
HONEY — *(GEORGE'u taklit ederek):* Saçma.
NICK — *(Omuz silkerek):* Öyle olsun.
MARTHA — *(GEORGE'a):* Oğlumuzun saçları mavi değil... gözleri de. Gözleri yeşil onun... benim gibi.
GEORGE — Gözleri mavi, Martha
MARTHA — *(Kararlı):* Yeşil.
GEORGE — *(Aşağılayıcı):* Mavi, Martha.
MARTHA — *(Çirkinleşerek):* YEŞİL! *HONEY ve NICK'e* Çok güzel, yemyeşil gözleri vardır... Öyle kahverengi, gri lekeleri falan yoktur... gerçek yeşildir onun gözleri... derin, saf yeşil... benimkiler gibi.
NICK —*(Dikkatle bakar):* Sizin gözleriniz... kahverengi, değil mi?
MARTHA — Yeşil! *Çabucak* Tamam, bazı ışıklarda kahverengi *görünüyorlar,* ama aslında yeşil. Ama yeşili onunki gibi değil... daha çok kahverengiye çalıyor. George'un gözleri saydam mavidir... sütlü mavi.
GEORGE — Karar ver artık, Martha.
MARTHA — Ben de tam emin değildim zaten. *Sonra yine ötekilere döner* Babamın gözleri de yeşildir.
GEORGE — Değil! Babanın küçücük, kırmızı gözleri var... beyaz fareler gibi. Zaten aslında o da bir beyaz fare.
MARTHA — O burada olsaydı böyle şeyler söylemeye cesaret edemezdin ama! Korkağın tekisin sen!

GEORGE — *(HONEY ve NICK'e):* Bilirsiniz ya... o bembeyaz saçlar, o boncuk gibi küçücük kırmızı gözler... kocaman bir beyaz fare.

MARTHA — George babamdan nefret ediyor... babam ona bir şey yaptığı için değil, ama kendi...

GEORGE — *(Başını sallayarak... cümleyi onun yerine tamamlar...):* yetersizlikleri yüzünden.

MARTHA — *(Neşeyle):* Doğru. Tam... üstüne bastın. *GEORGE'un çıktığını görünce* Nereye gittiğini sanıyorsun *sen?*

GEORGE — Biraz daha kafayı bulmamız lazım, güzelim.

MARTHA — Oh. *(Bir an):* iyi, git öyleyse

GEORGE — *(Çıkarken):* Teşekkür ederim.

MARTHA — *(GEORGE'un gittiğinden emin olduktan sonra):* İyi bir barmendir ...barına iyi bakar. O.Ç. babamdan nefret ediyor. Bunu biliyor muydunuz?

NICK — *(Ortamı yumuşatmaya çalışarak):*: Oh, hadii.

MARTHA — *(Alınmış):* Dalga mı geçiyorum sanıyorsun? Şaka yaptığımı mı sanıyorsun? Ben hiç şaka yapmam... mizah duygum yoktur. *Neredeyse dudak büzerek* Neyin komik olduğunu anlarım anlamasına ama mizah duygum yoktur. *Onaylarcasına* Mizah duygum yoktur!

HONEY — *(Mutlu mutlu):* Benim de.

NICK — *(Pek de inanmadan):* Hayır var. Honey ...belli ölçüde.

HONEY — *(Gururlu):* Teşekkür ederim.

MARTHA — O.Ç. babamdan *niye* nefret ediyor, öğrenmek ister misiniz? Size anlatayım, ister misiniz. Pekala... şimdi size O.Ç'nin babamdan niye nefret ettiğini anlatacağım.

HONEY — *(Dikkat kesilir gibi):* Oh, ne güzel!

MARTHA — *(Ciddi, HONEY'e):* Bazı insanlar başkalarının başına gelen felaketlerle besleniyor nedense.

HONEY — *(Alınmış):* Hayır, değil!

NICK — Honey...

MARTHA — Tamam! Kesin! İkiniz de! *Bir an* He şöyle. Annem ben çok küçükken öldü, ben de babamla birlikte büyüdüm sayılır. *Bir an düşünür...* Okula falan da gittim ama daha çok onunla birlikte büyüdüm. Tanrım, hayrandım o adama! Tapardım ona... kesinlikle tapardım ona. Hâlâ da taparım. O da beni bayağı severdi... anlıyor musunuz? Aramızda... gerçek... bir bağ oluşmuştu... gerçek bir bağ.

NICK — Yaa.

MARTHA — Ve babam bu üniversiteyi yaptı... yani o eski durumundan bugünlere getirdi... bu onun bütün yaşamı. Üniversite o.

NICK — Hmmnn.

MARTHA — Üniversite o. O burayı devaldığı zaman buranın ne durumda olduğunu ve *şimdi* nasıl olduğunu biliyor musunuz? Vaktiniz olduğunda bir araştırın isterseniz.

NICK — Biliyorum... Bir şeyler okumuştum...

MARTHA — Sus da dinle... *Aklına sonradan gelmiş gibi...* zeki çocuk. İşte üniversiteyi bitirdikten sonra geri döndüm ve... bir süre ortalıkta dolanıp durdum. Evli falan değildim. Aslındaaaa, Miss Muff'ın Kızlar Akademisi'ndeki ikinci yılında... bir hafta kadar... biriyle evli gibi bir şeydim. Bu evlilik...Lady Chatterley'nin küçük bir kopyası gibiydi. *Güler* Çocuk Miss Muff'ta çimenleri biçerdi, büyük bir biçme aletinin tepesinde çırılçıplak dikilir, sağı solu biçerdi. Ama babamla Miss Muff bir araya gelip buna bir son verdiler... çok çabuk... geçersiz sayıldı... bu da gülünç bir şeydi... çünkü teoride bir kere kabul ettikten sonra ge-

çersiz sayamıyorsunuz. Haa! Her neyse böylece bekarlığa döndüm, Miss Muff'ı bitirdim... bahçıvanlarının sayısı bir azalmış oldu, biraz ayıp oldu ama... sonra buraya geri döndüm ve işte ortalıkta dolanıp durdum. Babama yardımcılık yaptım, ona baktım... hoş bir... şeydi bu. Çok hoş bir şeydi.

NICK — Evet... evet.

MARTHA — Ne evet eveti? Sen nerden biliyorsun?

NICK çaresiz omuz silker

Canım.

NICK biraz gülümser

İşte o zamanlar üniversiteden biriyle evlenmenin iyi olacağı fikrine kapıldım... o zamanlar şimdiki kadar salakça görünmemişti bu fikir bana. Yani, babamın bir tarih... bir süreklilik duygusu vardı... Niye buraya gelip yanıma oturmuyorsun?

NICK — *(Kendinde olmayan HONEY'i işaret ederek):* Ben... bence... yani...

MARTHA — Keyfine bak. Bir süreklilik... tarih duygusu... ve her zaman kafasında... o ayrıldığı zaman kendi yerine geçecek birini kuruyordu. Bir tür devamlılık... ne demek istediğimi anlıyor musun?

NICK — Evet, anlıyorum.

MARTHA — Bu da gayet doğaldı. Bir şey yaptığın zaman birisinin onu devam ettirmesini istersin. Bu yüzden bir şeyler vaadeden yeni bir erkek çıkar gibilerinden aranıyordum. Taht için bir varis. *Güler* O adamla mutlaka evlenmem gerektiği gibi bir düşüncesi yoktu babamın. Yani albatros sayılmazdım... ödülü falan almak için beni de alman gerekmiyordu. Bu daha çok *benim* gizliden gizliye düşündüğüm bir şeydi. Yeni gelen adamların çoğu da evliydi... doğal olarak.

NICK — Tabii.

MARTHA — *(Garip bir gülümsemeyle):* Senin gibi, canım.
HONEY — *(Ne söylediğinin bile farkında olmadan yankılayarak):* Senin gibi, canım.
MARTHA — *(İronik):* ama tam o sıralarda George çıkageldi... çıkageldi George.
GEORGE — *(Elinde içki tekrar girerek):* Çıkageldi George, elinde scotch. Yine n'apıyorsun Martha?
MARTHA — *(İstifini): bozmadan* Bir hikaye anlatıyorum. Otur... bir şeyler öğrenirsin.
GEORGE — *(Ayakta durur. İçkiyi seyyar barın üzerine koyar):* Pek-âlâ.
HONEY — Geri dönmüşsün seen!
GEORGE — Doğ-ru,
HONEY — Sevgilim! O geri gelmiş!
NICK — Evet, görüyorum... Görüyorum.
MARTHA — Nerde kalmıştım?
HONEY — Çok memnun oldum.
NICK — Şşşşş.
HONEY — *(Onu taklit ederek):* Şşşşş.
MARTHA — Haa tamam. Ve George çıkageldi. Tamam. Gençti.... akıllıydı... ve... fırça kuyrukluydu... zeki gibiydi... inanmak zor ama öyleydi...
GEORGE — ... ve senden gençti...
MARTHA — ... ve benden gençti...
GEORGE — ... altı yaş...
MARTHA — altı yaş... Bunu hiç dert etmiyorum ben George... Çıkageldi, gözleri öyle pırıl pırıl, Tarih Bölümü'ne girdi. Ve benim, gerizekalı benim ne yaptığımı biliyor musunuz? Ne yaptığımı biliyor musunuz? Ona aşık oldum.
HONEY — *(Hülyalı):* Oh, ne hoş.
GEORGE — Evet, oldu. Görmeliydiniz. Geceleyin odamın dışındaki çimenlerin üstüne oturur, uluyup durarak otları yolardı... Çalışamazdın.
MARTHA — *(Güler, gerçekten eğlenmiştir):* Gerçekten de ona aşık olmuştum... öyle... olmuştum.

GEORGE — Martha'nın romantik bir kalbi vardır.
MARTHA — Öyledir. İşte, ona gerçekten de aşık olmuştum. Ve bu birlikteliğin... pratik sonuçları da olacakmış gibi görünüyordu. Dedim ya, babam yaşlandığı zaman...
GEORGE — Bir dakika, Martha...
MARTHA — ... işi bırakacağı zaman...
GEORGE — *(Sert):* Bir dakika, Martha.
MARTHA — ... yerine geçecek birini arıyordu, ben de düşündüm ki...
GEORGE — MARTHA, KES ŞUNU!
MARTHA — *(Ürkek):* Ne istiyorsun?
GEORGE — *(Çok sabırlı):* İlişkimizin hikayesini anlattığını sanıyordum ben, Martha... Diğer hikayeye gireceğini bilmiyordum.
MARTHA — *(N'olmuş gibilerinden):* Evet, öyle!
GEORGE — Senin yerinde olsam girmezdim.
MARTHA — Aa... girmezdin demek. Ama benim yerimde değilsin!
GEORGE — Zaten o malum konuda yeterince çam devirdin.
MARTHA — *(Anlamazlıktan gelip):* Hangi malum konu?
GEORGE — ...gözbebeğimiz... meyvemiz... küçük puşt... *tükürür gibi... oğlumuz...* ve şimdi de bu hikayeye başlarsan Martha, seni uyarıyorum, kızarım.
MARTHA — *(Ona gülerek):* Yok canım.
GEORGE — Seni uyarıyorum.
MARTHA — *(İnanmazcasına):* Ne yapıyorsun *ne*?
GEORGE — *Çok hafif* Seni uyarıyorum.
NICK — Sizce gerçekten yine bu aynı...?
MARTHA — Uyarıyormuş. *Bir an... sonra, HONEY ve NICK'e* İşte O.Ç.'yle evlendim, her şeyi planlamıştım... Damat o olacaktı... aday oydu işte. Bir gün... önce, Tarih Bölümü'nü, sonra da, babam ayrıldığı zaman, üniversiteyi devralacaktı... anlıyorsunuz de-

ğil mi? Böyle olacağı düşünülüyordu.
Seyyar barın orada, sırtı ona dönük duran GEORGE'a
Kızıyorsun haa canım? Haa? *Geri dönüp* Böyle olacağı *düşünülüyordu*. Bu kadar basit. Babam da bunun gayet iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu. Bir süre. Bir kaç yıl bizi izleyene kadar yani! *Yine GEORGE'a* İyice kızıyorsun değil mi? *Geri dönüp* Birkaç yıl bizi izleyip bunun pek de iyi bir fikir olmadığını... Georgieciğimizin yeterli *şeyi* olmadığını... hiç öyle bir şeyi olmadığını düşünene kadar!

GEORGE — *Sırtı hâlâ onlara dönük* Martha, kes artık.

MARTHA — *Kötücül, zafer kazanmışcasına* Cehennemin dibine git! Anlarsınız ya, George'un gözüpekliği yoktu pek... ne bileyim, pek... girişken değildi. Aslında bir tür... *Sözcüğü sırtı dönük GEORGE'a tükürür gibi söyler* ...LAPACIYDI! Kocaman... yağlı bir ... LAPACI!
ŞANGIR! LAPACI lafı telaffuz edildikten hemen sonra GEORGE bir şişeyi seyyar bara vurup kırar ve öylece durur, sırtı hâlâ onlara dönüktür, şişenin kırılmayan boyun tarafını tutmaktadır. Bir sessizlik olur, herkes donup kalmıştır. Sonra...

GEORGE — *Neredeyse ağlayarak* Kes dedim, Martha.

MARTHA — *Ne yapması gerektiğini düşündükten sonra* Şişe boştu umarım, George. İyi bir likörü ziyan etmemelisin... hele bu maaşla.
GEORGE kırık şişeyi yere düşürür, kımıldamaz
Bir doçent maaşıyla. NICK HONEY'*e* Yani sponsorların yemeklerinde, fon toplamakta... hiçbir işe yaramazdı. Hiç... kişiliği yoktu, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Bu da tahmin edeceğiniz gibi babamı hayal kırıklığına uğrattı. İşte ben de burada bu lapacıyla beraber...

GEORGE — *Dönerek* ...yeter artık, Martha...
MARTHA — ... Tarih Bölümü'nün bu bataklığıyla beraber...
GEORGE — ... yeter, Martha, yeter...
MARTHA — *(Ona yetişmek için sesini yükselterek):*

Başkan'ın kızıyla evlenen, bir hiç, bir kitapkurdu değil; içe dönük lanet olası bir salak olduğu için bir bok beceremeyen, kendisiyle gurur duyulmasını sağlayacak hiçbir şey yapmaya götü yemeyen biri değil, *adam* olması beklenen biriyle beraber... PEKALA, GEORGE!

GEORGE — *(Önce alçak sesle, sonra sonra onunkini bastırarak)*
Yeter, dedim. Pekala... pekala
Şarkı söyler
Kim korkar Virginia Woolf'tan,
Virginia Woolf'tan,
Virginia Woolf'tan,
Kim korkar Virginia Woolf'tan,
Sabah yeni kalkmışken uykudan.

GEORGE ve HONEY *(Sarhoş, George'a eşlik eder):*
Kim korkar Virginia Woolf'tan,
Virginia Woolf'tan,
Virginia Woolf'tan...*vs.*
MARTHA — KESİN ŞUNU!
Kısa bir sessizlik
HONEY — *(Ayağa kalkıp, hole doğru girerek):* Fena oluyorum... Fena oluyorum... Kusacağım.
Çıkar
NICK — *(Arkasından giderek):* Of, aman Tanrım!
Çıkar
MARTHA — *(Arkalarından giderken, dönüp George'a küçümsemeyle bakar):* Yarabbim! *Çıkar. GEORGE sahnede yalnız kalır*

2. PERDE

WALPURGISNACHT

II. PERDE

GEORGE, Tek başınadır: NICK girer.

NICK — *(Bir sessizlik sonrası):* Galiba... iyi şimdi. *Cevap gelmez* Gerçekten... içki içmemeli. *Cevap gelmez* Çok... narin. *Cevap gelmez* ıh... dar kalçalı, sizin dediğiniz gibi. *GEORGE belli belirsiz gülümser* Gerçekten çok özür dilerim.

GEORGE — *(Sakin):*: Benim küçük nerde? Martha nerde?

NICK — Kahve yapıyor... mutfakta. Çok çabuk hasta oluyor.

GEORGE — *(Dalgın):* Martha mı? Yo hayır, huzur evinde geçirdiği zamanı saymazsan Martha hayatında bir gün bile hasta olmamışdır...

NICK — *(O da sakin):* Hayır, hayır; *benim* karım... *benim* karım çok çabuk hasta oluyor. Sizin karınız Martha.

GEORGE — *(Yekinircesine):* Hmm, evet... biliyorum.

NICK — *(Bir gerçeği ortaya koyarak):* Aslında hiç huzur evinde bulunmadı o.

GEORGE — Senin karın mı?

NICK — Hayır. Sizinki.

GEORGE — Haa! Benimki. *Bir an* Hayır, hayır, bulunmadı... ben giderdim. Yani onun... yerinde; olsam... giderdim. Ama onun yerinde değilim... bu yüzden de gitmiyorum. *Bir an* Gitmek isterdim gerçi. Bazen buralar iyice çekilmez oluyor.

NICK — *(Soğuk):* Evet... eminim öyledir.

GEORGE — Sen de bir örneğini gördün ya.

NICK — Ben mümkün olduğunca...

GEORGE — Karışmamaya çalıştın. Hı? Doğru değil mi?

NICK — Evet... doğru.

GEORGE — Bence değil.

NICK — Bence bu... can sıkıcı.

GEORGE — *Alaycı* Yaa, demek öyle?
NICK — Evet. Gerçekten. Bayağı.
GEORGE — *(Onu taklit ederek):* Evet. Gerçekten. Bayağı. *Sonra yüksek sesle, ama kendine* İĞRENÇ!
NICK — Bak! Ben bir şey...
GEORGE — İĞRENÇ! *Alçak sesle, ama müthiş gerilimli* Sence ben bütün bu... her ne boksa... aşağılamalara, küçültülmelere maruz kalmayı çok mu seviyorum... *Elini sallayarak bir aşağılama jesti yapar...* hem de senin önünde. Sence bu çok mu umurumda benim?
NICK — *(Soğuk-düşmanca):* Hmm, hayır... hiç umurunuzda olduğunu sanmıyorum.
GEORGE — Oh, sanmıyorsun demek ha?
NICK — *(Hasmane):* Hayır... sanmıyorum. Umurunuzda olduğunu sanmıyorum!
GEORGE — *(Şaşırarak):* İlgin elimi kolumu bağlıyor... şefkatin gözlerimi yaşartıyor! Kocaman, tuzlu, bilimdışı gözyaşları döküyorum!
NICK — *(Müthiş bir horgörüyle):* Neden kendinizi başka insanları da buna maruz bırakmak zorunda hissettiğinizi anlamıyorum.
GEORGE — Ben mi?
NICK — Siz ve karınız... ille de... vahşi hayvanlar gibi, birbirinizin...
GEORGE — Ben mi? Ben niye isteyeyim?
NICK — ... gırtlağına sarılacaksanız, niye bunu etrafta kimse...
GEORGE — *(Kızgın kızgın gülerek):* Seni sığ, kendini beğenmiş küçük...
NICK — *(Gerçekten tehdit ederek):* BAYIM... SUSUN... YOKSA! *Sessizlik.*
Laflarınıza... dikkat edin!
GEORGE — ... bilim adamı.

NICK — Kendimden daha yaşlı birine hiç el kaldırmadım daha önce.

GEORGE — *(Bu söz üzerine düşünür):* Yaa. *Bir an* Sen sadece kendinden küçüklere... ve çocuklara... kadınlara... kuşlara el kaldırırsın. *NICK'in gülmediğini görünce)* Haklısın aslında. İki tane orta yaşlı tipin, suratları kıpkırmızı, gözleri dışarı uğramış, birbirine saldırması, çoğu zaman da hedefi şaşırması... pek de seyrinden hoşlanılacak bir manzara değil.

NICK — O yo, siz ikiniz hedefi şaşırmıyorsunuz... ikiniz de bayağı iyisiniz. Etkileyici.

GEORGE — Etkileyici şeyler de seni etkiliyor, öyle değil mi? Çok kolay etkileniyorsun... bir tür... pragmatik idealizm bu.

NICK — *(Gergin bir gülümseyiş):* Hayır, yalnızca bazen genelde hayranlık duymadığım şeyler bana hayranlık verebiliyor. Gerçi kendine eziyet etmek, benim iyi vakit geçirmek olarak düşündüğüm şeyler arasında yer almıyor, ama...

GEORGE — ... ama kendine çok iyi eziyet eden birine... bu işin ustasına da hayran olabiliyorsun.

NICK — Iııh... evet.

GEORGE — Karın bayağı kustu, haa?

NICK — Ben bunu söylemedim... Sadece çok kolay hasta olduğunu söyledim.

GEORGE — Hıı. Ben de hasta deyince şey diyorsun sandım...

NICK — Şey, doğru aslında... bayağı... bayağı kustu. Bir başladı mı... onu durdurmanın imkanı yok... Yani, öyle devam eder... saatlerce. Her zaman değil, ama... düzenli olarak.

GEORGE — Ona bakıp saatin kaç olduğunu anlayabiliyorsun yani, haa?

NICK — Öyle bir şey.

GEORGE — İçki?

NICK — Tabii. *GEORGE onun bardağını bara götürürken, hafif bir hoşnutsuzluk dışında hiçbir duygu belirtisi göstermeden* Onunla hamile olduğu için evlendim.

GEORGE — *Bir an* Aa? *Bir an* Ama hiç çocuğunuz olmadığını söylemiştin Size sorduğum zaman, demiştim ki...

NICK — Değilmiş... aslında. İsterik bir hamilelikmiş. Öyle uçmuş, sonra da yere konmuş.

GEORGE — Sen de onunla uçarken evlendin yani.

NICK — Sonra da yere kondu.

İkisi de gülerler ve gülebilmelerine biraz şaşarlar

GEORGE — Mmm... Bourbon iyi mi?

NICK — Mmm... evet, Bourbon.

GEORGE — *(Barda, sakin):* Ben onaltı yaşında hazırlık sınıfına giderken, yani Pün Savaşları falan cereyan ederken, biz bir güruh tatillerin ilk gününde, evlerimize dağılmadan önce New York'a giderdik, akşamları da bir güruh halinde, içimizden birinin gangster babasının sahibi olduğu bu içki imalathanesine giderdik -çünkü bütün bunlar Büyük Deney ya da daha çok kullanılan adıyla İçki Yasağı döneminde oluyordu, içki lobisi için zor, dolandırıcılarla polisler için hoş bir dönemdi-, işte biz bu içki imalathanesine gider, yetişkinlerle birlikte içer, caz dinlerdik. Bir keresinde bizim güruha onbeş yaşındaki bu çocuk ta takıldı, bir kaç yıl önce bir tüfekle annesini vurmuştu-kazayla, tamamen kazayla, bilinçdışı bir motivasyonu bile yoktu, bundan kuşkum yok, hiç kuşkum yok- işte bir akşam bu çocuk bize katıldı, içkilerimizi ısmarladık, sonra sıra ona geldi, o da ben Cintorik alacağım... biraz cintorik verir misiniz lütfen... cintorik ve su. Hepimiz güldük... çocuk sarışındı, melek gibi [illegible] yüzü vardı,

hepimiz güldük, yanakları kıpkırmızı oldu, boynuna kadar kızardı, siparişimizi alan dolandırıcı yan masaya çocuğun ne dediğini söyledi, o zaman onlar da güldüler, olayı duyan insanlar çoğaldıkça kahkahalar da arttı, duyan kahkahayı basıyordu, ama kimse bizim kadar çok gülmüyordu, en çok da annesini vuran çocuk gülüyordu. Ve kısa bir süre sonra imalathanede neye gülündüğünü bilmeyen kalmamıştı, herkes cintorik ısmarlamaya, ısmarlarken de gülmeye başladı. Tabii ki biraz sonra kahkahalar azaldı, ama çok uzun bir süre boyunca kesilmedi, çünkü şu ya da masada biri cintorik ısmarlıyor ve yeni bir kahkaha dalgası yükseliyordu. O gece bedava içtik ve idare, aramızdan birinin babası olan gangster bize şampanya ısmarladı. Tabii ki ertesi sabah, herbirimiz, trenle New York'tan ayrılırken müthiş bir başağrısı çekiyorduk ama bu... gençliğimin en önemli günüydü.

NICK'e içkisini uzatır

NICK — *(Çok alçak sesle):* Teşekkürler. Peki çocuğa... annesini vuran çocuğa ne oldu?

GEORGE — Söylemeyeceğim.

NICK — Pekala.

GEORGE — Ertesi yaz, bir köy yolunda, cebinde okuldan aldığı izin, sağında arabanın ön koltuğunda da babası varken, bir kirpiyi ezmemek için direksiyon kırmış ve dosdoğru kocaman bir ağaca toslamış.

NICK — *(İnanmak istemez): gibi* Hayır.

GEORGE — Ölmedi tabii. Hastanede kendine gelip de tehlikeyi atlatmış olduğunu anlayınca ona babasının *ölmüş* olduğunu söylemişler, o da gülmeye başlamış, bana söylediklerine göre, kahkahaları kesilmek bilmemiş ve koluna bir iğne yapmalarına kadar, bilincini yitirene kadar da sürmüş. Yaraları iyileşince

mücadele edip de kendine zarar vermesin diye bir akıl hastanesine kapatılmış. Otuz yıl önce oluyor bu.

NICK — Hâlâ... orda mı?

GEORGE — Oh, evet. Ve bana söylendiğine göre bu otuz yıl boyunca tek bir... ses bile... çıkarmamış.

Uzunca bir sessizlik: beş saniye, lütfen

GEORGE — *Bir an* MARTHA!

NICK — Söyledim ya... kahve yapıyor.

GEORGE — Senin o yukarı aşağı gidip duran karın için.

NICK — Giderdi. Yukarı aşağı.

GEORGE — Giderdi mi? Artık gitmiyor mu?

NICK — Gitmiyor. Artık hiç gitmiyor.

GEORGE — *(Bir yakınlaşma anından sonra):* Erkeklerle ilgili en acıklı şey... yo, yo, erkeklerle ilgili en acıklı şeylerden biri de yaşlanmaları... bazılarının. Delilerde bu nasıl oluyor biliyor musun? Haa?... Sesi soluğu çıkmayanlarda?

NICK — Hayır.

GEORGE — Değişmiyorlar... yaşlanmıyorlar.

NICK — Yaşlanmak zorundalar.

GEORGE — Iıı, sonuç olarak öyle de denebilir. Ama bizim bildiğimiz anlamda değil. Sükunetlerini... muhafaza ediyorlar... bir sürü şeyle uğraşmadıkları için daha az yıpranıyorlar... bütünlükleri bozulmuyor.

NICK — Deli olmayı mı tavsiye ediyorsun yani?

GEORGE — Hayır. Bazı şeyler acıklı yine de. *İnsanlara gaz vermeyi seven o tipleri taklit ederek* Ama sen ne yapmalısın, toparlanıp yoluna devam etmelisin. Toparlan! *Bir an* Martha'nın isterik hamilelikleri olmadı hiç.

NICK — Karımın *bir kere* oldu.

GEORGE — Evet. Martha hiç hamile kalmadı.

NICK — Şey, hayır... öyle olduğunu sanmıyorum. Başka çocuğunuz var mı? Kızın falan?

GEORGE — *(Bu müthiş bir espriymiş gibi Neyimiz):* var mı, neyimiz?

NICK — Hiç... yani, yalnızca bir tane... çocuğunuz... ıı... oğlunuz mu var diyorum.

GEORGE — *(Bazı şeyleri kendine saklarmış gibi):* Yo hayır... sadece bir tane... bir oğlan... oğlumuz var.

NICK — Eee... *Omuz silker...* güzel.

GEORGE — Oh ho, ho. Evet, öyle, tek... avuntumuz o, fasulye torbamız*.

NICK — Ne ne?

GEORGE — Fasulye torbası. Anlamadın galiba. *Yüksek sesle* Fasulye... torbası.

NICK — Sizi *duydum...* Sağırım demedim... anlamadım dedim.

GEORGE — Hiç de böyle bir şey söylemedin.

NICK — Yani anlamadığımı *ima ettim. Nefes verirken, alçak sesle* Tanrı aşkına!

GEORGE — Hırçınlaşıyorsun.

NICK — *Hırçın* Özür dilerim.

GEORGE — Ben, oğlumuz... üç gözümüzün bebeği -Martha Kiklop'tur çünkü-... oğlumuz fasulye torbamızdır dedim hepsi hepsi, sen de hırçınlaştın.

NICK — Özür dilerim! Geç oldu, yorgunum, dokuzdan beri içiyorum, karım kusuyor, burada da bir sürü bağırışma oluyor...

GEORGE — Sen de hırçınlaşıyorsun. Doğal olarak. Sen... dert etme. Buraya gelen herkes en sonunda... hırçınlaşır. Bu beklenen bir şey... canını sıkma.

NICK — *Hırçın* Canım falan sıkkın değil benim!

GEORGE — Hırçınsın.

NICK — Evet.

GEORGE — Sana şunun doğrusunu söyleyeyim... hazır bizim küçük hanımlar da odada değilken... Martha'nın dediklerinin doğrusunu söylemek istiyorum sana.

* (Ç.N): George burada oğullarının kendilerini eğlendirmek için uydurdukları hayali bir fasulye torbası gibi bir oyuncak olduğunu sezdirmek istiyor. Ama Nick anlayamıyor.

NICK — Ben... hiçbir hüküm vermiyorum, bu yüzden gerek yok gerçekten, tabii siz...

GEORGE — Ben istiyorum. Biliyorum karışmak istemiyorsun... biliyorum... -daha iyi bir sözcük bulamadım- Hayatla... falan... karşı karşıyayken bilimsel uzaklığını korumak istiyorsun... ama yine de sana anlatmak istiyorum.

NICK — *(Gergin, resmi bir gülümseme):* Ben bir... misafirim. Siz bilirsiniz.

GEORGE — *(Sözde takdir ederek):* Aa... şey, teşekkürler. Şimdi! İlgin gözlerimi yaşartıyor, içimi ısıtıyor.

NICK — Bakın, yani böyle...

MARTHA'NIN SESİ— HEY!

NICK — ... yine böyle şeylere başlayacaksanız...

GEORGE — Dinle! Ormandan sesler geliyor.

NICK — Hıh!

GEORGE — Hayvan gürültüleri.

MARTHA — *(Kafasını içeri uzatarak):* Hey!

NICK — Oh!

GEORGE — İşte, bakıcımız geldi.

MARTHA — *(NICK'e):* Biz oturuyoruz... kahve içiyoruz, birazdan geliriz.

NICK — *(Ayağa kalkmadan):* Oh... yapmam gereken bir şey var mı?

MARTHA — Yok. Sen burada kalıp George'un yorumlarını dinle. Sıkıntıdan patla.

GEORGE — Monstre!

MARTHA — Cochon!

GEORGE — Bête!

MARTHA — Canaille!

GEORGE — Putain!

MARTHA — *(Vazgeçtiğini gösteren küçümseyici bir hareketle):* Öööfff! Siz ikiniz oyalanın... geleceğiz. *Giderken* Sen yarattığın pisliği temizledin mi George?

GEORGE — *(MARTHA gider. GEORGE boş hole konuşur.):* Hayır, Martha, yarattığım pisliği temizlemedim. Yıllardır yarattığım pisliği temizlemeye uğraşıyorum.

NICK — Sahi mi?

GEORGE — Hıı?

NICK — Yıllardır uğraşıyor musunuz?

GEORGE — *Uzun bir an... ona bakarak* Yerleşme, uyumlanabilirlik, düzenleme... bunlar şeylerin doğasında var sanki, öyle değil mi?

NICK — Sizinle aynı sınıfa sokmaya çalışmayın beni!

GEORGE — *Bir an,* Oh. *Bir an* Hayır, tabii ki değil. Sende her şey daha basit... sen bir kadınla sinirleri bozuk olduğu için evleniyorsun oysa ben, o hantal, modası geçmiş tarzımla...

NICK — Başka şeyler de vardı!

GEORGE — Elbette! Bahse girerim parası da vardır!

NICK — *(İncinmiş gibidir): Sonra, kararlı, bir an* Evet.

GEORGE — Evet mi? *Neşeyle* EVET! Yani haklı mıydım? Üstüne bastım haa?

NICK —Ece, bakın...

GEORGE — Tanrım, ne atıcılık! İlk atışta hem de. Nasıl ama!

NICK — Bakın...

GEORGE — Başka şeyler vardı.

NICK — Evet.

GEORGE — Durumu kurtaran.

NICK — Evet.

GEORGE — Her zaman vardır. *NICK'in olumsuz tepki verdiğini görünce* Yo, eminim vardır. Saygısızlık... etmek istemedim. *Her zaman* kurtarıcı faktörler vardır... Martha'yla benim durumumda olduğu gibi... Yüzeyde...

NICK — Beraber büyüdük gibi bir şey, bilirsiniz ya...

GEORGE — ... tek çivisi kalmamış, eskimiş bir ilişki gibi görünüyor, yüzeyinde...

NICK — Birbirimizi şeyden beri, aman Tanrım, hatırlamıyorum, altı yaşından falan beri tanıyorduk...

GEORGE — ... ama eskiden bir zamanlar, ta en başında, tam Yeni Kartaca' ya ilk geldiğim zamanlar, işte o zamanlar...

NICK — *(Biraz irkilerek):* Özür dilerim.

GEORGE — Hıh! Oh. Hayır, hayır... ben özür dilerim.

NICK — Yo... farketmez.

GEORGE — Yo... sen devam et.

NICK — Hayır... lütfen.

GEORGE — Israr ediyorum... Sen misafirsin. Önce sen anlat.

NICK — Eee, şu an... biraz aptalca görünüyor.

GEORGE — Saçma! *Bir an* ama sen altı yaşındaysan, o dört yaşında falandı herhalde.

NICK — Belki de ben sekiz yaşındaydım da... o altı yaşındaydı. Biz... doktorculuk... oynardık.

GEORGE — Bu gayet sağlıklı bir heteroseksüel ilişki başlangıcıdır.

NICK — *(Gülerek):* Yaa.

GEORGE — O zaman bile bilim adamıydın, haa?

NICK — *(Güler):* Öyle. Ve buna... bilirsiniz işte... ailelerimiz, hatta galiba biz de... kesinlikle olacak gözüyle bakarlardı. Ve... biz de öyle yaptık.

GEORGE — *Bir an,* Ne yaptınız?

NICK — Evlendik.

GEORGE — Sekiz yaşındayken mi?

NICK — Hayır. Hayır, tabii ki değil. Çok sonra.

GEORGE — Merak ettim de.

NICK — Aramızda, başlangıçta... yani evliliğimizin başında bile... özel bir *tutku* olduğunu söyleyemem.

GEORGE — Eee, doktorculuktan falan sonra tabii sürpriz, yer sarsan keşifler olmaz.

NICK — *(Kararsız):* Hayır...

GEORGE — Herşey hemen hemen aynıdır, ne de olsa... gerçi

Çinli kadınlar hakkında başka şeyler söylerler ama.

NICK — Neymiş o?

GEORGE — Dur içkini tazeleyeyim. *NICK'in bardağını alır.*

NICK — Oh, teşekkürler. Bir zaman sonra daha fazla sarhoş olmuyorsun, öyle değil mi?

GEORGE — Iıı, oluyorsun... ama farklı... her şey yavaşlıyor... beynin amcıklıyor... tabii hepsini geri püskürtürsen o başka... karın gibi mesela... sonra, deyim yerindeyse, yeni baştan başlıyorsun.

NICK — Bu Doğu'da herkes çok içiyor. *Düşünür* Ortabatı'dakiler de çok içiyor.

GEORGE — Biz bu ülkedekiler bayağı içiyoruz, ileride daha da fazla içeceğiz gibi geliyor bana... sağ kalırsak tabii. Araplar ya da İtalyanlar gibi olmalıyız... Araplar içki içmiyor, İtalyanlar da, dini bayramlar dışında, pek sarhoş olmuyor. Crete'de falan yaşamamız lazım bizim.

NICK — *Alaycı... büyük bir espri yapıyormuş gibi* Crete'de kredi kartları kafamızı karıştırdı.

GEORGE — *(Biraz şaşkın):* Ya öyle. *NICK'e içkisini verir* Karının parasından söz etsene.

NICK — *(Aniden kuşkulu):* Neden?

GEORGE — İyi... etme, o zaman.

NICK — Karımın parasını öğreneceksin de ne olacak? *Çirkin* Haa?

GEORGE — Şey, iyi olur diye düşünmüştüm.

NICK — Hayır, hiç de öyle düşünmedin.

GEORGE — *(Hâlâ o yalancı tatlılıkla):* Pekela... Karının parasını öğrenmek istedim, çünkü... şey, çünkü senin gibi yıldızı parlayan oğlanların gelecekte başımıza çöreklenmek için izledikleri yöntem... pragmatik manevraları büyülüyor beni.

NICK — Yine başlıyorsun.

GEORGE — Yok canım, hiçbir şeye başladığım yok benim. Bak... Martha'nın da parası var. Yani, babası burayı yıllardır soyup soğana çevirdi, ve...

NICK — Hayır, öyle bir şey yapmamıştır o. Yapmamıştır.

GEORGE — Yapmamış mıdır?

NICK — Hayır.

GEORGE — *(Omuz silker):* Tamam, peki... Martha'nın babası yıllardır burayı soyup soğana çevirmedi, Martha'nın da hiç parası yok. Tamam mı?

NICK — Senden değil... *benim* karımın parasından söz ediyorduk.

GEORGE — Tamam... konuş

NICK — Hayır. *Bir an* Kayınpederim... bir din adamıydı, ve çok zengindi.

GEORGE — Hangi inançtan?

NICK — Ona... kayınpederime... o altı yaşlarındayken Tanrı'dan mesaj gelmiş, o da vaaz vermeye başlamış, insanları vaftiz etmiş, onları kurtarmış, bayağı çok dolaşmış ve bayağı ünlü olmuş... diğerleri gibi değil, bayağı ünlü... öldüğünde çok parası vardı.

GEORGE — Tanrı'nın parası.

NICK — Hayır... kendisinin.

GEORGE — Tanrı'nın parasına ne olmuş peki?

NICK — Tanrı'nın parasını harcamış... kendininkini de bir kenara ayırmış. Hastaneler yaptırmış, Yardım gemileri göndermiş, evsizlere ev yapmış, günyüzü görmeyenleri güneşe çıkarmış ve üç tane de kilise ya da ona benzer bir şey yaptırmış, bunların ikisi yanıp kül olmuş... ve böyle böyle bayağı zengin olmuş.

GEORGE — *(Bir düşündükten sonra):* Bence çok hoş valla.

NICK — Evet. *Bir an. Biraz kıkırdar* Ve bu yüzden karımın biraz parası var yani.

GEORGE — Ama Tanrının parası değil.

NICK — Hayır. Kendisinin.

GEORGE — Iıı, bence çok hoş.
NICK biraz kıkırdar
Martha'nın parası var çünkü Martha'nın babasının ikinci karısı... Martha'nın annesi değil, o öldükten sonraki... yüzü siğil dolu, çok zengin, çok yaşlı bir kadındı.

NICK — Bir cadı.

GEORGE — *İyi* bir cadı ama, bizim küçük, kırmızı gözlü beyaz fareyle evlendi... *NICK kıkırdamaya başlar* ... bizimki kadının siğillerini falan patlattı herhalde ki kadıncağız çok kısa bir süre sonra duman olup öteki tarafa göçtü. PUF!

NICK — PUF!

GEORGE — PUF! Tabii geride, birkaç siğil ilacının yanında, bayağı şişkin bir miras bıraktı... Kocaman bir pasta; birkaç dilimi Yeni Kartaca kentine, birkaçı üniversiteye, eh birazı da Martha'nın babasına ve bir lokmacık da Martha'ya.

NICK — *(İyice kendinden geçmiş):* Belki de... belki de benim kayınpeder birlikte olmalıymış şu siğilli cadıyla, o da farenin tekiydi çünkü.

GEORGE —*(NICK'i devam etmesi için zorlayarak):* Yok yahu?

NICK — *Kontrolünü kaybederek* Tabii ya... bir kilise faresiydi! *İkisi de uzun süre kahkahaya boğulurlar, ama hüzünlü bir kahkahadır bu... nihayet durulur, susarlar* Karınız bir üvey annesi olduğundan bahsetmedi hiç.

GEORGE — *Düşünür* Iıı... belki de doğru değildir.

NICK — *Gözlerini kısarak* Belki de doğrudur.

GEORGE — Doğru ya da değil. Bence senin... havalı küçük karın ve papaz kayınpederin hakkındaki hikayen daha iyiydi.

NICK — Papaz değil... din adamı.
GEORGE — Evet.
NICK — Papaz değil... din adamı.
GEORGE — Evet.
NICK — Karım da havalı değildi... havada uçuyordu.
GEORGE — Evet, evet.
NICK — *Kıkırdayarak* Her şeyin adını doğru koyalım.
GEORGE — Özür dilerim... öyle yaparım. Özür dilerim.
NICK — Tamam.
GEORGE — Anlıyorsundur tabii, seni bu şeylere özellikle çekiyorum, senin feci hayat vaziyetinle ilgilendiğim için değil, sadece sen benim hayat vaziyetim için doğrudan ve münasip bir tehdidi temsil ettiğin, bu yüzden de ne idüğünü anlamak istediğim için.
NICK — *Hâlâ keyifli* Tabii... tabii.
GEORGE — Yani... seni uyardım... uyarıldın.
NICK — Uyarıldım *Güler* Canımı en çok senin gibi sinsi tipler sıkıyor. Siz beceriksiz orospu çocukları... siz en kötüsüsünüz.
GEORGE — Evet... öyleyiz. Sinsi. Çelik mavisi gözlerinize dayanmış bir dirsek... altın rengi sert kasıklarınıza atılan bir diz... biz en kötüsüyüz.
NICK — Yaa.
GEORGE — Bana inanmama sevindim... biliyorum tarih senden yana, ve tüm...
NICK — I-ıh. Tarih senden yana... biyoloji benden. Tarih, biyoloji.
GEORGE — Farkı biliyorum.
NICK — Belli etmiyorsun.
GEORGE — Öyle mi? Bütün bölümleri ele geçirmeden önce ilk olarak Tarih Bölümü'nü ele geçirmene karar vermiştik sanıyordum ben. Bilirsin ya... bir defada bir adım.
NICK — *Gerinerek... keyfi yerinde... oyuna katılarak* Nya-

aah... Ben şey yapıcam sanıyordum... Saman altından su yürütüp bir süre sağda solda oyalanarak bütün zayıf noktaları bulacak, onlara destek çıkacak, fakat bu arada kendi adımı öne çıkaracak, olay haline gelecektim ve böylece... şey... ne olacaktım...?

GEORGE — Vazgeçilmez.

NICK — Hah... vazgeçilmez. Bilirsin işte... yaşlıların bir iki dersini devralacak, kendime özel bazı gruplar oluşturacak... bir kaç münasip hoca karısını düzecektim...

GEORGE — Hah işte! İstediğin bütün dersleri alabilir ve cimnazyuma istediğin kadar çok genç seçkini toplayabilirsin, ama münasip hoca karılarını düzmedikten sonra gerçekten çalışıyor sayılmazsın. Bir adamın kalbine giden yol karısının göbeğinden geçer, bunu sakın unutma.

NICK — *(Oyunu sürdürerek):* Haa. Evet... Biliyorum.

GEORGE — Ama buradaki kadınlar puntalardan daha iyi değiller-bilirsin, esmer Güney Amerikalı hanımlar. Güney Amerika'da... Rio'da ne yaptıklarını biliyor musun? Puntaların? Biliyor musun? Tıslarlar... kaz gibi... Caddenin ortasında dikilip sana tıslarlar... tıpkı bir kaz takımı gibi.

NICK — Sürü.

GEORGE — Mm?

NICK — Sürü... kaz sürüsü... takım değil... sürü.

GEORGE — Eee madem bu kadar kesin, bu kadar kuşbilimsel olmak istiyorsun, o küme... sürü değil, *küme.*

NICK — Küme mi? Sürü değil mi?

GEORGE — Evet, küme.

NICK — *(Yılgın):* Oh.

GEORGE — Oh. Evet... Caddenin ortasında dikilip sana tıslarlar, bir kaz takımı gibi. Yeni Kartaca üniversitesinin

bütün kadınları, kampüsün önünde bir kaz takımı gibi tıslıyorlar. İktidara giden yol bu -hepsini düz!

NICK — *(Hâlâ oyunu sürdürerek):* Bahse girerim haklısındır.

GEORGE — Öyleyim.

NICK — Yine bahse girerim ki senin karın sürünün en büyük kazıdır, öyle değil mi...? Babası başkan filan.

GEORGE — Tarihsel vazgeçilmezliğini de pey sürecek olsan bile gir o bahse: öyledir!

NICK — Evet efe'm. *Ellerini kavuşturur* İyi o zaman, onu bir köşede sıkıştırıp boktan bir köpek gibi düzeyim bari, haa?

GEORGE — Tabii, iyi olur.

NICK — *(Bir an GEORGE'a bakar, yüzünde midesi bulanmış gibi bir ifade vardır):* Neredeyse ciddisin diye düşünecektim.

GEORGE —*(Ona kadeh kaldırarak):* Hayır, canım... *sen kendinin* ciddi olduğunu düşünüyordur, neredeyse korkudan altına dolduracaktır.

NICK — *(Kulaklarına inanamazmışcasına patlar):* BEN HA!

GEORGE — *Sakin* Evet... sen.

NICK — Dalga geçiyorsun!

GEORGE — *(Babacan):* Keşke öyle olsaydı... İstersen sana bir iki işe yarar öğüt vereyim...

NICK — İşe yarar öğüt! Senden mi? Aman aman! *Gülmeye başlar*

GEORGE — Daha öğrenmemişsin... Bulduğun yerde alacaksın... Dinle beni, şimdi.

NICK — Bırak canım!

GEORGE — Sana işe yarar bir öğüt veriyorum.

NICK — Aman Tanrım...!

GEORGE — Bataklık burası, sen de gömüleceksin...

NICK — Amaan...!

GEORGE — ... daha sen ne olduğunu anlamadan... batacaksın...

NICK alaylı alaylı güler

Tamam, benden iğreniyorsun, ama sen de şahsen kendini beğenmiş orospu çocuğunun tekisin, ama ben sana hayatta kalmana yardımcı olacak bir şey vermeye çalışıyorum. DUYUYOR MUSUN BENİ?

NICK — *(Hâlâ gülerek):* Duyuyorum. Yırtınıyorsun.

GEORGE — PEKALA!

NICK — Hey, Honey.

GEORGE — *Sessizlik. Sonra sakin* Pekala... tamam. Sen kafana göre takılmak istiyorsun, öyle mi? Önümde koskoca bir tarih var, nasılsa her şey yoluna girer diyorsun haa, doğru mu?

NICK — Doğru... doğru. Sen örgülerinle ilgilen, büyükanne... Ben iyiyim.

GEORGE — *Bir sessizlik sonrası* Ben... sana... ulaşmaya çalıştım...

NICK — *Aşağılayarak* ... bağ kurmaya mı?

GEORGE — Evet.

NICK — *Aynı* ... iletişim sağlamaya mı?

GEORGE — Evet. Bu işte.

NICK — Ooo... çok dokunaklı... bu... göz yaşartıcı... evet, öyle. *Ani bir hiddetle* KIÇINA SOK!

GEORGE — *Kısa bir an* Hm?

NICK — *(Tehditkar):* Ne dediğimi duydun!

GEORGE — *(NICK'e hitap etmez, ama muhatabı odur):* Bir uygarlık inşa etme... şey ilkelerine... ilkesel olma ilkesine dayalı bir toplum oluşturma zahmetine girersin... doğal düzenden iletilebilir bir anlam, insan zihninin doğal-olmayan düzensizliğinden bir ahlak çıkarmaya çalışırsın... yönetim ve sanatı yaratır, ikisinin de aynı şeyler olduğunu, olması ge-

rektiğini anlarsın... şeyleri en hüzün verici noktaya... kaybedilecek bir şey olan noktaya getirirsin... sonra birdenbire tam o müziğin, insanların bir şeyler yaparken, bir şeyler için uğraşırken çıkardıkları tüm o anlaşılabilir seslerin arasından *Dies Irae* çıkagelir. Nedir o peki? Borazandan gelen ses nedir? Kıçına sok. Bütün o yıllardan sonra haklı bir yanı var galiba... Kıçına sok.

NICK — *Kısa bir an... sonra alkışlayarak* Ha, ha! Bravo! Ha, a! *Gülmeye devam eder*
Ve MARTHA, peşinden rengi uçmuş ama cesaretle gülümseyen HONEY tekrar girerler.

HONEY — *Kibar* Teşekkür ederim... teşekkür ederim.

MARTHA — İşte geldık, biraz sarsıldık, ama ayaklarımızın üstündeyiz.

GEORGE — Güzel.

NICK — Ne? Oh... OH! Selam Honey... daha iyice misin?

HONEY — Biraz, sevgilim... Yine de otursam iyi olur.

NICK — Tabii... gel... yanıma otur.

HONEY — Teşekkür ederim, sevgilim.

GEORGE — *Fısıltıyla* Dokunaklı... dokunaklı.

MARTHA — *GEORGE'a* Eee? Özür dilemeyecek misin?

GEORGE — *(Şaşı şaşı bakarak):* Ne için, Martha?

MARTHA — Küçük hanımın kusmasına yol açtığın için.

GEORGE — Onu ben kusturmadım.

MARTHA — Tabii ki yaptın!

GEORGE — Yapmadım!

HONEY — *(Babacan bir edayla):* Hayır, yapmayın... hayır.

MARTHA — *(GEORGE'a):* Sence kim yaptı peki... şurdaki seksi çocuk mu? Kendi küçük karısını o mu hasta etti sence?

GEORGE — *(Yardımcı):* Eee, sen beni hasta ediyorsun.

MARTHA — O BAŞKA!

HONEY — Hayır, yapmayın. Ben... ben kustum... Yani, has-

ta oldum... durup dururken, kendi başıma... bir nedeni yoktu.

GEORGE — Bu kesin mi?

NICK — Sen... sen çok narinsin, Honey.

HONEY — *(Gururlu):* Her zaman yaparım bunu.

GEORGE — Saat gibi.

NICK — *(Uyararak):* Sözlerine dikkat et!

HONEY — Doktorlar da bir şeyim olmadığını söylüyorlar... organik olarak. Biliyor musunuz?

NICK — Elbette yok.

HONEY — Tam biz evlenmeden önce, şeyim... apandistim tuttu... daha doğrusu herkes apandisit sanıyordu... ama meğer... şeymiş... *kısa bir süre güler...* yanlış alarmmış. *GEORGE ve NICK bir an bakışırlar*

MARTHA — *(GEORGE'a):* Bana bir içki versene. *GEORGE bara yönelir*
George herkesi hasta ediyor... Oğlumuz küçücük bir çocukken...

GEORGE — Yapma, Martha...

MARTHA — ... George yüzünden devamlı kusardı...

GEORGE — Yapma, dedim!

MARTHA — Öyle kötüleşmişti ki, George ne zaman odasına girse öğürmeye başlardı, ve...

GEORGE — Oğlumuzun *Sözcükleri tükürür gibi söyler* devamlı kusmasının gerçek nedeni, sevgili sevgilim ve karıcığım, çok basitti; senin devamlı kendisini oyalamana, kimonon açılıp saçılırken odasına dalmana, alkol kokulu nefesini üzerine püskürtüp ellerinle her bir tarafıyla oynamana dayanamıyordu çocuk...

MARTHA — YAA? Herhalde bir ay içinde evden iki kere kaçmasının nedeni de budur. *Şimdi misafirlere* Bir ayda iki kere! Bir yılda altı kere!

GEORGE — *(O da misafirlere):* Bir ayda iki kere! Bir yılda altı kere!

GEORGE — *(O da misafirlere):* Oğlumuz ikide bir evden kaçıyordu, çünkü şu Martha onu sıkıştırıp duruyordu.

MARTHA — *(Bağıra çağıra):* O OROSPU ÇOCUĞUNU HİÇ SIKIŞTIRMADIM BEN HAYATIMDA!

GEORGE — *(MARTHA'ya içkisini uzatırken):* Eve geldiğimde bana koşup "Annem hep üzerime geliyor" derdi. Ya böyle derdi.

MARTHA — Yalancı!

GEORGE — *(Omuz silkerek):* N'aparsın, böyleydi... hep onun üzerine gidiyordun. Bence çok utanç vericiydi.

NICK — Madem sence o kadar utanç vericiydi, ne demeye anlatıp duruyorsun?

HONEY — *(Uyarmak için):* Sevgilim...!

MARTHA — Yaa! *NICK'e* Teşekkürler, hayatım.

GEORGE — *(Hepsine)* Ben ondan bahsetmek istemiyordum hiç... Şu konuyu hiç açmasak çok daha mutlu olurdum... Hiçbir zaman bundan söz etmek istemem ben.

MARTHA — Hiç te bile.

GEORGE — Yalnız olduğumuz zaman, belki.

MARTHA — Yalnızız!

GEORGE — Hıı?... Hayır, sevgilim... misafirlerimiz var.

MARTHA — *(NICK'e açgözlülükle bakarak):* Tabii ki var.

HONEY — Biraz brandy alabilir miyim? Biraz brandy içsen iyi olacak.

NICK — İçmek zorunda mısın?

HONEY — Oh evet... evet, sevgilim.

GEORGE — *(Yine bara giderek):*Tabii ya! Doldur gitsin!

NICK — Honey, bence sen artık...

HONEY — Sakinleştirir beni, sevgilim. Kendimi biraz tedirgin hissediyorum.

GEORGE — Yarım şişeyle sakinleşemezsin tabii... bir iş yaptın mı doğru dürüst yapacaksın.

HONEY — Evet. *MARTHA'ya* Brandy'ye bayılıyorum... gerçekten.

MARTHA — *(Biraz dalmış):* Ne güzel.
NICK — *(Vazgeçerek):* Eh, madem iyi bir fikir diyorsun...
HONEY — *(Cidden hırçın):* Kendim için neyin iyi olduğunu biliyorum canım.
NICK — *(Artık hiç hoş değildir):* Evet... eminim biliyorsundur.
HONEY — *(GEORGE ona bir brandy uzatır):* Oh, sağolun! Teşekkür ederim. *NICK'e* Tabii ki biliyorum, canım.
GEORGE — *(Dalgın):* Brandy içerdim eskiden.
MARTHA — *Kendi kendine* Sen cintorik de içerdin.
GEORGE — *(Sert):* Kes sesini, Martha!
MARTHA — *Küçük bir kız edasıyla eliyle ağzını kapatarak* Ayyy!
NICK — *Jeton düşer, belli belirsiz* Hm?
GEORGE — *Üzerini örtmeye çalışarak* Bi şey yok... bi şey yok.
MARTHA — *(O da aynı şekilde):* Siz iki erkek biz çıkınca bundan da söz ettiniz haa? George sana bunu kendine göre anlatmıştır tabii? Seni gözyaşlarına boğmuştur, haa?
NICK — Iıı... hayır...
GEORGE — Hayır, biz şey yaptık aslında... dans ettik gibi bir şey.
MARTHA — Oo, sahi mi? Ne hoş.
HONEY — Oh, dans etmeye bayılırım.
NICK — O onu kastetmedi, Honey.
HONEY — Ben de öyle sanmadım harhalde! Danseden iki yetişkin erkek... Tanrım!
MARTHA — Babam olmasaydı hayatta bir şey olabileceği hikayesinden başlamadı diyorsun yani, haa? Yüksek ahlak duygusunun onu kendisine çekidüzen vermekten bile alıkoyduğundan? Hayır mı?
NICK — *(Bilirkişi havalarında):* Hayır...

MARTHA — Nasıl lanet olası bir kitabı yayınlatmaya çalıştığına, ama babamın ona izin vermediğine girmedi yani.

NICK — Kitap mı? Hayır.

GEORGE — Martha, lütfen...

NICK — *(MARTHA'yı kıştırtarak):* Kitap mı? Ne kitabı?

GEORGE — *(Yalvararak):* Lütfen. Sadece bir kitap.

MARTHA — *(Sahte bir inanmazlık):* Sadece bir kitap mı?

GEORGE — Martha, *lütfen!*

MARTHA — *(Neredeyse hayal kırıklığına uğramış):* Bütün o hüzünlü hikayeyi anlatmamışsın galiba. Neyin var senin, George? Vaz mı geçtin?

GEORGE — *Sakin... ciddi* Hayır... hayır. Sadece seninle savaşmak için yeni bir yol düşünmen gerekiyor, Martha. Gerilla taktikleri, belki... içten fethetme... bilmiyorum. Bir şey.

MARTHA — İyi, sen düşün, bulunca bana da haber ver.

GEORGE — *(Neşeli):* Peki, sevgilim.

HONEY — Niye dans etmiyoruz? Biraz dans etmek istiyorum.

NICK — Honey...

HONEY — Öyle işte! Biraz dans etmek istiyorum.

NICK — Honey...

HONEY — *İstiyorum!* Dans etmek istiyorum!

GEORGE — Pekala...! Dans ederiz Allah için.

HONEY — *Yine şeker kız olur, MARTHA'ya* Oh, çok sevindim... Dans etmeye bayılıyorum, n'apiyim. Ya sen?

MARTHA — *NICK'e şöyle bir bakıp* Yaa... yaa... fena fikir değil.

NICK — *(Gerçekten sinirli):* Öfff.

GEORGE — Öfff.

HONEY — Rüzgâr gibi dans ederim ben.

MARTHA — *(Yorumsuz):* Yaa?

GEORGE — *Bir plak çekerek* Martha'nın bir zamanlar bir ga-

zetede fotoğrafı çıkmış... ıı, yirmi beş yıl önce filan... O yedi gün süren dans yarışması zımbırtılarından birinde ikinci mi ne olmuş... pazuları dışarı fırlamış partnerine sarılmış.

MARTHA — Bir plak koyup çeneni kapatsana sen.

GEORGE — Tabii, güzelim. *Hepsine* Nasıl yapacağız? Eş değişimi mi?

MARTHA — Seninle dans edeceğimi sanmıyorsundur herhalde?

GEORGE — *Düşünür* Yooo... yanıbaşımızda o varken olmaz... orası kesin. Hem şurada da rüzgâr-ayaklı hemşiremiz duruyor.

HONEY — Herkesle dans edeceğim... kendi başıma dansedeceğim.

NICK — Honey...

HONEY — Rüzgâr gibi dans ederim ben.

GEORGE — Pekala çocuklar... önce seçelim, sonra yan gelip yatalım.
Müzik başlar... Beethoven'in 7. Senfonisi'nin İkinci Bölümü7

HONEY — *Ayağa kalkıp, kendi kendine dans ederek* Di, di di da da, da da-da di, da da-da di da... harika...

NICK — Honey...

MARTHA — Pekala, George... kes şunu!

HONEY — Dum, di di da da, da-da di, dum di da da da ... iiiiii...!

MARTHA — Kes şunu, George!

GEORGE — *(Duymuyormuş gibi yaparak):* Ne, Martha? Ne?

NICK — Honey...

MARTHA — *(GEORGE sesi açarken):* KES ŞUNU, GEORGE!

GEORGE — NE?

MARTHA — *(Ayağa kalkıp, hızla, tehdit eder gibi GEORGE'un üzerine yürür):* Pekala, seni orospu çocuğu...

GEORGE — *Hemen plağı kapatır. Sakin* Ne dedin, sevgilim?
MARTHA — Seni orospu...
HONEY — *(Kalakalmış):* Durdun! Niye durdun?
NICK — Honey...
HONEY — *NICK'e, ters ters* Kes sesini!
GEORGE — Uyar sandım, Martha, ne bileyim.
MARTHA — Aaa, tabii tabii, öyledir mutlaka.
HONEY — Ne zaman hoşuma giden bir şeyler yapsam üzerime geliyorsun.
NICK — *Kibarlığı elden bırakmamaya çalışarak* Özür dilerim, Honey.
HONEY — Lütfen... rahat bırak beni!
GEORGE — Peki sen neden seçmiyorsun, Martha? *Pikaptan uzaklaşır... MARTHA'ya bırakır* Herşeyi Martha idare edecek... orkestrayı küçük hanım yönetecek.
HONEY — Ben dans etmeyi seviyorum, sen dans etmemi istemiyorsun.
NICK — Dans etmeni seviyorum.
HONEY — Rahat bırak beni. *Oturur... bir içki alır*
GEORGE — Martha anladığı ritmde bir şeyler koyacak... Sacre du Printemps,* belki de. *Yürür... HONEY'in yanına oturur* Selam, seksi şey.
HONEY — *Küçük bir kıkırtı-çığlık* Ooooooooo!
GEORGE — *(Alaylı alaylı gülerek):* Ha, ha, ha, ha. Seçsene Martha... yap işini!
MARTHA — *(Makineyle meşgul):* Valla doğru söyledin, puşt!
GEORGE — *HONEY'e* Benimle dans eder misin melekmemeli?
NICK — Karıma ne dedin sen?
GEORGE — *(Alaylı):* Aman evladım!
HONEY — *Aksi* Hayır! Özgürce, istediğim gibi dans edeme-

---

* (Ç.N) İyor Steravinky'nin 'Bchar Ayini' adlı Senfonik kompozisyonu.

yeceksem, kimseyle dans etmek istemiyorum. Burda böyle oturup... *Omuz silker... içer*

MARTHA — *Plağı koyar... Cazımsı hafif bir pop ezgisi* Tamam millet, hadi bakalım. *NICK'i kavrar.*

NICK — Hıh? Oh... selam.

MARTHA — Selam. *Dans ederler, birbirlerine bitişik, yavaşça*

HONEY — *(Surat asarak):* Biz de burda oturup seyredelim.

GEORGE — Olur!

MARTHA — *NICK'E* Hey, bayağı kuvvetlisin sen, haa?

NICK — Hmmm.

MARTHA — Hoşuma gitti bu.

NICK — Hmmm.

HONEY — Sanki daha önce dans etmiş gibiler.

GEORGE — Çok bilinen bir dans bu... ikisi de biliyor...

MARTHA — Utanma.

NICK — Yoo... utanmıyorum...

GEORGE — *(HONEY'e):* Çok eski bir ritüel, bu, maymunmemeli... onlardan da eski.

HONEY — Ben... ne demek istediğinizi anlamıyorum.

NICK ve MARTHA ayrılıp GEORGE ve HONEY'İN oturduğu yerin iki yanında dans etmeye devam ederler; yüzleri birbirine bakar, ayakları çok az hareket ederken, gövdelerini uyumlu bir biçimde çalkalarlar... sanki birbirlerine sıkı sıkıya yapışmış gibilerdir

MARTHA — Güzel dans ediyorsun.

NICK — Sen de güzel dans ediyorsun.

GEORGE — *HONEY'E* Güzel dans ediyorlarmış.

HONEY — *Kafası tam da orada değildir* İyi.

MARTHA — *NICK'e* George'un bütün o şeyleri kendince anlatmamasına şaşırdım.

GEORGE — *(HONEY'e):* Ne hoşlar değil mi?

NICK — Anlatmadı.

MARTHA — Bu beni şaşırttı. *Belki de MARTHA'nın söyledikleri müziğin ritmiyle uyumlu olsa daha iyi olur*

NICK — Öyle mi?
MARTHA — Evet... genellikle şaşırtır... fırsatını bulmaya görsün.
NICK — Eee, ne biliyorsun?
MARTHA — Gerçekten çok acıklı bir hikaye bu.
GEORGE —Çok çirkin yeteneklerin var, Martha.
NICK — Acıklı mı gerçekten?
MARTHA — Duysan ağlardın.
GEORGE — İğrenç kabiliyetlerin.
NICK — Öyle mi?
GEORGE — Onu kışkırtıp durma.
MARTHA — Kışkırt beni.
NICK — Devam et. *Önce birbirlerine doğru gidip, sonra da vücutlarını çalkalayarak geri dönebilirler*
GEORGE — Seni uyarıyorum... onu kışkırtma.
MARTHA — Seni uyarıyor... beni kışkırtma.
NICK — Onu duydum... biraz daha anlatsana.
MARTHA — *(Bilinçli olarak kafiye yaparak):* Georgieciğin kocaman lırsları vardı Geçmişinde tuhaf bir şey olmuştu halbuki...
GEORGE — *(Sakince uyararak):* Martha...
MARTHA — Georgiecik bunlardan bir roman yaptı...
ilk girişimiydi bu, aynı zamanda sonuncu tabii ki...
Hey! Kafiye yaptım? Kafiye yaptım!
GEORGE — Seni uyarıyorum, Martha.
NICK — Yaa... kafiye yaptın. Devam et, devam et.
MARTHA — Ama babam Georgie'nin romanına şöyle bir göz attı...
GEORGE — Ağzının ortasına bir yumruk aranıyorsun sen... Biliyorsun, Martha.
MARTHA — Söyle söyle!... ve okuduklarından acayip şok oldu.
NICK — Öyle mi?
MARTHA — Evet... öyle... Tamemen yaramaz bir oğlan hakkında bir roman...

GEORGE — *Ayağa kalkarak* Buna izin vermeyeceğim!
NICK — *(Laubali, GEORGE'A):*Oh, yok ya.
MARTHA — ... ha, ha! ıı... annesiyle babasını geberten yaramaz bir oğlan hakkında.
GEORGE — MARTHA, KES ŞUNU!
MARTHA — Ve babam da... buraya bak, böyle bir şeyi yayınlamana izin vermeyeceğim, dedi...
GEORGE — *Pikaba doğru koşturur... plağı kıra döke çıkartır* İşte oldu! Dans bitti. İşte oldu! Hadi devam etsenize!
NICK — Sen ne yaptığını sanıyorsun, hah?
HONEY — *(Mutlu):* Şiddet! Şiddet!
MARTHA — *(Yüksek sesle resmi bir bildiri okur gibi):* Babam dedi ki... Buraya bak, evlat, böyle bir pisliği yayınlamana izin vereceğimi sanmıyorsun herhalde, değil mi? Hayatta olmaz, canım... sen burada ders verirken olmaz... Bu lanet kitabı bastığın an çeker gidersin buradan... siktirir gidersin!
GEORGE — YETER! YETER!
MARTHA — Ha, ha, ha, HA!
NICK — *(Gülerek):* Ye...ter!
HONEY — Oh, şiddet... şiddet!
MARTHA — Ne düşünce ama! Bunun gibi saygı duyulan, muhafazakar bir kurumun bir öğretmeni, New Carthage gibi bir kasabada, böyle bir kitap bastırsın? Eğer buradaki pozisyona saygı duyuyorsan, genç adam, genç ukala, bu kitabı öylece geri alacaksın...
GEORGE — Kendimle alay ettirmeyeceğim!
NICK — Kendisiyle alay ettirmeyecek o, Tanrı aşkına. *Güler. HONEY de ne olduğunu tam anlamadan gülüşlere katılır*
GEORGE — Ettirmeyeceğim! *Üçü de ona gülmektedir. Çileden çıkmış* OYUN BİTTİ!
MARTHA — *İyice gaz vererek* Düşünsenize bir! Annesini öl-

dürüp babasını katleden ve bütün bunlar kazayla olmuş gibi davranan bir oğlanla ilgili bir roman.

HONEY — *(Neşeyle kendinden geçmiş):* Kaza!

NICK — *Bununla ilgili bir şey hatırlayarak* Hey... dur bir dakika...

MARTHA — *(Artık kendi sesiyle):* Aldığı cevap karşısında babamın ağzı açık kalmış. Peki bizim cesur Georgie'nin babama ne söylediğini bilmek ister misiniz?

GEORGE — HAYIR! HAYIR! HAYIR! HAYIR!

NICK — Bi dakka, bi dakka...

MARTHA — Georgi de demiş ki... ama baba... yani... ha, ha, ha ha... ama Efendim, bu roman değil ki *Başka bir sesle* Roman değil mi? *GEORGE'un sesini taklit ederek* Hayır, efendim... bu roman değil...

GEORGE — *(MARTHA'nın üzerine yürüyerek):* Bunu söyleyemezsin!

NICK — *(Tehlikeyi sezerek):* Hey.

MARTHA — Tamam söylemeyeceğim. Benden uzak dur, orospu çocuğu

Biraz geriler... yine GEORGE'un sesini kullanarak Hayır, efendim, bu roman değil... gerçek... bu gerçekten oldu... BANA!

GEORGE — *(Üzerine yürür):* SENİ ÖLDÜRECEĞİM!

Gırtlağını sıkar. Mücadele ederler.

NICK — HEY! *Aralarına girer*

HONEY — *Vahşi* ŞİDDET! ŞİDDET

GEORGE, MARTHA ve NICK mücadele ederler... bağırırlar vs.

MARTHA — GERÇEKTEN OLDU BU! BANA! BANA!

GEORGE — SENİ İBLİS CADI!

NICK — KESİN ŞUNU! KESİN ŞUNU

HONEY — ŞİDDET! ŞİDDET!

Diğer üçü mücadele ederler. GEORGE'un elleri MARTHA'nın gırtlağındadır. NICK onu kavrayıp

MARTHA'nın üzerinden çeker ve yere fırlatır. GEORGE yerdedir; NICK onun tepesinde; MARTHA bir kenarda, eli gırtlağındadır

NICK — Bu kadar yeter artık!

HONEY — *Sesinde bir hayal kırıklığı* Oh... oh... oh...

GEORGE sürüklene sürüklene gidip bir sandalyeye oturur. İncinmiştir, ama bu fiziksel bir yaralanmadan çok daha derin bir aşağılanmışlık duygusudur

GEORGE — *Onu izlerler... bir an...* Pekala... pekala... şimdi çok sakin... çok sakin olalım hepimiz.

MARTHA — *Yavaşça, kafasını hafifce sallayarak* Katil. Ka... katil.

NICK — *Hafifçe, MARTHA'ya* Tamam artık... yeter.

Kısa bir sessizlik. Hepsi de müsabaka arasında gevşeme hareketleri yapan güreşçiler gibi, kısa bir süre, düşünceli dolanırlar

GEORGE — *(Görünüşte kendini toparlamış gibidir, ama sesinden sinirlerinin son derece gerildiği anlaşılmaktadır):* Eee? Bu da bir oyun. Şimdi ne yapacağız peki?

MARTHA ve NICK sinirli sinirli gülerler

Oo, hadii... şimdi başka bir şey düşünelim. Ev sahibini küçük düşürme oyunu oynadık... bunu bitirdik... şimdi ne yapacağız?

NICK — Ee... bak...

GEORGE — EEE BAK! *(İnler gibi)* Eeee... bak. *Uyanık* Yani, hadi! Bizim gibi mürekkep yalamış tiplerin başka oyunlar biliyor olması gereker... bu... bizim sınırımız olamaz, öyle değil mi?

GEORGE — Şimdi bir düşünelim... başka ne yapabiliriz? Başka oyunlar da var. Peki... peki... Ev Sahibesini Becerme oyununa ne dersiniz? HAH? Ne dersiniz? Ev Sahibesini Becerme'ye ne dersiniz? *NICK'e* sen oynamak ister misin bunu? Ev Sahibe-

sini Becerme oynamak ister misin? HAH? HAH?

NICK — *(Biraz korkmuş):* Sakin ol artık.

MARTHA alçak sesle kıkırdar

GEORGE — Yoksa sonra mı... sonra mı düzeceksin onu boktan bir köpek gibi?

HONEY — *(Kendinden geçip herkesle kadeh tokuşturarak):* Ev Sahibesini Becer!

NICK — *(HONEY'e çok sert):* Çeneni kapatır mısın sen?

HONEY öyle yapar, bardağı tutan eli havada öylece kalır

GEORGE — Şimdi bunu oynamak istemiyorsun, hah? Bunu sonraya mı saklamak istiyorsun? Eee, şimdi ne oynayacağız? Bir oyun oynamamız lazım.

MARTHA — *Sakin* Boğulan bir adamın portresi.

GEORGE — *Kendi kendine, inanmak isteyerek* Boğulmuyorum ben.

NICK — *(NICK'e, içerlemiş, gözleri yaşlı):* Bana çeneni kapat dedin!

NICK — *Sabırsızca* Üzgünüm.

HONEY — *(Dişlerinin arasından):* Hayır değilsin.

NICK — *HONEY'e daha da sabırsızca* Üzgünüm.

GEORGE — *(Ellerini birbirine sürterek, yüksek sesle):* Tamam buldum! Hangi oyunu oynayacağımızı söyleyeyim size. Ev Sahibini Küçük Düşürme'yi bitirdik... en azından bu raundu... bunu bitirdik... ve şu anda da Ev Sahibesini Becerme oynamak istemiyoruz... şu anda değil... ama ben ne oynayacağımızı biliyorum... bir round Misafirleri Kızıştırma oynayacağız. Ne dersiniz? Küçük bir Misafirleri Kızıştırma oyunu oynamaya ne dersiniz?

MARTHA — *(Hafif iğrenmiş, sırtını döner):* Yarabbim, George.

GEORGE — Kitaptan, çocuktan söz eden kim peki?

HONEY — Bu oyunları sevmiyorum ben.

NICK — Evet... Bence bu oyunlardan yeteri kadar oynadık...

GEORGE — Yo, hayır... yo, hayır... oynamadık... Sadece bir tane oynadık... şimdi bir tane daha oynayacağız. Bir oyun insanı uçurmaya yetmez.

NICK — Bence bu...

GEORGE — *(Büyük bir otoriteyle):* SESSİZLİK! *Komutuna uyulur* Peki, Misafirleri Kızıştırma oyununu nasıl oynayacağız?

MARTHA — Allah Aşkına, George...

GEORGE — Sus!

MARTHA omuz silker

Acaba... Acaba. *Kafası karışır... sonra* Tamam! Hı... Martha... her zamanki boşboğazlığıyla... yo, aslında boşboğaz değildir Martha, kalbinin derinliklerinde çocuksu birisidir... her neyse, Martha size ilk romanımla ilgili herşeyi anlattı. Doğru mu, yanlış mı? Haa? Yani, böyle bir şeyin olduğu doğru mu yanlış mı? HA! Ama, Martha size bundan söz etti... ilk romanımdan, benim... anı kitabımdan... tabii söz etmese daha memnun olurdum, ama her neyse, geçmişe mazi yenilmişe kuzu derler. AMA! Ama bir şey yapmadı... Martha bir şeyi anlatmadı, bize *ikinci* romanımdan söz etmedi.

MARTHA şaşkın, merakla ona bakar

Hayır, bunu bilmiyordun, değil mi. Martha? İkinci romanımı, doğru ya da yanlış.

MARTHA — *(Samimi):*Hayır.

GEORGE — Hayır. *Sakin başlar, ama devam ettikçe tonu daha sert, sesi daha yüksek çıkar* eee, bu bir allegori, gerçekten -muhtemelen- ama rahatlıkla o bildiğimiz nesir metinlerden biri olarak da okunabilir... kitap tamamen orta batıdan kalkıp gelen hoş bir genç çiftle ilgili, Köy romanı yani. VE, bu hoş

genç çift orta batıdan çıkıp gelirler, oğlan sarışındır, otuz yaşında falandır, bir bilim adamıdır, bir öğretmen, bir bilim adamı... karısı da bütün gün brandy'yle gargara yapan fare gibi bir şeydir...

NICK — Dur bir dakika...

GEORGE — ... bunlar birbirlerini nah şu kadarcıkkenden beri tanırlar, tuvalet masasının altına girip oynaşırlarmış, ve...

NICK — DUR BİR DAKİKA dedim!

GEORGE — Bu benim oyunum! Siz kendinizinkini oynadınız. Bu benim oyunum!

HONEY — *(Rüyada gibi):* Hikayeyi dinlemek istiyorum. Hikayelere bayılırım.

MARTHA — George, Tanrı aşkına...

GEORGE — VE! Ve bizim fareciğim babası kutlu bir adamdır, yani, İsa, kızlar falan, gezginci bir gece kulübü gibi bir şey işletir, buraya kendisine iman edenleri alır... hepsi bu kadar işte... sadece onları alır.

HONEY — *(Kafası karışmış):* Bunu biliyorum sanki ben...

NICK — *Sesi hafifçe titreyerek* Ciddiyim bak!

GEORGE — ... ve fareciğin babası en sonunda ölür, merakla gider bakarlar ki üzerinden bir çeşit para dökülüyor... İsa parası, Meryem parası... GANİMET!

HONEY — *(Rüyada gibi, kafası karışmış):* Ben bu hikayeyi daha önce dinledim.

NICK — *(HONEY'i): uyandırmak için... gergin, ama sakin görünmeye çalışarak* Honey...

GEORGE — Ama en başlarda oluyor bu, kitabın ilk bölümlerinde. Her neyse, bizim Sarışın ve taşralı frau'su gelirler *Kendi kendine güler*

MARTHA — Çok komik, George...

GEORGE — ... teşekkür ederim... ve bizim nouveau Carthage gibi bir kasabaya yerleşirler...

NICK — *(Tehditkar):* Devam etmeseniz iyi olur, bayım...

GEORGE — Öyle mi dersin!

NICK — *(Kendinden daha az emin):* Öyle. Yapmasanız iyi olur.

HONEY — Bildik hikayelere bayılırım... en iyisi onlardır.

GEORGE — Çok haklısınız. Ama bizim Sarışın gizleniyordu aslında, öğretmen kılığına girmişti, çünkü bagaj biletinin üzerinde daha büyük şeyler yazıyordu... T.V. T.V! Tarihsel vazgeçilmezlik.

NICK — Daha ileriye gitmenize gerek yok...

HONEY — *(Duyduklarını anlamdırmaya çalışırken kafası bulanmış):* Bırakalım devam etsinler.

GEORGE — Öyle yapacağız. işte yanında böyle bir bagaj vardı, ve bu bagajın bir kısmını da faresi oluşturuyordu...

NICK — Bunu dinlemek zorunda değiliz!

HONEY — Neden olmasın?

GEORGE — Hanımınız haklı. Bizim Sarışınla ilgili olarak hiç kimsenin anlamadığı şeylerden biri de onun bagajıydı... faresi. Yani o Kansas bölgesi yüzme şampiyonu olan biriydi, ama yanındaki bu fareye insanın anlama yeteneğini aşan bir ölçüde özen gösteriyordu... fakat kadının biraz alık olduğu düşünülürse, uzun vadede...

NICK — Haksızlık ediyorsunuz...

GEORGE — Belki de. Demin söylediğim gibi, oğlanın faresi brandy üstüne brandy yuvarlıyor, zamanının yarısın da kusarak geçiriyordu...

HONEY — *(Dikkatkesilerek):* Bu insanları tanıyorum ben...

GEORGE — Öyle mi!... Ama kız herşeyden önce bir para bagajıydı... imansızların altın dişlerinden sökülen tanrısal para, büyük rüyanın faydacı bir uzantısı... ve tahammül ediyordu...

HONEY — *(Dehşetle):* Bu hikayeyi sevmedim...

NICK — *Şaşırtıcı bir biçimde, yalvarır gibi* Lütfen... lütfen yapmayın.

MARTHA — Artık dursan iyi olur, George...

GEORGE — ... ve tahammül ediyordu... STOP? Ha-ha.
NICK — Lütfen... lütfen yapmayın.
GEORGE — Yalvar, canım.
MARTHA — George...
GEORGE — ... ve... oh, burada bir flashback yapıp, Nasıl Evlendiler bölümüne geçiyoruz.
NICK — HAYIR!
GEORGE — *(Muzaffer):* EVET!
NICK — *(Neredeyse ağlayarak):* Neden?
GEORGE — Nasıl Evlendiler. Iı, evlenmeleri şöyle oldu... Fare bir gün kendini şişirip bizim Sarışın'ın evine gitmiş, ve şişini gösterip... bak bana, demiş.
HONEY — *Bembeyaz... ayakta* Ben... bunu... sevmedim.
NICK — *(GEORGE'a):* Kes artık!
GEORGE — Bak bana... böyle şiştim ben. Aman Tanrım, demiş Sarışın...
HONEY — *Sesi sanki uzaktan gelir* ...ve böylece evlenmişler...
GEORGE — ... ve böylece evlenmişler...
HONEY — ... ve sonra ...
GEORGE — ... ve sonra...
HONEY — *isterik* NE?... Ve sonra, NE?
NICK — HAYIR! Hayır!
GEORGE — *Bir bebekle konuşurmuş gibi* ... ve sonra şiş inivermiş... büyü gibi; puf!
NICK — *Hasta gibi* Aman Tanrım...
HONEY — ... şişi inivermiş...
GEORGE — *Yumuşak* ... puf.
NICK — Honey... ben aslında... gerçekten, ben aslında...
HONEY — Sen... sen söyledin onlara...
NICK — Honey... ben aslında...
HONEY — *Acayip bir dehşetle* Sen... söyledin onlara! Sen söyledin! OOOOHHHH! Oh, hayır, hayır, hayır, hayır! Söylemiş olamazsın... oh, haayır!

NICK — Honey, ben aslında...
HONEY — *Eli belinde* Ohhhhh... haayııır.
NICK — Honey... bebeğim... özür dilerim... ben aslında...
GEORGE — *Aniden, belli bir tiksinti ifadesiyle* Misafirleri Kızıştırma oyunu da böyle oynanıyor işte.
HONEY — Ben... ben fena... oluyorum... kusacağım...
GEORGE — Tabii ki!
NICK — Honey...
HONEY — *İsterim* Rahat bırak beni... ben... ben... kusacağım. *Odadan koşarak çıkar*
MARTHA — *HONEY'in arkasından bakıp kafasını sallayarak* Aman Allahım.
GEORGE — *Omuz silkerek* Tarihin cilveleri.
NICK — *Hafifçe sallanarak* Bunu yapmamalıydın... bunu yapmamalıydın.
GEORGE — *Sakin* İkiyüzlülükten nefret ederim.
NICK — Çok acımasızcaydı bu... gaddarca...
GEORGE — ... atlatır...
NICK — ... yaralayıcı...
GEORGE — ... iyileşir...
NICK — BENİM İÇİN!! YARALAYICI!!
GEORGE — *Hayretle* Senin için!
NICK — BENİM İÇİN!!
GEORGE — Senin için!!
NICK — EVET!!
GEORGE — Oh güzel... güzel. Mantar bulacaksan, domuzu takip edeceksin mecburen. *Son derece sakin* Kurduğun ittifakları yeni baştan düzenle, evlat. Ne bulursan topla... etrafına bak ve herşeyin en iyisini yapmaya çalış... tekrar kendi ayaklarının üzerinde mücadele et.
MARTHA — *(Yavaşça, NICK'e):* Gidip karınla ilgilen.
GEORGE — Evet... gidip parçaları topla ve yeni bir strateji planla.

NICK — *(Hole doğru giderken, GEORGE'a):* Buna pişman olacaksın.

GEORGE — Herhalde. Her şeyden pişman olurum ben.

NICK — Yani, ben seni pişman edeceğim.

GEORGE — *(Yumuşak):* Şüphesiz. Akut bir mahcubiyet, haa?

NICK — Oyunu senin kurallarınla oynayacağım... Senin dilini kullanacağım... Ne olduğumu söylüyorsan o olacağım.

GEORGE — Zaten olsun... sadece bunu bilmiyosun.

NICK — *Hafif hafif sallanarak* Hayır... hayır. Hiç de değil. Ama o olacağım, bayım... Yeryüzüne öyle bir şey çıkaracağım ki keşke yapmasaydım diyeceksin.

GEORGE — Git te ortalığı topla sen.

NICK — *Alçak sesle... gergin* Siz hele bir bekleyin bayım.*Çıkar. GEORGE, MARTHA'ya gülümser*

MARTHA — Çok iyi, George.

GEORGE — Teşekkürler, Martha.

MARTHA — Gerçekten iyi.

GEORGE — Beğenmene sevindim.

MARTHA — Yani... iyi bir iş yaptın... gerçekten iyi becerdin.

GEORGE — Hmmn.

MARTHA — Uzun zamandır gösterdiğin... ilk hayat belirtisi bu.

GEORGE — Sayenizde, bebeğim.

MARTHA — Yaa... pigme avı!

GEORGE — PİGME Mİ!

MARTHA — Orospu çocuğunun tekisin sen gerçekten.

GEORGE — Ben mi? Ben mi?

MARTHA — Yaa... sen.

GEORGE — Hayatım, eğer artık ileri uçluda bir pigme bulunuyorsa, sen kesinlikle tarzını değiştirmişsin demektir. Şimdi neyin peşindesin... ge...in mi?

MARTHA — Midemi bulandırıyorsun.

GEORGE — Sana göre hava hoş tabii... Yani, kendi kurallarını kendin koyuyorsun... Kafayı bulmuş bir arap gibi dolanıp önüne gelen herşeyi kesip biçiyor, canım isterse dünyanın yarısını yara bere içinde bırakıyorsun. Ama bir başkası böyle yapmaya kalkışırsa... hayır efendim!

MARTHA — Seni sefil...

GEORGE — *(Alaycı):* Ama bebeğim, bütün bunları senin için yaptım. Hoşuna gider sandım, sevgilim... senin beğendiğin tarz... kan, revan falan. Çok heyecanlanıp derin derin nefes alacağını, memelerini hoplatarak üzerime atlayacağını sandım, ne bileyim.

MARTHA — Gerçekten içine sıçtın, George.

GEORGE — *(Tükürürcesine):* Oh, Allah Aşkına, Martha!

MARTHA — Ciddi söylüyorum... gerçekten içine sıçtın.

GEORGE — *(Öfkesini zar zor dizginleyerek):* Sen şu sandalyede oturup, ağzının kenarından cin sızarken oturup beni küçük düşürebiliyor, paramparça edebiliyorsun... hem de BÜTÜN GECE... buna gelince iyi ama değil mi... böyle hoş...

MARTHA — SEN DAYANABİLİYORSUN!

GEORGE — DAYANAMIYORUM!

MARTHA — DAYANABİLİYORSUN! BENİMLE BUNUN İÇİN EVLENDİN!!

Bir sessizlik

GEORGE — *(Sakin):* Çılgınca, marazi bir yalan bu.

MARTHA — HALA ÖĞRENEMEDİN Mİ BUNU?

GEORGE — *(Başını sallayarak):* Aman... Martha.

MARTHA — Seni kırbaçlamaktan kolum yoruldu.

GEORGE — *Duyduklarına inanamayarak gözlerini MARTHA'ya diker.* Delisin sen.

MARTHA — Otuzüç yıldır!

GEORGE — Yanılıyorsun... Martha, yanılıyorsun.

MARTHA — BENİM İSTEDİĞİM BU DEĞİLDİ!
GEORGE — En azından... kendinde olduğunu sanıyordum. Bilmiyordum... Bilmiyordun.
MARTHA — *(Bu kez öfkeyle):* Kendimdeyim ben.
GEORGE — *MARTHA sanki bir böcekmiş gibi* Hayır... hayır... sen... hastasın.
MARTHA — *(Ayağa kalkar - haykırır):* KİMİN HASTA OLDUĞUNU GÖSTERECEĞİM SANA!
GEORGE — Pekala, Martha... çok ileri gidiyorsun.
MARTHA — *Yine haykırır* KİMİN HASTA OLDUĞUNU GÖSTERECEĞİM SANA. GÖSTERECEĞİM
GEORGE — *MARTHA'yı sarsar* Kes şunu! *Onu sandalyesine geri iter* Kes artık şunu!
MARTHA — *(Daha sakin):* Kimin hasta olduğunu göstereceğim sana. *Daha sakin* Bugün tam savaş halindesin, ha canım? Seninle işimi bitirmeden önce... posanı çıkaracağım...
GEORGE — ... sen ve şu bizim oyunkurucu... ikiniz mi çıkaracaksınız posamı...?
MARTHA — ... seninle işim bitmeden önce o otomobilde ölüp gitmediğine pişman olacaksın, orospu çocuğu.
GEORGE — *İşaret parmağıyla altını çizerek* Oğlumuzdan söz ettiğin için pişman olacaksın!
MARTHA — *Yüzünden aşağılama akar* Seni...
GEORGE — Seni uyardığımı söylemiştim.
MARTHA — Çok etkilendim.
GEORGE — Çok ileri gitmemen için uyarmıştım seni.
MARTHA — Daha yeni başlıyorum.
GEORGE — *Sakin, aşırı duygusuz* Bayağı hissizleştim... içki yüzünden değil, gerçi o da bu sürecin bir parçası olmuştur -beyin hücrelerinin yıllar içinde, yavaş yavaş uykuya dalması- yalnız olduğumuz zamanlar sana katlanabilecek kadar hissizleştim. Seni dinlemiyorum... ya da seni dinlediğim zaman her şeyi

elekten geçiriyorum, her şeye refleks olarak cevap veriyorum, seni *duymuyorum* aslında yani, ancak böyle idare edilebiliyor. Ama son iki yüzyılda -ya da bu evde seninle birlikte ne kadar zamandır yaşıyorsam o kadar zamandır- her şeyi iyice... iyice katlanılmaz bir hale getiren bir yola girdin. Kirli çamaşırlarını herkesin önünde yaymanı umursamıyorum... şey, aslında umursuyorum umursamasına da kendimi buna alıştırdım... ama sen pılını pırtını toplayıp kendi hayal dünyana taşındın artık ve kendi çarpıklıkların çeşitlemelerini çalmaya başladın, bu yüzden de...

MARTHA — Manyak!

GEORGE — Evet... öylesin.

MARTHA — Manyak!

GEORGE — Eee, istediğim sürece böyle devam edebilirsin tabii. İşin...

MARTHA — Kendi cümlelerini hiç duydun mu, George? Nasıl konuştuğunu dinledin mi hiç? Kafa şişiriyorsun... karmakarışık konuşuyorsun... konuşman da kendin gibi. O aptal yazılarından birini yazıyormuş gibi konuşuyorsun.

GEORGE — Aslında senin için kaygılanıyorum biraz. Aklın için.

MARTHA — Aman sen aklım için kaygılanma, sevgilim!

GEORGE — Bence seni bağlayacağım.

MARTHA — NE NE?

GEORGE — *Sakin... kelimeleri ayrı ayrı söyleyerek* Bence seni bağlayacağım.

MARTHA — *Uzun uzun güler* A canım, sen neymişsin öyle!

GEORGE — Seni gerçekten ele geçirmenin bir yolunu bulmam gerek.

MARTHA — Beni ele geçirdin zaten, George... bir şey yapmana gerek yok. Seninle geçen yirmi üç yıl yetti de arttı bile.

GEORGE — Uslu mu duracaksın yani?

MARTHA — Ne oldu biliyor musun, George? Gerçekten ne olduğunu öğrenmek ister misin? *Parmaklarını şıkırdatır* Sonunda koptu. Ben değil...o. Bütün düzen. Devam edebilirsiniz... sonsuza kadar her şey... idare edilebilir. Kendi kendine bir süre bahane uyduruyorsun... olur böyle... hayat bu... cehennemin dibine... belki yarın ölür... belki yarın sen ölürsün... Bir sürü bahane. Ama sonra, bir gün, bir gece, bir şey oluyor... ve ÇAT! Kopuyor. Ondan sonra artık hiç iplemiyorsun. Seninle uğraştım, canım... gerçekten uğraştım.

GEORGE — Bırak şimdi, Martha.

MARTHA — Uğraştım... gerçekten uğraştım.

GEORGE — *(İrkilerek):* Sen bir canavarsın... canavarsın.

MARTHA — Gürültücüyüm, kabayım ve bu evde benim borum ötüyor, çünkü birisinin borusunun ötmesi lazım, ama ben canavar *değilim. Değilim.*

GEORGE — Sen şımarık, bencil, dediğim dedikçi, kafası hep pisliğe çalışan, alkol fıçısı bir...

MARTHA — ÇAT! Çat diye kopuverdi. Bak, artık seninle bağlantı kurmaya uğraşmayacağım... uğraşmayacağım artık. Demin bir an oldu, bir an, seninle bağlantı kurabileceğim, belki bütün bu saçmalığa son verebileceğimiz kısacık bir an. Ama geçti ve artık uğraşmayacağım.

GEORGE — Ayda bir, Martha! Alıştım artık buna... ayda bir karşımıza yanlış anlaşılmaz bir Martha, yosunların altında kalmış iyi yürekli kız, nazik bir dokunuşla çiçek açan küçük hanım çıkıyor. Ve ben de buna öyle çok inandım ki şimdi hatırlamak istemiyorum, çünkü o kadar aptal olduğuma inanmak istemiyorum. Sana inanmıyorum... sana kesinlikle inanmı-

yorum. Öyle bir an yok... artık... bir araya gelebileceğimiz hiçbir an falan yok.

MARTHA — *(Yine silahlanmış):* Belki de haklısın, canım. Sen hiçbir şeyle bir araya gelemezsin, çünkü sen bir hiçsin! ÇAT! Babamın bu akşam verdiği partide çat diye koptu. *Yüzünden aşağılama akar, ama bunun altında öfke ve kaybolmuşluk duygusu vardır* Partide oturup seni seyrettim... arada otururken seyrettim seni, etrafındaki genç çocukları, ileride bir yerlere varacak olan adamları seyrettim. Ve orada oturup seni seyrettim, sen orada değildin! Ve koptu! Nihayet koptu! Uluya uluya haykıracağım bunu, ne olursa olsun umursamayacağım ve duyup duyacağın en büyük patlama sesini çıkaracağım.

GEORGE — *(Gayet kararlı):* Elinden geleni ardına koyma, kendi kazdığın çukura düşüreceğim seni.

MARTHA — *(Öyle olduğunu umarak):* Bu bir tehdit mi, George? Hah?

GEORGE — Tehdit, Martha.

MARTHA — *(Tükürür gibi yaparak):* Dersini alacaksın, canım.

GEORGE — Dikkatli ol, Martha... Seni paramparça edeceğim.

MARTHA — Erkek misin sen... o cesaret ne gezer sende.

GEORGE — Topyekün savaş haa?

MARTHA — Topyekün. *Sessizlik. ikisi de rahatlamış... sevinçli görünürler. NICK girer*

NICK — *(Ellerini silkeleyerek):* Şeyy... dinleniyor.

GEORGE — *(NICK'in sakin, lakayıt tavrı onu eğlendirmiştir):* Aaa?

MARTHA — Hmmm? İyi mi?

NICK — Galiba. Ben... çok özür dilerim...

MARTHA — Boşver.

GEORGE — Böyle şeyler olur hep buralarda.

NICK — Düzelir.
MARTHA — Uzanıyor mu? Yukarı mı yerleştirdin onu? Yatağa?
NICK — *(Kendine bir içki hazırlayarak):* Iıı, hayır aslında. Ee... alabilirim değil mi? Banyoda o... banyo zeminin üzerinde... orada uzanıyor.
GEORGE — *Düşünür* Şey... pek hoş bir şey değil bu.
NICK — Onun hoşuna gidiyor. Serin olduğunu söylüyor.
GEORGE — Yine de bence...
MARTHA — *(Onu umursamadan):* Madem banyo zemini üzerinde yatmak istiyor, bırakalım yatsın. *NICK'e ciddi* Küvette daha rahat etmez miydi?
NICK — *(O da ciddi):* Hayır, zeminin hoşuna gittiğini söylüyor... kilimi kaldırdı, fayansların üzerinde yatıyor. Evde de sık sık yerde yatar... gerçekten.
MARTHA — *Bir an* Oh.
NICK — Sık sık başı ya da başka bir yerleri ağrır, o da her zaman yerde yatar. *GEORGE'a* Buz... var mı?
GEORGE — Ne?
NICK — Buz. Buz var mı?
GEORGE — *Bu sözcüğü ilk defa duyuyormuş gibi* Buz mu?
NICK — Buz. Evet.
MARTHA — Buz.
GEORGE — *Daha yeni anlamış gibi* Haa, buz!
MARTHA — Aferin oğluma.
GEORGE — *(Kımıldamadan):* Oh, evet... getireyim biraz.
MARTHA — İyi, git. *Saldırgan... NICK'e* Ayrıca, biz yalnız kalmak istiyoruz.
GEORGE — *(Buz kovasını almak için giderken):* Hiç şaşırmam, Martha... Hiç şaşırmam.
MARTHA — *(Hakarete uğramış gibi):* Oh, şaşırmazsın, haa?
GEORGE — Hiç mi hiç, Martha.
MARTHA — *(Hiddetli):* ŞAŞIRMAZSIN HAA?
GEORGE — *O da öyle* ŞAŞIRMAM *Yine sakin* İstediğini yap, Martha. *Buz kovasını alır*

NICK — *(Kapatmak için):* Aslında, bünyesi... çok zayıf, ve...

GEORGE — ... dar kalçalı.

NICK — *Hatırlayarak* Evet... öyle.

GEORGE — *Holde... kaba* Bu yüzden mi çocuğunuz yok? *Çıkar*

NICK — *(GEORGE'un arkasından):* Bunun... *Sesi giderek azalır* ...onunla ilgili olduğunu bilmiyordum.

MARTHA — İlgili olsun olmasın, kimin umrunda? Hah?

NICK — Pardon? *MARTHA ona bir öpücük yollar*

NICK — *(Aklı hâlâ GEORGE'un lafında):* Ben... ne?... özür dilerim.

MARTHA — Şey dedim... *Ona bir öpücük daha yollar*

NICK — *Rahatsız* Oh... evet.

MARTHA — Hey... bir sigara versene bana... sevgilim. *NICK cebinde sigara aranır* Ne iyi çocuk bu. *NICK bir tane verir* Ih... teşekkürler. *NICK, MARTHA'nın sigarasını yakar. O yakarken, MARTHA elini onun bacaklarının arasına, diziyle kasıklarının arasında bir yere koyup dışa doğru okşar.* Ummmmmmmmm *NICK kararsız görünmektedir, fakat hareket etmez. MARTHA gülümser elini biraz hareket ettirir*
Şimdi, madem bu kadar iyi bir çocuksun, bana bir öpücük verebilirsin. Hadi.

NICK — *Sinirli* Bak... bence biz böyle...

MARTHA — Hadi, canım... dost öpücüğü.

NICK — *(Hala kararsız):* Şey...

MARTHA — ... canım acımaz, küçüğüm...

NICK — ... o kadar da küçük değil...

MARTHA — Bahse girerim değildir. Hadi...

NICK — *Direnci zayıflayıp* ama ya geri dönerse, ve... ya da...?

MARTHA — *(Konuşurken eli NICK'in bacağı üzerinde yukarı*

aşağı dolanır): George mu? Onu dert etme. Hem dostça küçük bir öpücüğe kimin bir itirazı olabilir ki? Fakültede hep böyle olur.

İkisi de gülerler, sessizce... NICK biraz tedirgindir

Biz burada çok sıkı bir aileyiz... Babam her zaman böyle der... Babam birbirimizi tanımamızı istiyor... bu akşam partiyi de bunun için verdi. Hadi gel... biraz birbirimizi tanıyalım.

NICK — istemediğimden değil... inan...

MARTHA — Sen bilim adamı değil misin? Hadi... bir deney yap... küçük bir deney. Yaşlı Martha üzerinde deney yap.

NICK — *Zokayı yutar.* ... pek de yaşlı değil;

MARTHA — Doğru, pek yaşlı değil, ama pek çok hoş deneyimi var... pek çok.

NICK — *Bundan... eminim.*

MARTHA — *(Birbirlerine yavaşça yaklaşırlarken):* Senin için de hoş bir değişiklik olur.

NICK — Evet, öyle.

MARTHA — Küçük karına tazelenmiş olarak dönebilirsin.

NICK — *Daha yakın... neredeyse fısıldayarak* Hiçbir şey anlamaz.

MARTHA — Başka hiç kimse de bilmeyecek zaten.

İyice yakınlaşırlar. Her şey şakaymış gibi gözükebilecekken, MARTHA'nın bu yöne itmesiyle hızla ciddileşir. Kendilerinden falan geçmezler, yavaş yavaş ama sürekli olarak içiçe geçerler. Belki MARTHA hâlâ sandalyesindedir ve NICK sandalyenin yanında ve üstündedir.

GEORGE girer... durur... bir an seyreder... gülümser... ses çıkarmadan güler, başını sallar, döner ve farkedilmeden çıkar.

Eli zaten MARTHA'nın göğsünün üstünde olan NICK elini şimdi elbisenin içine sokar

MARTHA — *(Onu yavaşlatarak):* Hey... hey. Yavaş ol, evlat. Sakinleş, güzelim. Acele etme, haa?

NICK — *(Gözleri hâlâ kapalı):* Oh, hadi artık...

MARTHA — *Onu iterek* Iııh. Sonra, güzelim... sonra.

NICK — Sana söyledim... ben biyoloğum.

MARTHA — *(Onu yatıştırarak):* Belli oluyor. Sonra, haa?

Sahnenin dışından GEORGE'un sesi duyulur. "Kim Korkar Virginia Woolf'tan"ı söyler. MARTHA ve NICK ayrılırlar, MARTHA elbisesini düzeltirken, NICK de ağzını siler. Ortalık durulduktan sonra, GEORGE elinde buz kovası, içeri girer.

GEORGE — ... Virgina Woolf'tan,
Virgina Woolf'tan,
Virginia...
...ah! İşte buradayız... Mançurya dahil Çin'deki bütün gözler için buz. *NICK'e* Bu sarı piçlere dikkat etmek lazım, güzelim... onların pek hoşuna gitmiyor. Niye bizim tarafımıza geçmiyorsun, canlarına okurduk. Sonra aramızda parayı kırışır, rahata ererdik. Ne dersin?

NICK — *Neden söz edildiğinden pek de emin olmadan* Yaa... tabii... Hey! Buz!

GEORGE — *Sahte ve çirkin bir coşkuyla* Pekala! *Şimdi MARTHA'ya, mırıl danarak* Selam, Martha... kumrum... ışıl ışılsın.

MARTHA — *(Soğuk):* Teşekkürler.

GEORGE — *Çok neşeli* Şimdi, durun bakayım. Buzu getirdüm...

MARTHA — ... getirdim...

GEORGE — *Getirdüm,* Martha. *Getirdüm* tamamen doğru... sadece biraz... eskimiş, senin gibi tıpkı.

MARTHA — *Kuşkulu* Niye bu kadar neşelisin sen?

GEORGE — *Soruyu umursamadan* Şimdi... buzu getirdüm. Birinize bir içki hazırlayabilir miyim? Martha, sa-

na bir içki hazırlayabilir miyim?

MARTHA — *Canlı* Hı, neden olmasın?

GEORGE — *MARTHA'nın bardağını alarak* Tabii ya... neden olmasın? *Bardağı inceler* Martha! Bardağı kemirmişsin.

MARTHA — Hiç te bile.

GEORGE — *(Barda bulunan NICK'e):* Bakıyorum, sen kendininkini hazırlıyorsun, iyi... iyi. Ben de Martha'nınkini yapayım, sonra hepimiz hazır olacağız.

MARTHA — *(Kuşkulu):* Neye hazır olacağız?

GEORGE — *Bir an düşünür* Şey, bilmem. Partide değil miyiz? *Bardan çıkan NICK'e* Holde karına rastladım. Yani helanın yanından geçiyordum, yere bir baktım, o. Huzur içindeydi... çok huzurluydu. Uyuyor gibiydi... aslında... başparmağını emiyordu.

MARTHA — Oooov!

GEORGE — Parmağını emerken öyle, cenin gibi kıvrılmıştı.

NICK — *Biraz rahatsız* Umarım iyidir.

GEORGE — *(Abartılı):* Tabii iyi! *MARTHA'ya içkisini verir* Buyurunuz.

MARTHA — *(Hâlâ gardını indirmeden):* Teşekkürler.

GEORGE — Şimdi bir tane de bana. Sıra bende.

MARTHA — Asla, canım... sıra asla sana gelmez.

GEORGE — *(Çok neşeli):* Oh, bırak şimdi, Martha.

MARTHA — Solucanların bile sırası gelir diye mi düşünüyorsun? Solucan kısmı tamam... sana gayet iyi uyuyor çünkü, ama sıranın gelmesi kısmı... ıı-ıı! bir yol tutturmuş gidiyorsun canımın içi, o da seni hiçbir yere götürmüyor... *Aklına sonradan gelen karanlık bir düşünce...* mezardan başka.

GEORGE — *(Kendi kendine güler, içkisini alır):* Martha, o düşünce var ya, onu sıkıca tut... göğsüne bastır... bi güzel de okşa. Ben de oturacağım... eğer izin verirseniz... şurada oturup kitap okuyacağım.

Odanın ortasında arka tarafa bakan ön kapıdan çok uzak olmayan bir sandalyeye doğru gider.

MARTHA — Ne yapacaksın sen ne?

GEORGE — *Sakin, kelimeleri tek tek söyleyerek* Kitap okuyacağım. Okumak. Okumak. Okumak? Bu kelimeyi duymuş muydun hiç. *Raftan bir kitap çeker*

MARTHA — *Ayağa kalkarak* Ne demek okuyacağım? Neyin var senin.

GEORGE — *Çok sakin,* Hiçbir şeyim yok Martha... kitap okuyacağım. Hepsi bu.

MARTHA — *(Şaşkın, kızgın):* Misafirlerimiz var!

GEORGE — *Aşırı sabırlı* Biliyorum canım... *Saatine bakar* Ama... saat dördü geçmiş, bu saatlerde her zaman kitap okurum ben. Şimdi sen... *Elini hafifçe sallayarak onu başından savar...* İşine bak... ben burada hiç ses çıkarmadan otururum...

MARTHA — Sen öğleden sonra okursun! Öğleden sonra dörtte okursun... sabahın dördünde değil! Sabahın dördünde kimse kitap okumaz!

GEORGE — *(Kitabına gömülerek):* Hmm, hmm, hmm.

MARTHA — *Gözlerine inanamaz, NICK'e* Kitap okuyacak... Orospu çocuğa kitap okuyacak!

NICK — *(Hafifçe gülümseyerek):*Öyle görünüyor. *MARTHA'nın yanına gidip, kolunu onun beline dolar. GEORGE bunu göremez tabii*

MARTHA — *(Aklına bir şey gelir):* Eh biz de keyfinize bakalım o zaman haa?

NICK — Bence de.

MARTHA — Biz keyfimize bakacağız. George.

GEORGE — *(Kafasını kaldırmadan):* Hmmmn. Güzel.

MARTHA — Hoşuna gitmeyebilir canım.

GEORGE — *(Hiç kafasını kaldırmadan):* Yo, yo; sen bildiğin gibi yap... kendi misafirlerini kendin eğlendir.

MARTHA — Kendimi de eğlendireceğim ama.

GEORGE — İyi, iyi.
MARTHA — Ha ha. Çok komiksin George.
GEORGE — Hmm.
MARTHA — Gerçi ben de öyleyim.
GEORGE — Evet öylesin Martha.
NICK MARTHA'nın elini tutar, bir an durup sonra öpüşürler, hem de bayağı uzun bir süre.
MARTHA — *Sonra* Ne yapıyorum biliyor musun George?
GEORGE — Hayır Martha, ne yapıyorsun?
MARTHA — Eğleniyorum. Misafirlerden birini eğlendiriyorum. Misafirlerden biriyle kırıştırıyorum.
GEORGE — *Umarsamaz ve meşgul görünür, hiç bakmadan* Oo, güzel. Hangisiyle?
MARTHA — *Mosmor* Oh, çok komiksin canım. *NICK'ten ayrılır... GEORGE'un görüş alanına girer. Dengesi pek yerinde değildir, kapıdaki zillere çarpar ya da sürtünür. Ziller çalar.*
GEORGE — Kapıda biri var, Martha.
MARTHA — Boşver onu. Misafirlerden biriyle kırıştırıyorum dedim sana.
GEORGE — İyi... iyi. Devam et.
MARTHA — *Duraksar... ne yapacağını bilemez* İyi mi?
GEORGE — Evet, iyi... güzel.
MARTHA — *Gözlerini kısılır, sesi çatallaşır* Oh, ne yapmak istediğini anladım, seni alçak...
GEORGE — Yüz ellinci sayfaya gelmek istiyorum...
MARTHA — Kes! Kes şunu! *Yine zillere vurur; çalarlar* Allahın belası çanlar.
GEORGE — Zil onlar, Martha. Sen niye kırıştırmana dönüp beni rahat bırakmıyorsun? Okumak istiyorum.
MARTHA — Seni sefil... *Göstereceğim sana.*
GEORGE — *MARTHA'nın yüzüne bakmak için hışımla döner... büyük bir tiksintiyle konuşur* Hayır... ona göster, Martha... o görmedi. Görmemiştir herhalde. *NICK'e döner* Daha görmedin, değil mi?

NICK — *Yüzünü çevirir, yüzünde iğrenir gibi bir ifadeyle* Sana... sana hiç saygı duymuyorum.

GEORGE — Kendine de... *MARTHA'yı işaret ederek* Bu genç kuşak nereye gidiyor, bilmiyorum.

NICK — Senin... hiç...

GEORGE — Umrumda değil mi? Çok haklısın... Hiç mi hiç umrumda değil. Sen şu çamaşır tornasını al, omzuna at, ve...

NICK — İğrençsin.

GEORGE — *(İnanmazcasına* Sen Martha'yı): becereceksin diye ben mi iğrenç oluyorum? *Alaylı kahkahalar atar.*

MARTHA — *(GEORGE'a):* Seni orospu! *NICK'e* Sen gidip beni bekle olur mu? Gidip mutfakta bekle beni. *Ama NICK kımıldamaz, MARTHA yanına gidip kollarını onun omzuna dolar.* Hadi, güzelim... lütfen. Bekle beni... mutfakta... uslu çocuk ol.
NICK onun öpücüğünü kabul eder, yine sırtını dönmüş olan GEORGE'a dik dik bakar... ve çıkar. MARTHA HIŞIMLA GEORGE'a döner.
Şimdi dinle beni...

GEORGE — Okumayı tercih ederim, Martha, sence mahzuru yoksa...

MARTHA — *(Öfkesinden ağlayacak gibi, hüsranı gazaba dönüşmüş):* Bence mahzuru var. Kulak ver bana! Hazırladığın bu tezgahtan vazgeç, yoksa yemin ederim yapacağım. Yemin ederim şu herifin ardından mutfağa gideceğim, onu yukarı çıkaracağım, ve...

GEORGE — *Yine hışımla döner... yüksek sesle... tiksintiyle* VE NE, MARTHA?

MARTHA — *Bir an onun dediklerini düşünür... sonra kafasını sallayıp yavaşça geri geri giderek* Pekala... Pekala... Bunu sen istedin... istediğin olacak.

GEORGE — *(Yumuşak, hüzünlü):* Tanrım, Martha, bu çocuğu

bu kadar istiyorsan... sahip ol ona gitsin... ama ne yapacaksan dürüstçe yap, olur mu? Böyle... ayak oyunlarıyla... üzerini örtmeye çalışma.

MARTHA — *(Umutsuz):* Seninle evlenmek istememe neden olduğun için pişman olacaksın. *Holde* Bu üniversiteye gelmeye karar verdiğin güne lanet edeceksin. Kendini bu kadar düşürdüğüne pişman olacaksın. *Çıkar*

Sessizlik. GEORGE kımıldamadan oturur, gözlerini ufka diker. Dinler... ama hiç ses yoktur. Görünüşte istifini bozmadan kitabına döner, biraz okur, sonra kafasını kaldırır... düşünür...

GEORGE — "Ve Batı kurduğu sakat ittifaklar yüzünden yolu tıkandığı ve kendisini olayların akışına uydurmasını engelleyecek ölçüde katı bir ahlak düzenine sahip olduğu için... en sonunda... çökecektir." *Güler, kısa bir süre, kederli... kitap elinde, ayağa kalkar, öyle durur... sonra, birden içindeki bütün öfkeyi toplayıp... sallanır... elindeki kitaba bakar. Ve biraz hırıltıya biraz da ulumaya benzer bir haykırmayla kitabı zillerin üstüne fırlatır. Ziller birbirlerine çarpıp, deli gibi çalarlar. Kısa bir an, sonra HONEY girer*

HONEY — *Yaşlanmış gibidir, yarı uykulu, hâlâ hasta, zayıf, hâlâ biraz sendelemektedir... rüyada gibi, belli belirsiz* Ziller. Çalıyordu. Ziller duydum.

GEORGE — Yarabbim!

HONEY — Uyuyamadım... ziller yüzünden. Zır zır... uyandırdı beni. Saat kaç?

GEORGE — *(Kendinde değil gibi):* Rahat bırak beni.

HONEY — *Kafası karışık, korkmuş* Uyuyordum sonra ziller başladı... DONG! Poe'nun zilleri... Poe'nun zilleriydi onlar... dinding dong... DONG!

GEORGE — DONG!

HONEY — Uyuyordum, rüyamda... bir şey görüyordum, sonra sesleri duydum, ne olduğunu anlamadım.

GEORGE — *Aslında onu muhatap almadan* Gövdelerin sesiydi o...

HONEY — Uyanmak istemiyordum, ama ses gelip duruyordu...

GEORGE — ... git uyu, bir daha...

HONEY — ... ÇOK KORKTUM!

GEORGE — *Sakin... MARTHA'ya, sanki o yanındaymış gibi* Seni mahvedeceğim... Martha.

HONEY — Öyle... soğuktu ki. Rüzgâr... rüzgâr öyle soğuktu ki! Bir yerde yatıyordum, üstümdeki örtüler kayıp duruyordu, kaymalarını istemiyordum ama...

GEORGE — Bir yolunu bulacağım, Martha.

HONEY — ... ve orda biri vardı...!

GEORGE — Orda kimse yoktu.

HONEY — *(Korkmuş):* Orda birinin olmasını istemiyordum... Ben... ben çıplaktım...!

GEORGE — Neler olup bittiğinden haberin yok, değil mi?

HONEY — *(Hâlâ rüyasında):* İSTEMİYORUM... HAYIR...?

GEORGE — Üstünde pireler uçuşurken burda neler olup bittiğinden haberin yok tabii, değil mi?

HONEY — HAYIR!... İSTEMİYORUM... İSTEMİYORUM ONLARI... GİDİN... *ağlamaya başlar* İSTEMİYORUM... BEN... ÇOCUK... Ben... hiç... çocuk... istemiyorum. Korkuyorum! Canımın acımasını istemiyorum... LÜTFEN!

GEORGE — *Kafasını sallar... yumuşak* Anlamalıydım.

HONEY — *Dalgınlığından silkinerek* Ne! Ne?

GEORGE — Anlamalıydım... her şeyi... baş ağrılarını... sızlanmaları...

HONEY — *(Dehşet içinde):* Neden bahsediyorsun sen?

GEORGE — *Yine çirkinleşerek* O biliyor mu? Şu... kocan ola-

cak aygır biliyor mu, haa?

HONEY — Neyi? Uzak dur benden.

GEORGE — Merak etme, canım... bir şey yapmam... Oh Tanrım, bir saka falan olmalı bu! Ama sen merak etme canım. HEY! Nasıl yapıyorsun? Hah? Bizim aygır-oğlanın ruhunun bile duymadığı o gizli, küçük cinayetlerini nasıl işliyorsun, haa? Hap mı? HAP MI? Gizli gizli hap mı alıyorsun? Yoksa ne? Elma jölesi mi? İRADE GÜCÜ MÜ?

HONEY — Midem bulanıyor.

GEORGE — Yine mi kusacaksın? Dizlerin çenenin altında, başparmağın ağzında soğuk taşların üzerinde mi yatacaksın yine...?

HONEY — *(Panik içinde):* Nerede o?

GEORGE — Kim nerede? Burda kimse yok canım.

HONEY — Kocamı istiyorum! İçki istiyorum!

GEORGE — Tıns tıns git şu bara da kendine bir tane hazırla.

Sahnenin dışından MARTHA'nın kahkahası ve kırılan tabakların sesi gelir.

Bağırarak Hah, tamam! Devam edin!

HONEY — Ben... şey... istiyorum... şey...

GEORGE — Orda neler oluyor, biliyor musun, küçük hanım? Hah? Duyuyor musun şunları? Orda neler oluyor, biliyor musun?

HONEY — Hiçbir şey bilmek istemiyorum ben!

GEORGE — Orda iki kişi var...*Yine MARTHA'nın kahkahası*...ordalar, mutfakta... Na şurda! Soğan kabuklarının, kahve çekirdeklerinin arasında... istikbali parlak kardeşimiz için biraz... biraz... biraz sönük bir başlangıç.

HONEY — *(Kendinden geçmiş):* Ben... seni... anlamıyorum.

GEORGE — *Çirkin bir sevinç* Çok basit... insanlar şeylerle olduğu gibi başa çıkamadıkları zaman, bugünle başa çıkamadıkları zaman, iki şeyden birini yapar-

lar... ya... ya, benim yaptığım gibi, geçmişi düşünüp dururlar, ya da geleceği değiştirmeye... karar verirler. Bir şeyi değiştirmek istediğin zaman da ne yaparsın... BANG! BANG! BANG! BANG!

HONEY — Kes şunu!

GEORGE — Ve sen, sen nazlı orospu... sen çocuk istemiyorsun,

HONEY — Beni... rahat bırak. Kim... KİM GELDİ?

GEORGE — Ne?

HONEY — Zil niye çaldı? Gelen kimdi?

GEORGE — Bilmek istemiyorsun, öyle mi? Dinlemek istemiyorsun, haa?

HONEY — *(Titreyerek):* Seni dinlemek istemiyorum... Kimin geldiğini öğrenmek istiyorum.

GEORGE — Senin kocan şu anda... Sen de kalkmış kimin geldiğini öğrenmek istiyorsun, haa?

HONEY — Kim geldi? Biri geldi.

GEORGE — *Ağzı açılır... aklına bir şey gelmiştir...* Birisi...

HONEY — GELDİ!

GEORGE — ... biri... geldi... evet... evvet...

HONEY — Zil çaldı...

GEORGE — *Aklında bir şeyler vardır* Zil çaldı... biri geldi...

HONEY — Biri...

GEORGE — *Artık ona döner* ...biri geldi... bir şeyle... BULDUM! BULDUM, MARTHA ...! Biri bir mesaj getirmiş, mesaj da şeydi... oğlumuz... OĞLUMUZ *Neredeyse fısıltıyla* Bir mesaj... zil çaldı, mesaj geldi, şeyle ilgiliydi... oğlumuzla... mesaj da şeydi... mesaj şuydu... oğlumuz... ÖLMÜŞ!

HONEY — *Fena olur* Oh... hayır.

GEORGE — *Kafasında iyice yerli yerine oturtarak* Oğlumuz... ölmüş... ve... Martha bunu bilmuyor... söylemedim daha... ona.

HONEY — Hayır... hayır... hayır.

GEORGE — *(Yavaş yavaş, üstüne üstüne):* Oğlumuz ölmüş,

ve Martha bunu bilmiyor.

HONEY — Oh, aman Allahım... hayır.

HONEY — *HONEY'e... yavaş yavaş, üstüne üstüne, duygusuz* Ve sen de ona söyleyeceksin.

HONEY — *Gözyaşları içinde* Oğlunuz ölmüş.

GEORGE — Ona ben söyleyeceğim... zamanı gelince. Ben söyleyeceğim.

HONEY — *(Zor duyulur bir sesle):* Kusucam.

GEORGE — *Ona sırtını dönerek... aynı şekilde* Öyle mi? Ne güzel. *MARTHA'nın kahkahası duyulur yine.* Oh, dinle şunu.

HONEY — Ölücem ben.

GEORGE — *Artık tamamen kendi kendine* İyi... iyi... sen devam et. *MARTHA onu duymasın diye alçak sesle* Martha? Martha? Çok... çok kötü haberlerim var sana. *Dudaklarında acayip bir gülümseme belirir* Oğlumuzla ilgili. Ölmüş o. Duyuyor musun, Martha? Oğlumuz ölmüş, *Gülmeye başlar, çok alçak sesle... ağlamayla karışık bir gülüştür bu.*

PERDE

3. PERDE

Şeytan Çıkarma

III. PERDE

MARTHA girer, kendi kendine konuşmaktadır.

MARTHA — Hey, hey... Neredesiniz millet...? *Bunun umrunda olmadığı açıktır?* Eee? At bakalım beni... Allahın belası bir... şey gibi... ne gibi... bir sarmaşık gibi söküp at, eski bir ayakkabı gibi at beni omzuna... George? *Etrafına bakınır* George? *Sessizlik* George! Ne yapıyorsun: Saklanıyor musun? *Sessizlik* GEORGE!! *Sessizlik* Oh, Allah... *Bara gider, kendine bir içki hazırlar ve şöyle bir gösteri yapıp oyalanır:* Bırakıldım! Terk edildim! Kocamış bir kedi gibi sokağa atıldım. HA! Sana bir içki vereyim mi, Martha? A, teşekkür ederim, George; çok kibarsın. Hayır, Martha, Hayır; senin için her şeyi yaparım. Öyle mi George? Ben de senin için her şeyi yaparım. Öyle mi, Martha? Tabii ki, George. Martha, ben seni yanlış anlamışım. Ben de seni yanlış anlamışım, George. NERDESİNİZ MİLLET!!! Ev Sahibesini Becermece! *Bu lafa uzun uzun güler, bir sandalyeye yığılır; sakinleşir, bozguna uğramış gibi görünmektedir, yumuşak bir sesle* Büyük şans. *Daha da yumuşak* Büyük şans *Şimdi bebek gibi konuşur* Babacım? Babacım? Martha'yı terk ettiler. Onu... *Duvar saatine bakar...* sabahın bilmemkaçında kendi günahlarıyla başbaşa bıraktılar. Beyaz Fare Babacık; gerçekten kırmızı gözlerin mi var senin. Öyle mi? Dur bakiyim. Ohhhh! Öyle! Öyle! Babacık, kırmızı gözlerin var senin... çünkü hep ağlıyorsun, öyle değil mi, babacık. Evet; öyle. Heeep ağlıyorsun. HEY OROSPU ÇOCUKLARI ORTAYA ÇIKMANIZ İÇİN SİZE BEŞ SANİYE VERİYORUM!! *Bir an* Ben de hep ağlıyorum, babacım. Heeep ağlıyorum;

ama içten içe, kimse görmesin diye. Hep ağlıyorum. Georgie de hep ağlıyor. İkimiz de hep ağlıyoruz, ve sonra ne yapıyoruz, ağlıyor, gözyaşlarımızı alıp buzdolabına, o lanet buz kalıplarına koyuyoruz *Gülmeye başlar* hepsi buz kesene kadar *Daha da çok güler* ve sonra... bunları... içkilerimize... atıyoruz *Öyle çok gülmeye başlar ki bu aynı zamanda başka bir şey haline gelir. Ayıltıcı bir sessizlikten sonra* Boka batmış, bok olmuş, ölmüş, gitmiş, unutulmuş... boka batmış değil, bok olmuş; bok olmuş; BU GECE ARTIK ÇOK OLDU. Bok olmuş... *Hüzünlü* Gözlerimin üzerinde silecekler var, çünkü seninle evlendim... canım! Martha, şarkı yazmalıymışsın. *Bardağındaki buzu sallar* KLİNK! *Tekrar* KLİNK! *Kıkırdar, tekrar tekrar yapar* KLİNK!... KLİNK!... KLİNK!... KLİNK!

MARTHA klink klink yaparken NICK girer; Hol girişinde durup onu seyreder; nihayet içeri girer

NICK — Tanrım, sen de kaçırmışsın.

MARTHA — Klink?

NICK — Sen de kaçırmışsın dedim.

MARTHA — *(Düşünür):* Herhalde... herhalde.

NICK — Hepiniz kaçırmışsınız: Aşağıya iniyorum ki ne göreyim...

MARTHA — Ne göresin?

NICK — ... karım elinde bir içki şişesi, çöp kutusunun içine girmiş, ve bana göz kırpıyor... bana göz kırpıyor!...

MARTHA — *(Hüzünlü):* Sana hiç göz kırpmamış demek; ne ayıp...

NICK — Yine zemine uzanıyor, bütün örtüleri kıvırıp bir kenara kaldırmış; içki şişesinin etiketini çıkartmaya başlıyor, brandy şişesinin...

MARTHA — ...depoziti geri alamayacağız demek...

NICK — ... ona ne yaptığını soruyorum, şşşşşş! burada olduğumu kimse bilmiyor diyor; ben de buraya dönüyorum, sen oraya oturmuş bir Klink! tutturmuş gidiyorsun. Klink!

MARTHA — KLİNK!

NICK — Hepiniz kaçırmışsınız.

MARTHA — Evet. Acı ama gerçek.

NICK — Kocan nerde?

MARTHA — Toz olmuş. Puf?

NICK — Hepiniz keçileri kaçırmışsınız.

MARTHA — *(Aksan yaparak):* Ooo, dünyanın gerçekdışılığı ufacık kafalarımız üzerinde fazla ağırlık yaptığı zaman başvurduğumuz sığınaktır bu. *Tekrar normal sesiyle* Gevşe; sen de dal içine; sen de herkesten daha iyi sayılmazsın.

NICK — *Bıkkın* Bence iyiyim.

MARTHA — *(bardağını ağzına götürür):* Bence de sen bilmemne bölümündeki sünepenin tekisin.

NICK — *Gözlerini kırparak* Efendim, anlayamadım...?

MARTHA — *Gereksiz yere yüksek sesle* Dedim ki sen sünepenin teki...

NICK — *(O da çok yüksek sesle):* Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim.

MARTHA — *(Anırarak):* Hayal kırıklığına uğradığımı söyledim mi ben! Aptal!

NICK — On saattir içki içmediğim bir zaman denemelisin beni, belki...

MARTHA — *(Hâlâ anırarak):* Neler yapabileceğinden potansiyelinden bahsetmiyordum ben; ne halt yiyebildiğinden bahsediyordum.

NICK — *(Yumuşak):* Oh.

MARTHA — *(O da yumuşak):* Güzel bir potansiyelin var. Şık. *Kaşlarını çatar* Acayip şık. Uzun zamandır bu ka-

dar şık bir potansiyel görmemiştim. Oh, ama canım kesinlikle sünepenin tekisin.

NICK — *Kopup koyvererk* Sana kalsa herkes sünepe! Kocan sünepe, ben sünepeyim...

MARTHA — *(Ona kulak asmadan):* Hepiniz sünepesiniz. Ben Toprak Ana'yım, siz hepiniz sünepesiniz. *Daha çok kendi kendine* Kendimden iğreniyorum. Hayatımı ucuz, tamamen anlamsız sadakatsizliklerle harcıyorum... *Kederle güler...* sözde sadakatsizliklerle. Ev Sahibesini Becerme haa? Gülünç. Bir sürü ayyaş... iktidarsız gerzek. Martha çapkın çapkın göz süzer, gerzekler sırıtır ve o güzel gözlerini devirirler, biraz daha sırıtırlar; Martha dudaklarını yalar, gerzekler biraz cesaret toplamak için bara koşarlar ve biraz cesaret toplayıp hoplaya zıplaya ihtiyar Martha'nın yanına dönerler, o da küçük bir dans gösterisiyle hepsini iyice kızıştırır... zihinsel olarak... böylece yine bara koşup biraz daha cesaret toplarlar; karıları ve sevgilileri burunları havada... hatta tavanda kurumlanırken... bizim gerzekler yine soda çeşmesine gidip biraz daha yakıt alırlar; bu arada Marthacık orada öyle, elbisesi kafasının üzerinde, oturur durur... boğulur durur - elbisenin kafanın üzerinde olması ne kadar *boğucudur* bilemezsin- boğulur! gerzekleri bekler; *en sonunda* cesaretlerini toplarlar... ama işte hepsi bu kadar, canım! Oh aman bazen çok hoş bir potansiyeli vardır bizimkinin, aman aman! Aman aman aman. *Canlı* Ama uygar denen toplumlarda bu iş böyle oluyor işte. *Yine kendi kendine* Bütün o tantanalı gerzekler. Zavallı bebekler *NICK'e; dürüst* Beni... mutlu edebilmiş bir tek erkek var hayatımda. Biliyor musun? Bir tek!

NICK — Eee... neydi... şu... şu bahçıvan çocuk falan mı?

MARTHA — Hayır, onu çoktan unuttum. Artık kendimi onunla düşündüğüm zaman röntgenci gibi hissediyorum kendimi neredeyse. Hıh. Hayır; onu kastetmedim; George'u kastettim, tabii. *NICK'ten hiçbir tepki gelmeyince* Iıı... George; kocam.

NICK — *(İnanmadan):* Dalga geçiyorsun.

MARTHA — Öyle mi?

NICK — Herhalde. O haa?

MARTHA — O.

NICK — *(Kendisine şaka yapılıyormuş gibi):* Tabii; tabii.

MARTHA — İnanmıyorsun.

NICK — *(Alaycı):* Aa, elbette inanıyorum.

MARTHA — Görünüşe aldanıyorsun sen hep, değil mi?

NICK — *(Müstehzi):* Oh, Tanrı aşkına...

MARTHA — ...şu anda karanlıkta bir yerlerde olan George... bana iyi davranan ,benim küfrettiğim; beni anlayan, benim ittiğim, beni güldürebilen, ama güldüğümü görmesin diye surat astığım; geceleyin bana sarılıp ısıtan, benim ısınıp kanattığım; ben kuralları ne kadar hızlı değiştirirsem değiştireyim oynadığımız oyunları öğrenmeye devam eden; *beni* mutlu edebilen George, ama ben mutlu olmak istemiyorum, hayır mutlu olmak istiyorum. George ve Martha: çok acı, çok acı, çok acı.

NICK — *(Hâlâ inanmadan, yanılayarak):* Çok acı.

MARTHA — artık dinlendiği için; beni görüp de: tamam, bu olur dediği için affetmeyeceğim; beni sevmek gibi çirkin, incitici, aşağılayıcı bir hata yapan ve bunun için cezalandırılması gereken George. George ve Martha: çok acı, çok acı, çok acı.

NICK — *(Afallamış):* Çok acı.

MARTHA — ... bana katlanması katlanılmaz olan, inceliği zalimce olan; anlama gücünün ötesinde anlayan George...

NICK — George ve Martha: çok acı, çok acı, çok acı.

MARTHA — Bir gün... hah! bir gece... aptal, ayyaş bir gece... çok ileri gidip... onun ya belini kıracağım... ya da ebediyen terkedeceğim... benim hak ettiğim şey de bu zaten.

NICK — Sağlam bir omurunun olduğunu sanmıyorum.

MARTHA — *(Ona gülerek):* Yok yahu? Sanmıyorsun yani. Oh yavrum benim, şu mikrofonunun...

NICK — Mikroskop...

MARTHA — ... her neyse, onun üzerine eğiliyorsun ve hiçbir şey görmüyorsun, öyle değil mi? O lanet olası akıldan başka her şeyi görüyorsun; bütün o küçük yaratıkları, ıvır zıvırları görüyorsun, ama ne olup bitiyor anlamıyorsun, değil mi?

NICK — İnsanın belinin ne zaman kırıldığını biliyorum; o kadarını anlayabiliyorum.

MARTHA — Öyle mi, aferin sana!

NICK — Öyle.

MARTHA — Oh... o kadar az şey biliyorsun ki. Sen de dünyayı ele geçireceksin, haa?

NICK — Tamam, artık...

MARTHA — Bir adam soytarı taklidi yapıp iki büklüm yürüyünce belini kırdığını sanıyorsun, haa? Bütün bildiğin bu kadar mı gerçekten?

NICK — Tamam dedim!

MARTHA — Ohhhh! Aygırımız delirdi, haa. Hadım edilmiş beygirimiz bozuldu. Ha, ha, ha, HA!

NICK — *Yumuşak; yaralanmış* Gemi azıya aldın iyice, öyle değil mi?

MARTHA — *(Zafer kazanmışcasına):* HAH!

NICK — İyice.

MARTHA — HAH! Makineli bir tüfeğim ben. Hahahahahahahahaha!

NICK — *(Şaşkın):* Anlamsız bir... kasaplık. Amaçsız.

MARTHA — Aaa! Seni zavallı küçük orospu çocuğu.
NICK — Her şeye saldırıyorsun. Kapı çalar.
MARTHA — Git kapıya bak.
NICK — *(Hayret içinde):* Ne dedin sen?
MARTHA — Git kapıya bak dedim. Nesin sen, sağır falan mı?
NICK — *(Doğru anlayıp anlamadığından emin olmak için):* Sen... benden... gidip kapıya bakmamı mı istiyorsun?
MARTHA — Evet öyle, gerizekalı, git kapıya bak. İyi yaptığın bir şey vardır herhalde; yoksa bunu da yapamayacak kadar sarhoş musun? Kilidi de mi açamıyorsun?
NICK — Bak, buna hiç gerek yok... *Kapı yine çalar*
MARTHA — *(Bağırarak):* Bak şuna! *Daha yumuşak* Burada bir süreliğine kalıp ev işlerine yardım edebilirsin. Hemen şimdi başlayabilirsin buna.
NICK — Bakın bayan, sizin uşağınız değilim ben.
MARTHA — *(Neşeyle):* Aaa olur mu, öylesin tabii! Acayip hırslı birisin sen, öyle değil mi evlat? Mutfakta, o lanet merdivenlerde arkamdan tutkudan deliye döndüğün, manyaklaştığın için koşup durmuyordun, değil mi şimdi? Birazcık da kariyerini düşünüyordun, değil mi haa? Şimdi de iki dakka uşak olsan n'olur yani.
NICK — Hiçbir sınır tanımıyorsun, değil mi? *Kapı yine çalar*
MARTHA — *(Sakin, kendinden emin):* Hayır, canım; tanımıyorum. Git kapıya bak. *NICK duraksar* Bak evladım; bir kere burnunu soktum muydu, öyle canının istediği zaman su koyvermek olmaz. Bir süre sen de işin içindesin. Şimdi siktir git kapıya bak!
NICK — Anlamsız... nedensiz... lüzumsuz...
MARTHA — Aman, aman, aman; sana ne deniyorsa onu yap; ihtiyar Martha'ya yapabileceğin bir şey olduğunu göster. Hah? Aferin sana.

NICK — *(Düşünür, teslim olup kapıya doğru gider. Kapı gene çalar):* Geliyorum yaa!

MARTHA — *Ellerini çırpar* Ha HA! Harika, mükemmel. *Şarkı söyler* "İşte bir jigolo, nereye gidersem, insanlar hep diye..."

NICK — KES ŞUNU!

MARTHA — *(Kıkırdar):* Pardon, canım; sen bak işine; aç kapıcığımızı.

NICK — *(Sinirli):* Allahım.

Kapıyı pat diye açar, bir el içeri büyük bir demet aslanağzı uzatır; çiçekler bir an boyunca orada kalırlar. NICK arkalarındakinin kim olduğunu görmek için gözlerini kısar

MARTHA — Oh, ne güzel!

GEORGE — *Kapıda belirir, aslanağızları yüzünü örtmektedir; tiz, çatlak, çirkin bir sesle* Flores; flores para los muertos. Flores.

MARTHA — Ha, ha, ha, HA!

GEORGE — *Odaya bir adım atar; çiçekleri indirir; NICK'i görür, yüzünde bir sevinç ifadesi belirir; kollarını açar* Oğlum! Doğumgünün için eve geldin demek-! Nihayet!

NICK — *(Geri geri giderek):* Uzak dur benden.

MARTHA — Ha, ha, ha, HA! Bu da yeni uşağımız, Allah için.

GEORGE — Sahi mi? Bizim küçük oğlumuz Jim değil mi bu? Bizim küçük Made-in-USA bilmemnemiz değil mi?

MARTHA — *(Kıkırdayarak):* Valla umarım değildir; eğer oysa çok komik davranıyor.

GEORGE — *Neredeyse manik* Ohhhh! Bahse girerim değildir! Çipi-çipi-çipi, hah? *Ezilip büzülür gibi yaparak* Ben... bu çiçeki gettimsana, Mart'a, çünkü ben... şey, çünkü işte... aa kahretsin. Tüh.

MARTHA — Hercai menekşeleri! Biberiye! Menekşe! Düğünümüzdeki buket!

NICK — *(Çıkmaya yeltenerek):* Iıı, ço-çuk-lar, siz böyle devam edin, ben de...

MARTHA — Aaa! Otur oturduğun yerde. Kocama bir içki hazırla.

NICK — Hiçbir şey yapmıyorum ben.

GEORGE — Hayır, Martha, hayır; bu kadarı da fazla olur; o senin uşağın canım, benim değil.

NICK — Ben kimsenin uşağı değilim...

GEORGE ve MARTHA — ...Birkiüç *Şarkı söylerler* Ben kimsenin uşağı değilim... *İkisi de güler*

NICK — Kötü...

GEORGE — *Onun yerine tamamlayarak* ...çocuklar. Haa? Doğru mu? Kötü çocuklar, şu çok açıklı oyunlarını oynamaktan, hayatta seke seke seksek oynamaktan vs. vs. başka bir şey bildikleri yok. Öyle mi?

NICK — Onun gibi bir şey.

GEORGE — Siktir et.

MARTHA — Yapamıyor. Çok içti o zıkkımdan.

GEORGE — Sayi mi? *Aslanağızları NICK'e vererek* Al şunları, suya muya koy. *NICK onları alır, bakar, yere, ayağının yanına atar*

MARTHA — *(Yapmacık üzüntü):* Aaaaaaaa.

GEORGE — Ne korkunç... Martha'nın aslanağızlarına yapılacak şey mi bu?

MARTHA — Aslanağzı mı bunlar?

GEORGE — Hıı. Hazır ayışığı varken çıkayım da bu gece Martha'ya, yarın da doğumgünü için oğluşumuza vermek için biraz çiçek vereyim demiştim.

MARTHA — *(Doğru bilgi verircesine):* Ay yok bu gece. Yatak odasından battığını görmüştüm.

GEORGE — *(Yapmacık bir sevinçle):* Yatak odasından haa! *Normal bir tonla* Bir ay vardı orada.

MARTHA — *Aşırı sabırlı; hafif gülerek* ay olması mümkün değil.

GEORGE — Ama vardı. Var.
MARTHA — Ay may yok; Ay battı.
GEORGE — Var; ay yukarıda.
MARTHA — *(Ağzını bozmamaya uğraşarak):* Korkarım yanılıyorsun.
GEORGE — *Çok neşeli* Hayır; hayır.
MARTHA — *(Dişlerinin arasından):* Allahın belası, ay falan yok.
GEORGE — Marthacığım, canımın içi... aslanağızlarını zifiri karanlıkta toplamadım ben. Karanlık yoktu, babanın evinin etrafında dolanırken ne tökezledim ne de sendeledim.
MARTHA — Hayır... tökezlemişsindir. Sendelemişsindir.
GEORGE — Martha, kör karanlıkta çiçek toplamam ben. Gökyüzünden bir ışık gelmediği zaman sera soymamışımdır hiç.
MARTHA — *(Son kez söylermiş gibi):* Ay falan yok; ay battı.
GEORGE — *(Dehşet bir mantık yürüterek):* Pekala, diyelim ki öyle, bayan Doğrucu, ay batmış olabilir... ama tekrar yükseldi.
MARTHA — Ay tekrar yükselmez; bir kere batmışsa batmıştır.
GEORGE — *(Yavaş yavaş çirkinleşerek):* Hiçbir şey bilmiyorsun. Ay EĞER battıysa, demek ki tekrar yükseldi.
MARTHA — BOK!
GEORGE — Cehalet! Cehaletin... bu kadarı.
MARTHA — Kime cahil dediğine dikkat et!
GEORGE — Bir keresinde... bir keresinde, gemiyle Majorca'nın yanından geçiyorduk, Roosevelt'ten bahseden bir muhabirle beraber, güvertede içki içiyorduk, işte o sırada ay battı, sonra biraz düşündü... anla işte, durum değerlendirmesi yaptı... en sonunda da, HOP, tekrar yükseldi. Böyle işte.
MARTHA — Doğru değil bu! Yalan!

GEORGE — Her şeye yalan dememelisin, Martha. *NICK'e* Öyle değil mi?

NICK — Lanet olsun, sizin ne zaman yalan söylediğinizi falan anlamıyorum ben.

MARTHA — Üstüne bastın!

GEORGE — Sana sorduk mu?

MARTHA — Doğru!

GEORGE — Her neyse, gemiyle Majorca'nın yanından geçiyordum...

MARTHA — Hiçbir zaman gemiyle Majorca'nın yanından geçmedin sen...

GEORGE — Martha...

MARTHA — Sen hiçbir zaman lanet olası Akdeniz'de bulunmadın... hiçbir...

GEORGE — Elbette bulundum! Babamla annem üniversiteden mezun olduğum zaman armağan olarak beni oraya götürmüşlerdi.

MARTHA — Manyak!

NICK — Sen onları öldürdükten sonra mıydı bu?

GEORGE ve MARTHA hışımla dönüp ona bakarlar; kısa, çirkin bir an

GEORGE — *Meydan okur gibi* Olabilir.

MARTHA — Hıı-ı; olmaya da bilir.

NICK — Allahım! *GEORGE hızla eğilip yerden aslanağzı demetini alır, NICK'in yüzüne doğru silkeler ve biraz uzaklaşır.*

GEORGE — HAH!

NICK — Allah belanı versin.

GEORGE — *NICK'e* Gerçek ve hayal. Aralarındaki farkı kim bilebilir ki, haa, zart? Haa?

MARTHA — Akdeniz'e hiç gitmedin sen... ister gerçek... isterse hayal olsun.

GEORGE — Peki Akdeniz'e hiç gitmediysem, Ege'ye nasıl ulaştım? Hah?

MARTHA — KARADAN!
NICK — Haaaa!
GEORGE — Ondan yana çıkma sen, uşak.
NICK — Uşak değilim ben.
GEORGE — Bak! Oyunu biliyorum! Mızıkçılık yapma, sen bir uşaksın.
NICK — UŞAK DEĞİLİM BEN!
GEORGE — Değil misin? O zaman en başta mızıkçılık yapmışsın. Öyle mi? *Hızlı hızlı soluk alır; hareketleri bir maniğinkileri andırır* Öyle mi? Burada birisi yalan söylüyor; birisi oyunu doğru oynamıyor. Öyle mi? Hadi; hadi; yalan söyleyen kim? Martha? Hadi!
NICK — *Bir an sonra; MARTHA'ya, yavaşça, yalvarırcasına* Uşak olmadığmı söyle ona.
MARTHA — *Bir an sonra, yavaşça başını eğerek* Hayır; sen uşak değilsin.
GEORGE — *Büyük, acıklı bir rahatlamayla* Öyle olsun bakalım.
MARTHA — *(Yalvarır gibi):* Gerçek ve hayal, George; aralarındaki farkı bilemezsin.
GEORGE — Evet; ama sanki biliyormuş gibi devam etmeliyiz yaşamımıza.
MARTHA — Amin.
GEORGE — *(Çiçekleri savurarak):* ASLANLARIN AĞZINA SIÇILDI!! *NICK ve MARTHA hafifçe gülerler* Hah? Şimdi de çalılığı dolanalım, hah?
NICK — *Şefkatle, MARTHA'ya* Teşekkür ederim.
MARTHA — Boşver.
GEORGE — *(Yüksek sesle):* Şimdi de çalılığı dolanalım dedim!
MARTHA — *(Sabırsız):* Hıı, hıı; biliyoruz; aslanların ağzına sıçıldı.
GEORGE — *(Bir aslanağzı alıp, mızrak gibi, sapı uca gelecek şekilde): MARTHA'ya fırlatır* AL!

MARTHA — Yapma, George.
GEORGE — *(Bir tane daha fırlatır):* AL!
NICK — Yapma şunu.
GEORGE — Kes sesini, aygır.
NICK — Aygır değilim ben!
GEORGE — *(NICK'e de bir tane fırlatır):* AL! O zaman uşaksın. Hangisi? Hangisisin sen? Hah? Karar ver. İkisinden biri... *Bir tane daha fırlatır* AL!... tiksinti veriyorsun bana.
MARTHA — Bu senin için önemli mi, George?
GEORGE — *Ona da bir tane fırlatır* AL! Hayır, aslında, değil. İkisinden biri... Lamı cimi yok.
MARTHA — Şu lanet şeyleri üzerime atmayı bıraksana sen!
GEORGE — İkisinden biri. *Bir tane daha fırlatır* AL!
NICK — *(MARTHA'ya):* Ona bir şey... yapmamı ister misin?
MARTHA — Otur oturduğun yerde!
GEORGE — Eğer uşaksan, canım, dağıttıklarımı toplayabilirsin; yok eğer aygırsan, çiftini çubuğunu koru. İkisinden biri... ikisinden biri.
NICK — Oh Allah aşk...
MARTHA — *(Biraz korkmuş):* Gerçek ya da hayal, George. Bunun senin için önemi yok mu... hiç?
GEORGE — *(Hiçbir şey fırlatmadan):* AL! *Sessizlik* Cevabını aldın mı, canım?
MARTHA — *(Hüzünlü)* Aldım.
GEORGE — Sen şu mavi damarlı bacaklarını ört yeter, kızım. *NICK'in hole doğru yürüdüğünü görür* Şimdi; bir oyun daha oynayacağız. Adı bebek büyütme.
NICK — *Nedeyse fısıltıyla* Oh, Tanrı aşkına...
MARTHA — George...
GEORGE — Tantana istemiyorum. *NICK'e* Buralarda bir skandal çıkmasını istemezsin, değil mi, kocaoğlan? Her şeyi mahvetmek istemezsin, değil mi?

Hah? Zaman çizelgene uymak istersin, değil mi? Otur o zaman! *NICK oturur MARTHA'ya* Ve sen, güzel bayan, eğlenceyi, oyun oynamayı seversin, öyle değil mi? Eski sporculardansındır, öyle değil mi?

MARTHA — *Sakin, teslim olarak* Pekala, George; pekala.

GEORGE — *İkisinin de sindiğini görüp; şakır* İyiiiiii; iyiii. *Etrafına bakınır* Ama hepimiz burada değiliz. *Birkaç kere NICK'e parmaklarını şıklatır* Sen; sen... ıh... sen; karıcığın burada değil.

NICK — Bak; kötü bir gece geçirdi, şu anda çöp tenekesinin içinde, ve...

GEORGE — Herkes burda olmazsa oynayamayız. Bu kesin. Küçük karın olmazsa olmaz. *Hole doğru, domuz yavrularını çağırır gibi* DOOMUUUZCUUUK!! DOOOMUUUZCUUUK!!

NICK — *MARTHA sinirli sinirli kıkırdarken* Kes şunu!

GEORGE — *Hışımlı dönüp, onunla yüzyüze gelerek* O zaman şu sandalyeden kıçını kaldır da küçük sahtekarı geri getir buraya. *NICK kımıldamayınca* Şimdi uslu bir kuçu kuçu ol bakayım. Getir onu, uslu kuçu kuçu, git getir.

NICK ayağa kalkar, bir şey söylemek için ağzını açar, vazgeçer, çıkar.

Bir oyun daha.

MARTHA — *(NICK gittikten sonra):* Olacaklardan hoşlanmıyorum.

GEORGE — *Şaşırtıcı ölçüde müşfik* Ne olduğunu biliyor musun?

MARTHA — *(Acıklı):* Hayır. Ama hoşlanmıyorum.

GEORGE — Belki de hoşlanırsın, Martha.

MARTHA — Hayır.

GEORGE — Oh, gerçekten çok eğlenceli bir oyun ama bu, Martha.

MARTHA — *(Yalvararak):* Oyun yok artık.

GEORGE — *(Sakin, zafer kazanmışcasına):* Bir tane daha, Martha. Bir oyun daha, ve sonra yatağa. Herkes aletleriŋi, eşyalarını, ıvır zıvırını toplayıp evine gidecek. Sen ve ben de ahı gitmiş vahı kalmış merdivenleri tırmanıp yukarı çıkacağız.

MARTHA — *(Neredeyse ağlayarak):* Hayır, George; hayır.

GEORGE — *(Yatıştırıcı):* Evet, güzelim.

MARTHA — Hayır, George; lütfen?

GEORGE — Daha sen ne olduğunu anlamadan herşey bitmiş olacak.

MARTHA — Hayır, George.

GEORGE — Merdivenleri Georgie'nle beraber tırmanmayacak mısın?

MARTHA — *(Uykulu bir çocuk):* Oyun olmasın artık... lütfen. Oyun istemiyorum. Oyun olmasın artık.

GEORGE — Aa, tabii ki istiyorsun, Martha... meşhur oyunkızı vs. elbette istiyorsun.

MARTHA — Çirkin oyunlar... çirkin. Şimdi de bu yenisi?

GEORGE — *(MARTHA'nın saçını okşayarak):* Bayılacaksın, hayatım.

MARTHA — Hayır George.

GEORGE — Çok eğleneceksin.

MARTHA — *(Şefkatle; ona dokunmaya yeltenir):* Lütfen, George, oyun yok artık; ben...

GEORGE — *(MARTHA'nın kendisine uzanan eline hiddetle vurur):* Dokunma bana! Sen pençelerini öğrencilere sakla!

MARTHA — *(Bir dehşet çığlığı, ama zayıf):*

GEORGE — *(MARTHA'nın saçını kavrayıp, başını geri çeker):* Şimdi dinle bakalım, Martha; bayağı hoş bir akşam... bayağı hoş bir gece yaşadın kendince, yeterince kan emdim deyip öyle yarıda kesemezsin her şeyi. Devam ediyoruz, seni mahvedeceğim ve

senin yaptıkların benim yapacaklarımın yanında hava civa kalacak. Şimdi biraz tetikte olmanı istiyorum. *Boştaki eliyle onu hafifçe tokatlar* Biraz canlı olmanı istiyorum, canım. *Aynı.*

MARTHA — *(Mücadele ederek):* Kes artık!

GEORGE — *Aynı* Topla kendini! *Aynı* Sallanarak da olsa ayakta durmanı istiyorum, sevgilim, çünkü seni nakavt edeceğim, bunun için ayakta istiyorum seni. *Aynı; çekilir, MARTHA'yı bırakır; MARTHA ayağa kalkar.*

MARTHA — Pekala, George. Ne istiyorsun, George?

GEORGE — Eşit bir savaş, canım; hepsi bu.

MARTHA — İstediğini alacaksın o halde!

GEORGE — Delirmeni istiyorum.

MARTHA — DELİRDİM!!

GEORGE — Daha da delir!

MARTHA — SEN HİÇ MERAK ETME!

GEORGE — Güzeeel, canım; bunu ölümüne oyanayacağız.

MARTHA — Senin ölümüne!

GEORGE — Şaşıracaksın. İşte bebecikler de geliyor; hazır ol.

MARTHA — *Birkaç adım atar, bir savaşçı gibi görünmektedir.* Ben hazırım, topla da gel.

NICK ve HONEY girerler; NICK, elinde hâlâ brandy şişesiyle bardağı tutan HONEY'e destek olmaktadır.

NICK — *(Mutsuz):* Geldik işte.

HONEY — *Neşeli* Hip, hop. Hip, hop.

NICK — Tavşan mısın sen, Honey? *HONEY uzun uzun güler, oturur*

HONEY — Ben tavşanım, Honey.

GEORGE — *(HONEY'e):* Eee, tavşanımız nasıl?

HONEY — Tavşan yavşak! *Yine güler.*

NICK — *(Fısıltıyla):* Tanrım.

GEORGE — Yavşak tavşan? Ne güzel tavşan!

MARTHA — Hadi, George!

GEORGE — *MARTHA'ya* Yavşak tavşan Honey! *HONEY bir kahkaha patlatır*

NICK — Allahım...

GEORGE — *(Ellerini kavuşturur):* Pekala! Başlıyoruz! Son oyun! Herkes otursun. *NICK oturur* Sen de otur, Martha. Uygar bir oyun bu.

MARTHA — *Yumruğunu kaldırır, kımıldamaz. Oturur* Hadi bakalım.

HONEY — *(GEORGE'a):* Hiçbir şey hatırlamadığıma karar verdim. *NICK'e* Merhaba, canım.

GEORGE — Hıı? Ne?

MARTHA — Neredeyse güneş doğacak, Allah aşkına...

HONEY — *(Aynı):* Ben hiçbir şey hatırlamıyorum, sen de hiçbir şey hatırlamıyorsun. Merhaba, canım.

GEORGE — Sen ne?

HONEY — *(Aynı. Sesinden belli bir huzursuzluk sezilmeye başlar):* Duydun işte, hiçbir şey.

GEORGE — *HONEY'e, NICK'i kastederek* Senin kocan şurdaki adam, biliyorsun değil mi?

HONEY — *Vakur* Tabii ki biliyorum.

GEORGE — *HONEY'nin kulağına* Hatırlayamadığın bazı şeyler var demek... hah?

HONEY — *Büyük bir kahkaha atacakken kendini tutar; sonra GEORGE'a alçak ve gergin bir sesle* Hatırlayamadığım değil, hatırlamadığım *NICK'e neşeyle* Merhaba, canım.

GEORGE — *NICK'e* şu karıcığın olacak tavşanınla konuşsana Allah aşkına.

NICK — *(Alçak sesle, canı sıkkın):* Merhaba, Honey.

GEORGE — Aaa, bak bu çok hoş. Bence... gerçekten iyi bir gece geçiriyoruz... herşeye rağmen... oturduk, birbirimizi tanıdık, eğlendik, oyunlar oynadık... yerüstünde-kıvrılmaca gibi, mesela...

HONEY — ... kilimler...
GEORGE — ... kilimler... Aslanın Ağzına Etmece.
HONEY — ... etiket sökme...
GEORGE — ... etiket... ne?
MARTHA — Sökme. Etiket sökme.
HONEY — *Özür diler gibi, brandy şişesini kaldırarak* Ben etiketleri söküyorum da.
GEORGE — Hepimiz etiket söküyoruz, güzelim; deriyi, üç kat deriyi, kasları geçip, organları bir kenara iterek... *NICK'e bakarak...* tabii buna müsait olanları *Tekrar HONEY'e* kemiğe ulaştığın zaman... o zaman ne yaparsın biliyor musun?
HONEY — *(Müthiş ilgili):* Hayır!
GEORGE — Kemiğe ulaşmakla bitmez işin. Kemiğin içinde bir şey vardır... ilik... işte buna ulaşman gerekir. *MARTHA'ya acayip bir gülümsemeyle bakar.*
HONEY — Oh! Anlıyorum.
GEORGE — İlik. Ama kemikler bayağı dayanıklıdır, özellikle de gençlerinki. Mesela oğlumuzu düşün...
HONEY — *(Tuhaf tuhaf):* Kim?
GEORGE — Oğlumuz... Martha'yla benim gözbebeğimiz!
NICK — *(Bara doğru giderek):* Şey ben bir kadeh...?
GEORGE — Yok canım; sen keyfine bak.
MARTHA — George...
GEORGE — *(Aşırı kibar):* Evet, Martha?
MARTHA — Ne yapıyorsun sen?
GEORGE — Niye canım, oğlumuzdan bahsediyordum.
MARTHA — Yapma.
GEORGE — Şu Martha da ne kadın ama? Oğlumuzun eve gelmesinden, yirmibirinci yaş gününden, rüştünü ispat etmesinden tam bir gün önce şurda toplanmışız... ve Martha ondan bahsetme diyor.
MARTHA — Yapma.
GEORGE — Ama istiyorum, Martha! Ondan bahsetmemiz çok

önemli. Şimdi tavşancık ve ıı... uşak mıdır, aygır mıdır, hangisiyse o... delikanlı hakkında pek fazla bir şey bilmiyorlar; bilseler fena mı olur?

MARTHA — Yapma.

GEORGE — *(NICK'e): parmaklarını şıkırdatarak* Sen. Hey, sen! Bebek yetiştirme oyununu oynamak istiyorsun, değil mi haa!

NICK — *(Kendini zor tutarak):* Sen bana mı parmak şıklatıyordun?

GEORGE — Evet öyle. *Ders verir gibi* Şen şakrak oğlumuzdan söz etmemizi istiyorsun, değil mi?

NICK — *Bir an; sonra, kestirip atarak* Haa, tabii.

GEORGE — *HONEY'E* Ya sen, canım? Sen de istiyorsun, bahsetmemi değil mi?

HONEY — *Anlamamış gibi yaparak* Kimden?

GEORGE — Martha'yla benim oğlumuzdan.

HONEY — *Gergin* Oh, sizin çocuğunuz var mı?

MARTHA ve NICK sinirleri bozuk, gülerler

GEORGE — Ah, tabii; olmaz mı! Ondan sen mi bahsetmek istersin, Martha, yoksa ben mi edeyim? Hah?

MARTHA — *(Alaylı bir gülüş):* Yapma, George.

GEORGE — Pekala. Ece, şimdi; bakalım. Hoş bir çocuktur, gerçekten, evdeki hayatına rağmen; yani Martha şöyle şeyler yaparken onun yerinde hangi çocuk olsa nörotik olurdu: öğleden sonra dörtlere kadar uyumak, zavallı çocuğun üstüne üstüne gitmek, çocuk onaltı yaşına geldiği zaman bile onu küvette yıkamak için banyo kapısını kırmaya uğraşmak, günün her saatinde eve yabancı tipler getirmek gibi şeyler...

MARTHA — *(Ayağa kalkarak):* TAMAM!

GEORGE — *(Yapmacık bir ilgiyle):* Martha!

MARTHA — Yeter artık!

GEORGE — Ee, sen mi konuşmak istiyorsun?

HONEY — *NICK'e* İnsan onaltı yaşına gelmiş birini niye yıkamak ister?

NICK — *(Bardağını masaya küt diye indirerek):* Oh, Tanrı aşkına, Honey!

HONEY — *(Abartılı bir fısıltı):* Ama niye?

GEORGE — Çünkü onun bebeciği o.

MARTHA — PEKALA!! *Kurulmuş gibi; gözyaşartıcı bir metni ezbere okur.* Oğlumuz. Oğlumuzu mu istiyorsunuz? Alın size.

GEORGE — İçki ister misin, Martha?

MARTHA — *(Acıklı bir halde):* Evet.

NICK — *(MARTHA'ya, nazik):* Dinlemek zorunda değiliz... eğer sen anlatmak istemiyorsan.

GEORGE — Kim demiş onu? Burada kuralları sen mi koyuyorsun?

NICK — *(Bir an; dudaklarını büzerek):* Hayır.

GEORGE — Aferin, adam olacaksın sen. Pekala, Martha; hikayen, lütfen.

MARTHA — *(Çok uzaklardan):* Ne, George?

GEORGE — *(Hatırlatarak):* "Oğlumuz..."

MARTHA — Tamam. Oğlumuz. Oğlumuz bir Eylül gecesi, yirmi... bir... yıl önce, gerçi yarın ama, bugünkü gibi bir gece doğdu.

GEORGE — *(Alçak sesle yapılan çıkmaların başlangıcı):* Görüyorsunuz di mi? Söylemiştim ben size.

MARTHA — Kolay bir doğum olmuştu...

GEORGE — Oh Martha; hayır. Zor olmuştu... çok zor olmuştu.

MARTHA — Kolay bir doğum olmuştu... bir kere kabul edilince... onun rahatlığına ulaşılınca.

GEORGE — Ah... evet. Daha iyi.

MARTHA — Kolay bir doğumdu, bir kere kabul edilince, ayrıca gençtim de.

GEORGE — Ben daha da gençtim... *Kendi kendine sessizce güler.*

MARTHA — Gençtim, sağlıklı bir çocuktu, kıpkırmızı, durmadan feryat eden bir çocuktu, kaygan sıkı bir eti...

GEORGE — duyan da Martha'nın çocuğu mezbahada doğurduğunu sanacak...

MARTHA — kaygan, sıkı bir eti, siyah, güzel, çok güzel saçlı yuvarlacık bir kafası vardı; saçı sonradan güneş gibi sapsarı oldu oğlumuzun.

GEORGE — Sağlıklı bir çocuktu.

MARTHA — Bir çocuk istiyordum ben... oh, bir çocuk istiyordum.

GEORGE — *(Dürtükleyerek):* Oğlan? Kız?

MARTHA — Bir çocuk! *Daha sakin* Bir çocuk. Ve çocuğum oldu.

GEORGE — Çocuğumuz.

MARTHA — *(Müthiş bir üzüntüyle):* Bizim çocuğumuz. Onu büyüttük... *Kısa bir süre, acı acı güler...* evet, öyle yaptık; onu büyüttük...

GEORGE — Oyuncak ayılar ve Avusturya'dan gelen antika bir bebek arabasıyla... ve bakıcısız.

MARTHA — oyuncak ayılar ve saydam küçük bir kırmızı balıkla, biraz daha büyüdüğü zaman soluk mavi bir yatakla; yatağın baş kısmı hasırdan yapılmıştı, hasır... uykusunda... o küçücük elleriyle... oynaya oynaya... iyice eskitmişti...

GEORGE — ... kabus görürken...

MARTHA — uyurken... huzursuz bir çocuktu...

GEORGE — ... *Hafif bir sesle kendi kendine güler, inanmadığını göstermek için başını sallar* Ohh Tanrım...

MARTHA — ... uykusunda... bir de oksijen çadırı vardı... soluk yeşil bir oksijen çadırı, o hasta olduğu zaman odanın bir köşesinde uslayıp duran parlak çaydanlık... o dört gün... ve o hayvan şeklindeki kraker-

ler, yatağının altında sakladığı yay ve ok...

GEORGE — ... uçlarında lastik koruyucular olan oklar...

MARTHA — ... oklar, yatağının altında saklardı onları;

GEORGE — Neden? Neden, Martha?

MARTHA — ... korktuğu için... şeyden... korktuğu için...

GEORGE — Korktuğu için. Sadece bu: korktuğu için.

MARTHA — *Dalgın dalgın onu dinlemediğini gösterir biçimde elini sallayıp, devam eder.* ...ve... pazar akşamları yapılan sandviçler, cumartesileri de... *Hatırlamak hoşuna gitmiştir* ...cumartesileri de muzdan gemi, bütün, soyulmuş muzdan, üst kısmının içi oyulmuş, içinde tayfa olarak da yeşil üzümler, iki sıra yeşil üzüm, kenarlara da kürdanla tutturulmuş portakal dilimleri... KALKANLAR.

GEORGE — Peki ya kürek yerine?

MARTHA — *Emin olmadan* Bir... havuç mu konuyordu?

GEORGE — Ya da bir kaşık, hangisi kolayına gelirse.

MARTHA — Hayır. Havuç. Gözleri de yeşildi... yemyeşil... derinlerine dikkatle bakınca... irislerin arasında bronz... bronz parantezler görürdünüz... o kadar yeşildi gözleri!

GEORGE — ...mavi, yeşil, kahverengi...

MARTHA — güneşe bayılırdı!... teni herkesten önce esmerleşir, esmerliği herkesden sonra geçerdi... ve güneşte saçı... semsert olurdu.

GEORGE — *Onu yanklayarak* ...semsert...

MARTHA — ... güzel, çok güzel bir oğlandı.

GEORGE — Absolve, Domine, animas omnium fidelium defunctorum ab omni vinculo delictorum.

MARTHA — ... ve okul... yaz kampı... kızak... ve yüzme...

GEORGE — Et gratia tua illis succurrente, mereantur evadere judicium ultioni.

MARTHA — *Kendi kendine gülerek* ...kolun[illegible]l da kırmıştı... ne kadar komikti... oh, hayır, canı acımıştı!...

oh, komikti... bir tarlada olmuştu, ilk defa, ilk defa bir inek görmüştü; tarlaya girip ineğin yanına gitmişti, inek başı yerde otlamakla meşguldü... ve ona möö'lemişti! *Aynı şekilde* Ona möö'lemişti... hayvan şaşırmış, kafasını birden yukarı kaldırıp ona möö'lemişti, topu topu üç yaşındaydı daha, korkup koşmaya başlamıştı, sonra tökezlendi... düştü... ve ufacık kolunu kırıverdi. *Aynı şekilde* Zavallı kuzucuk.

GEORGE — Et lucis aeternae betitudine perfrui.

MARTHA — George ağlamıştı! Çaresiz... George... ağlamıştı. Zavallı kuzucuğu taşımıştım. George yanımda burnunu çekip dururken, ben sedye gibi bir şey uydurup... bir sürü kocaman tarlanın içinden geçerek taşımıştım onu.

GEORGE — In Paradisum deducant te Angeli.

MARTHA — Büyüyordu... büyüyordu... oh! ne kadar akıllıydı!... aramızda tökezlenmeden yürümeye başlamıştı... *Ellerini açar* ikimize de ellerini uzatır, bizden destek, şefkat, eğitim, hatta sevgi adına ne verebileceksek vermemizi isterdi... bu elleriyle bizi biraz sakinleştirmek, karşılıklı hepimizi korumak, bizi George'un... zayıflığından... ve benim... zorunlu olarak daha fazla olan gücümden korumak... kendini ve bizi korumak için aramıza girerdi.

GEORGE — In memoria aeterna erit justus: ab auditione mala non timebit.

MARTHA — Çok akıllıydı; çok akıllı.

NICK — *(GEORGE'a):* Nedir bu? Ne yapıyorsun sen?

GEORGE — Şşşşşş.

HONEY — Şşşşşş.

NICK — *(Omuz silkerek):* Peki.

MARTHA — Çok güzeldi; çok akıllı.

GEORGE — *(Sessizce güler):* Gerçekler görecelidir.
MARTHA — Doğru bu! Güzel; akıllı; mükemmel.
GEORGE — İşte gerçek bir anne konuşuyor.
HONEY — *(Aniden; neredeyse ağlayarak):* Bir çocuk istiyorum.
NICK — Honey...
HONEY — *(Daha güçlü):* Bir çocuk istiyorum!
GEORGE — İlkesel olarak mı?
HONEY — *Gözyaşları içinde* Bir çocuk istiyorum. Bir bebek istiyorum.
MARTHA — *(Araya giren sözleri bir umursamadan, bitmesini bekleyerek):* Tabii ki bu durum, bu mükemmellik... uzun süremezdi. George'la birlikteyken, George etrafta dolanıp dururken olamazdı.
GEORGE — *(Diğerlerine):* İşte; gördünüz mü? Lafı buraya getireceğini biliyordum.
HONEY — Rahat dur!
GEORGE — *(Mahsustan korkmuş gibi):* Affedersin... annecığim.
NICK — Rahat duramaz mısın sen?
GEORGE — *(NICK'e bir işaret yaparak):* Dominus vobiscum.
MARTHA — Etrafta George varken olmazdı. Boğulan biri yanındakileri de dibe çeker. George uğraştı, ama, oh, Tanrım, ne kadar mücadele ettim onunla. Tanrım, ne kadar mücadele ettim onunla.
GEORGE — *(Tatmin olmuş birinin gülüşü):* Ahhhhhh.
MARTHA — Aşağıda olanlar kendilerinden yukarıda olanlara dayanamazlar. Zayıflıkla, kusurluluk güç, iyilik ve masumiyetle karşı karşıya gelince ne yapacağını şaşırır. George da uğraştı.
GEORGE — Nasıl uğraştım, Martha? Nasıl uğraştım?
MARTHA — Nasıl... ne?... Hayır! Hayır... o büyüdü... oğlumuz büyüdü; kocaman oldu; şimdi uzaklarda okuyor, üniversitede. Oğlumuz iyi, herşey iyi.

GEORGE — *(Alaylı):* Oh, hadi Martha!

MARTHA — Hayır. Hepsi bu kadar.

GEORGE — Bir dakika! Bir hikayeyi böyle kesemezsin, güzelim. Bir şey söylemek üzere başladın... söyle artık!

MARTHA — Hayır!

GEORGE — İyi, ben söylerim.

MARTHA — Hayır!

GEORGE — Görüyorsunuz değil mi, Martha tam hikaye ilginçleşmeye başladığı zaman... tam her şey biraz sertleşmeye başladığı zaman kesiyor. Tamam Martha yanlış anlaşılmış, küçük bir kız; gerçekten öyle. Bir bataklık olan bir kocası... ondan-genç bir bataklık gerçi ama... olmasının yanında, alkollü içkilerle de küçük bir sorunu var- mesela yeterince içmediği zaman...

MARTHA — *(Enerjisiz):* Yeter artık, George.

GEORGE — ... Artı, zavallı ezik kızın, onun yaşayıp yaşamadığı bile umrunda olmayan, tek kızına neler olduğu kendisini hiç mi hiç ilgilendirmeyen bir babası... ve her şeyden önemlisi bir oğlu var. Onunla devamlı mücadele eden, babasına karşı bir silah olarak kullanılmak istemeyen, Martha istediği şeyleri elde edemeyince dayak yemek istemeyen bir oğlu var!

MARTHA — *(İtiraz ederek):* Yalan! Hepsi yalan!!

GEORGE — Yalan mı? Peki. Babasını tanımazlık eden ondan öğüt, bilgi, hastalıklı olmayan sevgi -Ne demek istediğimi biliyorsun di mi, Martha!- almak için babasına gelen, kendisine onun ANNESİ diyen bu yıkıcı, bağırgan insan artığına dayanamayan bir oğlu! HAH!!

MARTHA — *(Soğuk):* Pekala. Babasından utanıp bana, herhalde acımasız bazı çocuklardan, duyduğu şeyin -

ona bizim çocuğumuz olmadığını söylemişler-doğru olup olmadığını soran; babası olacak o aşağılık başarısızlığa tahammül edemeyen bir oğul...

GEORGE — Oh, sen öyle san! Bana yazıyor! Büromda hepsi!

MARTHA — Yalancı!

GEORGE — Bir çuval mektup var bende!

MARTHA — MEKTUP FALAN YOK SENDE!

GEORGE — Peki sende var mı?

MARTHA — Mektup falan yok onda. Bir oğul... BİN TÜRLÜ BAHANE BULUP... yazları uzakta... ailesinden uzakta geçiren bir oğul, çünkü evin üzerinde gölgesi titreşen bir insan taslağına katlanamıyor...

GEORGE — ... yazlarını uzakta geçiriyor... bu doğru... yazlarını uzakta geçiriyor çünkü boş şişeler, yalanlar, acayip adamlar ve cadaloz bir karıyla dolu bir evde ona yer yok...

MARTHA — Yalancı!!

GEORGE — Yalancı mı?

MARTHA — İğrenç kavgalara, zayıflık ve ucuz öç almaların kokuşmuşluğuna rağmen elimden geldiğince iyi yetiştirdiğim bir oğul...

GEORGE — Yüreğinin derinliklerinde doğmuş olduğuna pişman olan bir oğul...

İKİSİ BİRLİKTE

MARTHA — Uğraştım, oh Tanrım uğraştım; tek şey... bu evlilik batağı içinde saf ve temiz tutmaya çalıştığım tek şey; bütün o hastalıklı geceler, bütün o acıklı, aptal günler boyunca, bütün o aşağılamalar ve kahkahalar... Tanrım, o kahkahalar içinde, bütün başarısızlıklar peşpeşe gelirken, bir başarısızlık bir diğerine eklenirken, her

GEORGE — Libera me, Domine, de morte aeterna, in die illa tremenda: Quando aceli movendi sunt et terra: Dum veneris judicare saeculum per ignem. Tremens factus sum ege, et timeo, dum discussio venerit, atque ventura ira. Quando caeli movendi sunt et terra. Dies illa, dies irae, cala-

çaba bir öncekinden daha hastalıklı, daha uyuşuk bir hal alırken; korumaya, bu rezil, çökmüş evliliğin batağı üzerinde tutmaya çalıştığım tek şey, tek kişi; bütün bu ümitsiz... karanlığın içindeki tek ışık... OĞLUMUZ.

mitatis et miseriae; dies magna et amara valde. Dum veneris judicare saeculum per ignem. Requiem aeternam dona eis, Domine: et lux perpetua luceat eis. Libera me Domine de morte aeterna in die illa tremenda: quando caeli movendi sunt et terra; Dum veneris judicare saeculum per ignem.

Birlikte bitirirler

HONEY — *(Elleri kulaklarında):* KESİN ŞUNU!! KESİN ŞUNU!!

GEORGE — *Eliyle bir işaret yaparak* Kyrie, eleison. Christe, eleison. Kyrie, eleison.

HONEY — KES ŞUNU!!

GEORGE — Neden, canım? Beğenmedin mi?

HONEY — *Bayağı isterik* Bunu... yapamazsın!

GEORGE — *Zafer kazanmışcasına* Kim demiş!

HONEY — Ben! Diyorum!

GEORGE — Söyle bakalım neden, canım.

HONEY — Hayır!

NICK — Bu oyun bitti mi?

HONEY — Evet! Evet, bitti.

GEORGE — Ho-ho! Devamı gelecek. *MARTHA'ya* Sana bir süprizimiz var, canım. Oğlumuz Jim hakkında.

MARTHA — Yeter artık, George.

GEORGE — EVET!

NICK — Rahat bırak onu!

GEORGE — BU GÖSTERİYİ BEN İDARE EDİYORUM! *MARTHA'ya* Sevgilim, korkarım sana... bize, tabii, kötü bir haberim var. Biraz üzücü bir haber.

HONEY ağlamaya başlar, başı ellerinin arasında

MARTHA — *(Korkmuş, kuşkulu):* Nedir bu?

GEORGE — *Oh, ne kadar sabırlı* Iıı, Martha, sen odada yokken, siz...ikiniz odada yokken... yani nerede bilmiyorum ama bir yerdeydiniz herhalde *Küçük bir gülüş* ... işte siz odada yokken... Hamfendiyle ben oturmuş biraz konuşuyorduk... o sırada kapı zırladı...

HONEY — *Başı hâlâ ellerinin arasında* Çaldı.

GEORGE — Çaldı... ve... ııı, söylemesi çok güç, Martha...

MARTHA — *(Genizden gelen garip bir ses):* Söyle.

HONEY — Lütfen... yapma.

MARTHA — Söyle.

GEORGE — ...ve... gelen... bizim Batı Sendikası'ndan, yetmiş yaşlarında küçük bir çocuktu.

MARTHA — *(İlgili):* Çılgın Billy mi?

GEORGE — Evet Martha, doğru... çılgın Billy... elinde bir telgraf vardı, bize gelmiş, sana söylemem gereken şey de bununla ilgili.

MARTHA — *(Sakin uzaklardan):* Niye telefonla söylememişler? Niye getirmişler; niye telefonla aramamışlar?

GEORGE — Bazı mesajları postalaman gerekir, Martha; bazı mesajları telefonla iletemezsin.

MARTHA — *(Ayağa kalkarak):* Ne demek istiyorsun?

GEORGE — Martha... Söylemesi benim için o kadar güç ki...

HONEY — Yapma.

GEORGE — *(HONEY'e):* Bunu sen mi yapmak istiyorsun?

HONEY — *Kendini arıların saldırısından korurmuş gibi* Hayır hayır hayır.

GEORGE — *(Derin derin iç geçirerek):* Pekala. Martha... korkarım oğlumuz doğumgünü için eve gelemiyor.

MARTHA — Tabii ki geliyor.

GEORGE — Hayır, Martha.

MARTHA — Tabii ki geliyor. Geliyor dedim!

GEORGE — Gelemiyor.
MARTHA — Geliyor! Ben öyle diyorsam öyledir!
GEORGE — Martha... *Uzun bir an...* oğlumuz... ölmüş. *Sessizlik.* Kazada... ölmüş... öğleden sonra geç saatlerde... *Se*ssizlik *Çok kısa bir süre güler* bir köy yolunda, cebinde öğretmeninden aldığı izin, bir kirpiyi ezmemek için direksiyon kırmış ve dosdoğru...
MARTHA — *Öfkeden kaskatı* BUNU YAPAMAZSIN!
GEORGE — ... büyük bir ağaca toslamış.
MARTHA — BUNU YAPAMAZSIN!
NICK — *(Alçak sesle):* Aman Tanrım. *HONEY daha yüksek sesla ağlar.*
GEORGE — *Sakin, soğukkanlı* Bilmen gerek diye düşündüm.
NICK — Oh aman Tanrım; hayır.
MARTHA — *(Öfkeden kendini kaybetmiş, titreyerek):* HAYIR! HAYIR! YAPAMAZSIN BUNU! KENDİ KENDİNE KARAR VEREMEZSİN BUNA! BUNU YAPMANA İZİN VERMEYECEĞİM!
GEORGE — Öğleye doğru yola çıkmamız gerekiyor sanırım...
MARTHA — BUNLAR İÇİN KENDİ KENDİNE KARAR VERMENE İZİN VERMEYECEĞİM!
GEORGE — çünkü kimlik belirleme gibi sorunlar var doğal olarak, bir takım işlemlerin yapılması gerekiyor...
MARTHA — *(GEORGE'un üzerine atlar, ama etkisizdir):* BUNU YAPAMAZSIN! *NICK kalkıp MARTHA'yı yakalar, kollarını arkasına bağlar.* BUNU YAPMANA İZİN VERMEYECEĞİM, ÇEK ELLERİNİ ÜSTÜMDEN!
GEORGE — *NICK tutmaya devam ederken; MARTHA'nın yüzüne* Anlamıyorsun galiba, Martha; ben bir şey yapmadım. Topla kendini artık. Oğlumuz ÖLDÜ!

Bunu kafan alıyor mu?

MARTHA — BUNLARA SEN KARAR VEREMEZSİN?

NICK — Hanımefendi, lütfen.

MARTHA — BIRAK BENİ!

GEORGE — Dinle beni, Martha; dikkatle dinle. Bir telgraf geldi; bir araba kazası olmuş, ve o ölmüş. PUF! Böyle! Şimdi, nasıl buldun bunu?

MARTHA — *(İniltiye dönüşen bir uluma):* HAAAAyıır.

GEORGE — *(NICK'e):* Bırak onu. *MARTHA oturma pozisyonunda yere yığılıverir* Birazdan kendine gelir.

MARTHA — *(Acınası halde):* Hayır, hayır, o ölmedi; o ölmedi.

GEORGE — Öldü. Kyrie, eleison. Christe, eleison. Kyrie, eleison.

MARTHA — Yapamazsın. Bunlara sen karar veremezsin.

NICK — *Onun üzerine eğilerek; müşfik* O bir şeye karar vermiş değil ki, hanımefendi. Bu onun yaptığı bir şey değil. Öyle bir gücü yok...

GEORGE — Tabii ya, Martha; ben Tanrı değilim. Yaşam ve ölümün üzerinde bir gücüm yok, öyle değil mi?

MARTHA — ONU ÖLDÜREMEZSİN! ONU ÖLDÜRTEMEZSİN!

HONEY — Hanımefendi... lütfen...

MARTHA — YAPAMAZSIN!

GEORGE — Bir telgraf geldi, Martha.

MARTHA — *(Ayağa kalkıp GEORGE'la yüzleşir):* Göster bana onu! Telgrafı göster!

GEORGE — *(Uzun bir an; sonra, başı dik):* Yedim ben onu.

MARTHA — *(Bir an sonra isteriyle karışık mümkün olan en büyük inanmazlıkla):* Ne dedin demin sen bana?

GEORGE — *(Kahkahasını zarzor bastırarak):* Yedim... ben... onu. *MARTHA uzun bir süre ona bakar, sonra suratına tükürür*

GEORGE — *(Gülümseyerek):* Aferin sana, Martha.

NICK — *GEORGE'a* Böyle bir zamanda kadına böyle mi

davranılır? Böyle çirkin, lanet bir şaka yapılır mı? Hah?

GEORGE — *(HONEY'e parmaklarını şıklatarak):* Telgrafı yedim mi yemedim mi?

HONEY — *(Dehşet içinde):* Evet; evet, yedin. Ben gördüm... seni gördüm ben... sen... yedin onu.

GEORGE — *Dürtükleyerek* ...uslu bir çocuk gibi.

HONEY — ...us-uss-uslu... bir; ço-ço-cuk gibi. Evet.

MARTHA — *GEORGE'a, soğuk* Bununla hiçbir yere varamazsın.

GEORGE — *İğrenerek* KURULLARI BİLİYORSUN, MARTHA! TANRI AŞKINA, KURALLARI BİLİYORSUN!

MARTHA — HAYIR!

NICK — *Henüz hazmedemediği bir bilginin başlangıcı* Siz ikiniz neden söz ediyorsunuz?

GEORGE — İstersem onu öldürebilirim, Martha.

MARTHA — O BİZİM ÇOCUĞUMUZ!

GEORGE — Oh evet, onu sen doğurdun, iyi bir doğumdu...

MARTHA — O BİZİM ÇOCUĞUMUZ!

GEORGE — BEN DE ONU ÖLDÜRDÜM!

MARTHA — HAYIR!

GEORGE — EVET!

Uzun sessizlik

NICK — *(Çok hafif bir sesle):* Anlıyorum galiba.

GEORGE — *(Aynı):* Sahi mi?

NICK — *(Aynı):* Tanrım, anlıyorum galiba.

GEORGE — *(Aynı):* Aferin sana, kocaoğlan.

NICK — *(Şiddetle):* TANRIM ANLIYORUM GALİBA!

MARTHA — *Büyük bir üzüntü ve kaybolmuşlukla* Hakkın yok... hiç hakkın yok...

GEORGE — *(Yumuşak):* Hakkım var, Martha. Biz ondan hiç söz etmeyiz; bu kadar. İstediğim zaman öldürebilirim onu.

MARTHA — Ama neden? Neden?

GEORGE — Kuralımızı bozdun, canım. Ondan söz ettin... ondan başka birine söz ettin.
MARTHA — *(Paramparça):* Etmedim. Hiçbir zaman.
GEORGE — Hayır, ettin.
MARTHA — Kime? KİME?!
HONEY — *(Ağlayarak):* Bana. Bana ondan söz ettin.
MARTHA — *(Ağlayarak):* UNUTTUM! Bazen... bazen gece olduğunda, geç saatlerde, ve... herkes... konuşurken... unutuyorum ve... ondan söz etmek istiyorum... ama... KENDİMİ TUTUYORUM... ama kendimi tutuyorum... ama... sık sık istiyorum bunu... oh, George, sen ileri gittin... gerek yoktu... buna gerek yoktu. Tamam... ben ondan söz ettim... ama bu kadar ileri gitmene gerek yoktu. Onu... öldürmen gerekmiyordu.
GEORGE — Requiescat in pace.
HONEY — Amin.
MARTHA — Onu öldürmek gerekmiyordu, George.
GEORGE — Requiem aeternam dona eis, Domine.
HONEY — Et lux perpetua luceat eis.
MARTHA — Buna... gerek yoktu.*Uzun bir sessizlik*
GEORGE — *(Yumuşak):* Yakında güneş doğacak. Parti bitti.
NICK — *(GEORGE'a alçak sesle):* Şeyiniz... olmuyor muydu?
GEORGE — Olmuyordu.
MARTHA — *(Bir birlik duygusuyla):* Olmuyordu.
GEORGE — *(NICK ve HONEY'e):* Hadi yatağa, çocuklar; uyku saatiniz çoktan geçti.
NICK — *(HONEY'e elini uzatarak):* Honey?
HONEY — *(Ayağa kalkıp, ona doğru gider):* Evet.
GEORGE — *MARTHA yerde bir sandalyenin yanında oturmaktadır* Siz gidin artık.
NICK — Evet.
HONEY — Evet.

NICK — Ben şey...
GEORGE — İyi geceler.
NICK — *Bir an* İyi geceler. *NICK ve HONEY çıkarlar; GEORGE arkalarından kapıyı kapar; odaya şöyle bir bakar, iç geçirir, bir iki bardak alıp bara götürür.*
Bütün bu son bölüm çok yumuşak, çok yavaş.
GEORGE — Bir şey ister misin, Martha?
MARTHA — *Hâlâ uzaklara bakarak* Hayır... hiçbir şey istemiyorum.
GEORGE — Peki. *Bir an* Uyku zamanı.
MARTHA — Evet.
GEORGE — Yorgun musun?
MARTHA — Evet.
GEORGE — Ben yorgunum.
MARTHA — Evet.
GEORGE — Yarın pazar; bütün bir gün.
MARTHA — Evet.
Aralarında uzun bir sessizlik olur
Sen... bunu... yapmak zorunda mıydın?
GEORGE — *Bir an* Evet.
MARTHA — Mecbur muydun?
GEORGE — *Bir an* Evet.
MARTHA — Bilmiyorum.
GEORGE — Artık... zamanı gelmişti.
MARTHA — Öyle mi dersin?
GEORGE — Evet.
MARTHA — *Bir an* Üşüdüm.
GEORGE — Geç oldu.
MARTHA — Evet.
GEORGE — *Uzun bir sessizlik* Daha iyi olacak.
MARTHA — *Uzun bir sessizlik* Bilmiyorum.
GEORGE — Öyle olacak... herhalde.
MARTHA — Ben... emin... değilim.

GEORGE — Hayır.
MARTHA — Sadece... ikimiz mi?
GEORGE — Evet.
MARTHA — Sanmıyorum, ama belki, yapa...
GEORGE — Hayır, Martha.
MARTHA — Evet. Hayır.
GEORGE — İyi misin?
MARTHA — Evet. Hayır.
GEORGE — *Elini yumuşakça MARTHA'nın omzuna koyar; o da başını arkaya yaslar; çok hafif bir sesle şarkı söyler ona.*

Kim korkar Virginia Woolf'tan
Virginia Woolf'tan
Virginia Woolf'tan
Virginia Woolf'tan
Virginia Woolf'tan

MARTHA — Ben... George... ben;
GEORGE — Kim Korkar Virginia Woolf'tan...
MARTHA — Ben... korkuyorum... George... ben... korkuyorum... *GEORGE hafifçe başını sallar.*

Sessizlik; tablo.

PERDE

KABALCI

20. yüzyıl Amerikan tiyatrosunun en önemli birkaç isminden biri olan Albee 1928'de Washington DC'de doğdu. İki haftalıkken ABD'deki ikiyüzü aşkın vodvil tiyatrosunun sahibi olan Albee ailesi tarafından evlat edinildi. 1939 ile 1946 arasında birçok okula devam etti ve hemen hepsinden kovuldu. Öğrencilik yıllarında başladığı şiir, öykü ve oyun yazma denemelerini, ofisboyluk, satıcılık, barmenlik gibi çeşitli işlerde çalıştığı 1948 ile 1958 yılları arasında da sürdürdü. 1958 yılında yazdığı ve ilk olarak Berlin'de ssahnelenen **The Zoo Story''** (Hayvanat Bahçesi) ile adını duyurdu. Ancak arada yine oldukça başarılı oyunlar yazmasına karşılık, Albee adını, tantanalı bir medya olayı haline gelen **Who's Afraid of Virginia Woolf**'tan (1962) sonra neredeyse duymayan kalmadı. Aralıksız 664 kez temsil edilen ve Tiyatro Eleştirmenleri Ödülü dahil birçok ödül kazanan oyunun asıl gürültüsü Pulitzer Ödülü'ne aday gösterildiğinde koptu. Ödül komitesinin bazı üyelerinin oyun, acımasızlığa varan dilsel şiddetinden ürkerek 'pis bir oyun' demeleri üzerine birkaç üye bu tutumu protesto ederek komiteden çekildiler. Basında oyun aleyhine birçok yazı yayınlandı. Aile gibi ''kutsal'' Amerikan değerlerinin savunucusu olan ünlü **Time** dergisi, oyunun 'yarattığı karakterlere hiç şefkat duymayan birisi tarafından yazıldığı'nı söylüyordu. Oyun birçok yerde sansüre uğradı, hatta yasaklandı. 1966'da çekilen ve başrollerini Richard Burton ve Elizabeth Taylor'ın oynadığı film versiyonu da aynı akıbete uğradı ve ''sadece yetişkinler için'' kategorisinde oynatıldı. Albee ise oyunun Broadway prodüksiyonundan kazandığı para ile 1963'te New York Oyun Yazarları Atölyesi'ni kurarak aralarında Sam Shepard'ın da bulunduğu birçok genç oyun yazarının yetiştirilmesine önayak oldu.

Albee'nin başlıca oyunları **The Death of Bessie Smith** (1960; Bessie Smith'in Ölümü), **The Sandbox** (1960; Kum Sandığı), **The American Dream** (1961; Amerikan Rüyası), **Tiny Alice** (1964; Minik Alice), **A Delicate Balance** (1966; Kılpayı, dilimize Sevgi Sanlı tarafından kazandırılmıştır); **Box-Quotations from Chairman Mao Tse-tung** (1968; Kutu-Başkan Mao'dan Alıntılar), **All Over** (1971), **Seascape** (1975), **Listening** (1976; Dinleme), **Counting The Ways** (1976), **The Lady From Dubuque** (1980; Dubuque'lü Kadın), **The Man Who Hao Three Arms** (1982; Üç Kollu Adam) ve **Finding The Sun** (1983; Güneşi Bulmak)'dır. Ayrıca aralarında Nabokov'un **Lolita**'sı, McCullers'in **Hüzünlü Kahvenin Türküsü** ve Capote'un **Tiffany'de Kahvaltı**'sı da bulunan birçok romanı tiyatroya uyarlamış, ama bu uyarlamaların çoğu başarısız bulunmuştur.

Düşkırıklıkları başarısızlıklar, kırgınlıklar ve mutsuzluklarla dolu bir hayat süren, ortayaş eşiğini çoktan geçmiş çiftimiz, George ile Martha'nın evine, kendi hayat yalanlarıyla yüzleşme konusunda onlar kadar cesur, yıkıcı ve zeki davranamayan genç bir çift gelir. Gecenin bir yarısı. Geçmiş muhasebeleri, birbirlerine zekice takılmaktan tam anlamıyla onurlarıyla oynamaya kadar varan söz düelloları, sahte ve samimi itiraflar, şişelerce içki ve peşpeşe oynanan canyakıcı oyunlarla geçen katastrofik bir gecenin ardından ardına sığınılacak hiçbir yalan, hayal ve kuruntunun kalmadığı, herkesin tüm yaralanabilirlikleriyle çırılçıplak kalakaldığı bir sabaha çıkılır. Oynanacak oyun kalmamıştır, oyun biter.

Ana teması yanılsamaların deşifre edilmesi ve gerçeğin arıtıcılığı olarak özetlenebilecek olan **Kim Korkar Virginia Woolf'tan,** 1962'de ilk sahnelendiğinde etrafında kıyametler koparılmış, oyun ve ondan uyarlanan film birçok yerde sansürlenmiş, hatta yasaklanmıştı. Amerikan muhafazakârlarının gözünde neredeyse pornografi gibi görünmesine yol açan şey, kişileri sık sık kullanmaktan kaçınmadığı argo değil, oyunda Amerikan ahlâkçılığının yediği ağır darbeydi olsa olsa. Uzlaşmaların ve temelinde bir sürü yalan olan sözde huzurun dünyasına şiddetle saldırılıyor ve delik deşik ediliyordu.

Böyle bir oyuna bugün daha da fazla ihtiyacımız yok mu sizce?

KIM KORKAR VIRGINIA WOOL
2 109687 942059
500000 TL
KABALCI